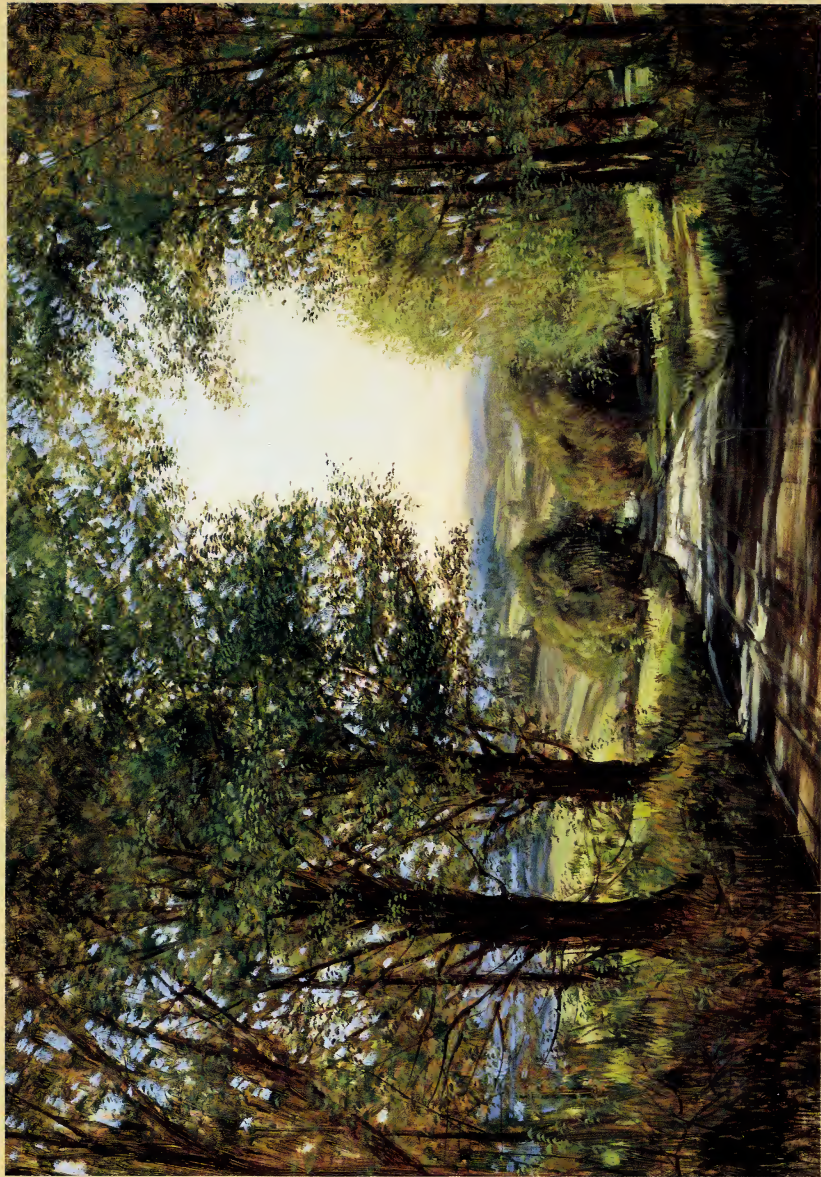

DE STER

98E JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JANUARI 1998

Frank Magleby, Weg bij het geboortehuis van Joseph Smith

De rust zo typerend voor het begin van de 19de eeuw, komt tot uiting in dit landschappelijke tafereel bij het geboortehuis van Joseph Smith. Hij is op 23 december 1805 geboren in Sharon, Windsor County (Vermont), waar hij tot zijn tiende gewoond heeft, toen zijn ouders naar Palmyra (New York) verhuisden.

Verslag van de 167ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 4 en 5 oktober 1997 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Ik ben van mening', zo zei president Gordon B. Hinckley in de algemene priesterschapsbijeenkomst op 4 oktober, 'dat geen enkel lid van de kerk alles heeft ontvangen wat deze kerk te bieden heeft als hij of zij de tempelzegens nog niet heeft ontvangen. Daarom doen we alles wat in ons vermogen ligt om de bouw van die heilige gebouwen te versnellen en de zegens die daar ontvangen kunnen worden binnen ieders bereik te brengen.'

Na de plannen voor tempels in Houston (Texas) en Pôrto Alegre (Brazilië) aangekondigd te hebben, zei president Hinckley: 'Maar er zijn vele gebieden van de kerk die afgelegen zijn, waar het ledental maar klein is en waarschijnlijk niet veel groter zal worden in de nabije toekomst. Moeten degenen die in die gebieden wonen voor altijd verstoken blijven van de zegeningen van de tempelverordeningen? Toen we een poosje geleden zo'n gebied bezochten, hebben we dit vraagstuk onder gebed overwogen. Het antwoord kwam, zo geloven we, helder en duidelijk.

'We zullen kleine tempels in zulke ge-

Gezicht op de Salt Lake-tempel met de Salt Lake Valley en de Oquirrh Mountains in het westen.

bieden bouwen, gebouwen die alle mogelijkheden bieden om alle verordeningen te laten uitvoeren.'

Deze aankondiging was een belangrijk kenmerk van deze algemene oktoberconferentie.

In de zondagmorgenbijeenkomst verwees president Hinckley naar de vieringen in 1997 in het teken van de pioniers en zei: 'Nu is de tijd aangebroken om ons om te keren en naar de toekomst te kijken. Dit is de tijd van grote mogelijkheden. (...) Als we naar voren treden, ons doel niet uit het oog verliezen, van niemand

kwaad spreken, en de grote beginselen naleven die wij als waarheid aanvaarden, zal dit werk in heerlijkheid en macht voorwaarts gaan over de aarde.'

Maar 'de sleutel tot het succes in het werk is het geloof van allen die zich heilige der laatste dagen noemen', verklaarde president Hinckley. 'Kort gezegd: we moeten betere heiligen der laatste dagen zijn.'

De bijeenkomsten van deze tweedaagse conferentie werden geleid door president Hinckley en zijn beide raadgevers, president Thomas S. Monson, eerste raadgever, en president James E. Faust, tweede raadgever.

Bij de bestuurlijke aangelegenheden die in de zaterdagmiddagbijeenkomst werden afgewikkeld werden onder meer tien zeventigen en het algemeen jongevrouwenspresidium ontheven. Er werden twee nieuwe gebiedszeventigen en een nieuw algemeen jongevrouwenspresidium gesteund. En er waren veranderingen in de presidiums van de jongemannen en de zondagsschool.

De redactie

DE STER

Januari 1998 98e jaargang Nummer 1

Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Road der twaalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gosaland

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton

Directie planning en redactie: Briten K. Kelly

Directie grafische vormgeving: Allan R. Lyoborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner

Adjuncthoofdredacteur: R. Val Johnson

Redacteur: David Mitchell

Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker

Adjunctredacteur: Jennifer Greenwood

Roster: Maryann Mastindale

Assistent publicaties: Beth Dayleay

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Sharré Cook

Productie manager: Jane Ann Peters

Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby

Vertaling:

CPB Vertaalgereue

Hescherstraat 1 NL-5341 GS Oss

Telefoon: 0412-69 04 90

Fax: 0412-69 02 66

Nieuwsredactie:

Nieuwsredactie: Margriet Noot

Verdilaan 33, 5384 CH Heesch

Telefoon: 0412-45 70 50

Kopij lijst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goudborg

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 030-605 38 04

Fax: 030-600 03 02

Abonnementenlijst:

Nederland: NL2, 020 - België: BEF 390,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: startings/overschrijvingsformulier).

Uitgever:

© 1998 De Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek

Kerknieuws naar: International Magazines,

50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City,

UT 84150-3223, USA.

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de

Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het

Chinees, Duits, Engels, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans,

Nederlands, Portugees, Spaans, Spans en langzaam,

eens in de twee maanden in het Deens, Fins, Indonesisch,

Noors, Pools en Zweeds; en eens per kwartaal in het

Bulgars, Hebreeuws, Hindi, Hongaars, Japans, Pools,

Romeens, Russisch, Tagalog, Tsjechisch, Oekraïens en

Vietnamees.

Informatie voor abonnees in de VS:

Send USA and Canada subscriptions and inquiries to

Salt Lake Distribution Center, Church Magazines,

P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947;

Canada ext. 2031. Credit card orders: Visa, MasterCard,

American Express may be taken by phone.

U.S. Canada

12 issues per year \$ 10.00 \$ 14.00

6 issues per year \$ 5.00 \$ 7.00

4 issues per year \$ 4.00 \$ 5.50

2 issues per year \$ 2.00 \$ 2.75

1 issue \$ 1.00 \$ 1.50

Sixty days' notice required for change of address. Include

address label from a recent issue; changes cannot be made

unless both old and new address are included. Periodicals

postage paid at Salt Lake City, Utah.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.

Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Barmhartigheid, 58
Begeleiding, 11, 33, 36, 47,
50, 85
Bekering, 79
Dankbaarheid, 83
Dienstbetoon, 6, 36, 39, 47
Doelen, 31
Ester, 89
Evangelie, 83
Gehoorzaamheid, 69,
74, 88
Geloof, 13, 18, 44, 72, 74, 77
Getuigenis, 95
Gezinsband, 29, 33, 69
Heilige Geest, 6, 33, 85
Heilsplan, 79
Hinckley, president
Gordon B., 15
Hoop, 66
Huisonderwijs, 47
Integriteit, 9, 88
Jezus Christus, 25, 66, 95
Jongemannen, 31, 42, 72
Jongevrouwen, 31
Kerkelijke onderwijs-
instellingen, 61
Kerkroepingen, 6
Keuzevrijheid, 33, 79
Kinderen, 18
Kritiek, 58
Liefde, 11, 97

Leiderschap, 15
Media, 4, 64
Naastenliefde, 81
Onderwijs, 64, 77
Openbaring, 28
Opleiding, 61
Ouderschap, 18, 29, 92, 97
Patriarchale zegens, 28
Pioniers, 13, 44, 72, 74
Priesterschap, 39, 42
Schriftstudie, 77
Spiritualiteit, 66
Tegenspoed, 23
Tempelen en
tempelwerk, 50
Thuis, 29, 92
Toewijding, 44
Vergeving, 58
Verleiding, 39
Verzoening, 23, 25
Volharding, 13, 23
Voorbeeld, 4, 15, 92
Voorbereiding, 31
Vrouwen, 81
Waarheid, 9, 61
Zendingswerk, 36, 50,
69, 85
Zondagsschool, 64
Zustershulpvereniging,
89, 95, 97
Zusterschap, 81

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Allred, Richard D., 28
Ballard, M. Russell, 39
Beckham, Janette Hales, 77
Call, Eran A., 29
Dew, Sheri L., 95
Eyring, Henry B., 85
Faust, James E., 22, 44, 58
Gerrard, Duane B., 79
Haight, David B., 72
Hales, Robert D., 25
Hancock, Wayne M., 81
Hillam, Harold G., 64
Hinckley, Gordon B., 4,
50, 69, 88
Holland, Jeffrey R., 66
Jensen, Virginia U., 92
Jolley, J. Kent, 83
Maxwell, Neal A., 23
Maynes, Richard J., 31
McMullin, Keith B., 42
Monson, Thomas S., 18,
47, 97
Nelson, Russell M., 15
Oaks, Dallin H., 74
Packard, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 61
Pratt, Carl B., 11
Scott, Richard G., 36
Smoot, Mary Ellen, 13, 89
Wirthlin, Richard B., 9
Wirthlin, Joseph B., 33

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 4 oktober 1997

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Bonnie L. Goodfille.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 4 oktober 1997

Muziek door een koor bestaande uit gezinnen uit Farmington, onder leiding van Jane Fjeldsted, met organiste Linda Margetts.

Priesterschapsbijeenkomst, 4 oktober 1997

Muziek door een gecombineerd mannenkoor uit het Mormons Tabernakelkoor en het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Craig Jessop, met organist Clay Christiansen.

Zondagmorgenbijeenkomst, 5 oktober 1997

Muziek door het Mormons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Otley, met organist John Longhurst.

Zondagmiddagbijeenkomst, 5 oktober 1997

Muziek door het Mormons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold Otley, met organist Richard Elliot.

DE STER

JANUARI 1998

- 1 Verslag van de 167ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 4 en 5 oktober 1997

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 4 Nader tot God, *president Gordon B. Hinckley*
- 6 Uitgekozen Hem te dienen, *president Boyd K. Packer*
- 9 Vier absolute waarheden voor een feilloos zedelijk kompas, *ouderling Richard B. Wirthlin*
- 11 Ons om nieuwe bekeeringen bekommeren, *ouderling Carl B. Pratt*
- 13 Pionierschoenen door de eeuwen heen, *presidente Mary Ellen Smoot*
- 15 Geestelijk vermogen, *ouderling Russell M. Nelson*
- 18 Onderwijs de kinderen, *president Thomas S. Monson*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 22 De steunverlening aan kerkfunctionarissen, *president James E. Faust*
- 23 Deel hebben aan het zoenbloed van Christus, *ouderling Neal A. Maxwell*
- 25 Tot gedachtenis van Jezus, *ouderling Robert D. Hales*
- 28 De Heer zegent zijn kinderen door een patriarchale zegen, *ouderling Richard D. Allred*
- 29 Het gezin: een wijkplaats en heiligdom, *ouderling Eran A. Call*
- 31 Een celestiale richting in je tienerjaren, *ouderling Richard J. Maynes*
- 33 Gewaardeerde metgezellen, *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 36 'Waarom ieder lid een zending?', *ouderling Richard G. Scott*

Priesterschapsbijeekomst

- 39 Sta voor waarheid en deugd, *ouderling Russell M. Ballard*
- 42 Zie, de man!, *bisschop Keith B. McMullin*
- 44 Pioniers van de toekomst – wees niet bevreesd, geloof alleen, *president James E. Faust*
- 47 Huisonderwijs – een goddelijke vorm van dienstbetoen, *president Thomas S. Monson*
- 50 Een paar gedachten over de tempels, bekeeringen en zendingswerk, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeekomst

- 58 Het gewichtigste van de wet: oordeel, barmhartigheid en trouw, *president James E. Faust*
- 61 Waarheid ontvangen, *ouderling L. Tom Perry*
- 64 'Leerkrachten, de tijdloze sleutel', *ouderling Harold G. Hillam*

- 66 'Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld', *ouderling Jeffrey R. Holland*
- 69 Kijk naar de toekomst, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeekomst

- 72 Wie gehoorzaamt, kan zingen: 'Alles wel', *ouderling David B. Haight*
- 74 De pioniers volgen, *ouderling Dallin H. Oaks*
- 77 De realiteit van het geloof, *presidente Janette Hales Beckham*
- 79 Het heilsplan: een vluchtschema voor het leven, *ouderling Duane B. Gerrard*
- 81 Houd moed, dochter, *ouderling Wayne M. Hancock*
- 83 Het evangelie geldt voor iedereen, *ouderling J. Kent Jolley*
- 85 'Weid mijn lammeren', *ouderling Henry B. Eyring*
- 88 Heiligen der laatste dagen in daad, *president Gordon B. Hinckley*

Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging

- 89 'Met het oog op deze tijd', *presidente Mary Ellen Smoot*
- 92 Wijkplaatsen scheppen, *Virginia U. Jensen*
- 95 Bent u de vrouw die ik denk dat u bent?, *Sheri L. Dew*
- 97 De grote kracht van de zustershulpvereniging, *president Thomas S. Monson*

- 52 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Ze hebben ook tot ons gesproken

- 101 Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen
- 102 Kerknieuws

Fotografen: Jed Clark, Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Matt Reier, Tamra Hamblin, Greg Frei, Bryant Livingston en Don O.Thorpe.

OP DE OMSLAG

Glen S. Hopkinson, 'Beproeft Mij toch daarmede'. Welwillend ter beschikking gesteld door de heer en mevrouw Burns.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

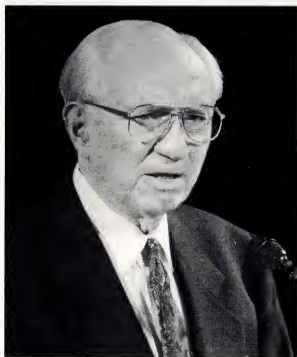
HUISBEZOEK

In De Ster van januari en juli, waarin de conferentieverlagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekerschap voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak die tegemoet komt aan de behoeften van de zusters.

Nader tot God

President Gordon B. Hinckley

God is onze Vader die over zijn koninkrijk waakt. Jezus is de Christus, wiens naam deze kerk draagt. Hij staat aan het hoofd.

Geliefde broeders en zusters, het doet mij veel genoegen u weer te begroeten op een algemene conferentie van de kerk. Overal vandaan bent u mede te delen gekomen. U verwacht hier geïnspireerd en gezegend te worden, en nader tot de Heer te komen. De Tabernakel is volledig bezet. Ik heb het genoegen u mede te delen dat op 24 juli jongstleden begonnen is met de bouw van het nieuwe conferentiegebouw in het blok ten noorden van deze ruimte. Het zal 21 duizend zitplaatsen bevatten, ongeveer drieënhal maal de capaciteit van deze Tabernakel. Er is ons beloofd dat we het voor de aprilconferentie in het jaar 2000 in gebruik kunnen nemen. We hebben dan een prachtig nieuw gebouw voor een geweldige, nieuwe eeuw.

We zijn vandaag onder gunstige omstandigheden bij elkaar. Want in het grootste deel van de wereld heerst vrede, en wat is dat een onschatbare zegen. Over het algemeen bejegenen de mensen ons welwillend. Weliswaar zijn velen onver-

schillig, enkelen haten ons wellicht en laten geen gelegenheid onbenut om ons fel te kritiseren. Maar dat zijn er maar weinig en het is meestal vruchteloos. Nooit eerder heeft de kerk zo'n goede reputatie gehad. Dat komt door u, broeders en zusters. De mening die mensen over ons hebben, komt grotendeels voort uit persoonlijke ervaringen. Door uw vriendelijkheid, uw zorg voor anderen en het goede voorbeeld dat u geeft, vormen anderen hun mening over de heiligen der laatste dagen.

De media hebben zich vriendelijk en welwillend opgesteld. Het afgelopen jaar, waarin we de pioniers hebben herdacht, hebben we heel uitgebreide en gunstige commentaren van de pers gekregen. Er zijn een paar zaken die we liever anders hadden gezien. Ikzelf ben vaak geciteerd, en in een paar gevallen verkeerd geciteerd en verkeerd begrepen. Dat viel te verwachten. U hoeft zich geen zorgen te maken, omdat u een onvolledig verslag onder ogen hebt gekregen. U hoeft zich niet af te vragen of ik bepaalde leerstellige zaken wel begrijp. Ik denk dat ik ze heel goed begrijp, en het is jammer dat dat in die artikelen niet altijd duidelijk is. Ik hoop dat u de pers nooit zult beschouwen als een autoriteit op het gebied van de leer van de kerk.

Afgezien van die paar fouten van de pers zijn we heel goed behandeld en we zijn de schrijvers en uitgevers dankbaar die ons eerlijk en welwillend bejegend hebben.

Vandaag twee weken geleden was ik in de gelegenheid om de *Religion News-writers Association* toe te spreken. Ze waren hoffelijk en ontvankelijk. Er was geen spoor van twist of woordenstrijd. Ik heb veel respect en waardering voor deze mensen.

Ons jubileumjaar loopt ten einde, en er

is veel belangrijk werk te doen. Daarover zal ik morgenochtend spreken.

Tijdens deze conferentie zullen we een aantal van de Zeventigen, en tevens het presidium van de jongevrouwen ontheften. Dat is in overeenstemming met ons beleid om mensen na vijf jaar van hun functie te ontheffen.

Deze getrouwe en bekwame broeders en zusters hebben hun taak heel goed gedaan. Zonder enige klacht zijn ze gegaan waarheen ze ook maar gestuurd werden. Ze hebben overvloedig hun ta-

Het Christusbeeld in het bezoekerscentrum Noord op Temple Square.

lenten ingezet en hebben, hier en in het buitenland, vol toewijding het werk van de Heer voortgang doen vinden. Door hun inspanningen is het des te krachtiger geworden.

Wij bedanken hun echtgenoten en kinderen, vooral die van de leden van het jongevrouwenpresidium, dat zij geduld hebben gehad toen ze hun vrouw, respectievelijk hun moeder, met de hele kerk moesten delen.

Wij willen onze liefde en zegen overbrengen aan iedereen die ontheven is en

wensen hun blijvende voldoening omtrent de functie die ze vervuld hebben, en veel geluk, waar ze ook heengaan.

Nu wil ik alleen nog de Geest van de Heer vragen bij ons te zijn bij de voortzetting van deze conferentie. Mogen alle sprekers geïnspireerde woorden spreken. Mogen door de gebeden onze gedachten op een hoger en heiliger niveau komen. Moge de muziek ons allen schoonheid en geestelijke voeding verschaffen.

Ik zou willen dat alle algemene autoriteiten ons konden toespreken. Jammer

genoeg is dat onmogelijk. Maar we zullen allemaal één zijn, geliefde broeders en zusters, in het getuigenis van dit belangrijke werk, want we zijn met ons hart bij u. God is onze Vader die over zijn koninkrijk waakt. Jezus is de Christus, wiens naam deze kerk draagt. Hij staat aan het hoofd. Het evangelie is hersteld en wordt met kracht over de aarde verspreid. Ons geloof wordt versterkt door de zaken waarvan we weten dat ze waar zijn.

Moge de Heer ons zegenen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Uitgekozen Hem te dienen

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het is niet de juiste geest om te beslissen wat wij wel willen doen en wat niet. Wij zijn werkzaam in de functie waartoe wij worden geroepen.

Naar de overwinning, voorwaarts, zoals onze Heer gebiedt.²

De bereidwilligheid van heiligen der laatste dagen om gehoor te geven aan de oproep om te dienen, vertegenwoordigt hun verlangen om de wil van de Heer te doen. Dat komt voort uit hun getuigenis dat het evangelie van Jezus Christus, dat hersteld is door middel van de profeet Joseph Smith en verrat is in het Boek van Mormon, waar is.

Onze doop is een oproep tot levenslange dienst aan Christus. Net als de mensen bij de wateren van Mormon, worden wij 'in de naam des Heren [...] gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat [wij] met Hem een verbond [hebben] gesloten, dat [wij] Hem wil[le]n dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloedig over [ons] moge uitstorten'.³

Maar gehoor geven aan een roeping, een functie aanvaarden, dat is slechts een klein deel van de diensten die verricht worden door leden van de kerk.

Ik zie twee soorten diensten: ten eerste, de diensten die wij verrichten als wij geroepen worden om in een functie werkzaam te zijn; de andere soort bestaat uit de diensten die wij bereidwillig verrichten voor mensen om ons heen, omdat ons geleverd is om hen te geven.

In de loop der jaren heb ik een lieve zuster geobserveerd die dienstbetoon verricht dat veel verder gaat dan een roeping om in de kerk te onderwijzen of leiding te geven. Zij ziet een behoefte en verricht dienstbetoon; ze zegt niet: 'Roep me als je hulp nodig hebt', maar: 'Hier ben ik; wat kan ik voor je doen?' Ze doet zoveel kleine dingen, zoals iemands kind vasthouden in een vergadering, of een buurkind naar school brengen als het de bus gemist heeft. Ze kijkt altijd of er nieuwe gezichten in de kerk zijn en stapt op te af om ze te verwelkomen.

Haar man weet dat hij er, als ze een activiteit van de wijk bijwonen, vrijwel op

kan rekenen dat ze zegt: 'Ga maar vast naar huis. Ik zie dat ze niet erg veel hulp hebben bij het opruimen en afwassen.'

Op een avond kwam hij thuis en zag dat ze de meubels aan het terugzetten was. Die ochtend had ze het gevoel gehad dat ze moest gaan kijken hoe een oudere zuster, met een hartkwaal, zich redde met het klaarmaken van een bruiloftsontbijt voor een kleinkind dat uit een andere staat was overgekomen voor een huwelijk in de tempel.

Ze vond de vrouw in de kerk, helemaal alleen en wanhopig, omringd door de spullen die ze voor haar voorbereidingen had meegebracht. Op de een of andere manier was de recreatiezaal dubbel gereserveerd. De gasten zouden binnen enkele uren arriveren. Wat moest ze nu doen? Deze attente zuster nam de oudere zuster met haar mee en legde haar te rusten. Toen begon ze meubels te verschuiven.

Toen de gasten arriveerden, stond er een prachtig bruiloftsontbijt klaar.

Die geest van dienstbetoon had ze van haar moeder geleerd. De geest van dienstbetoon leert men thuis het beste. Wij moeten onze kinderen door ons voorbeeld onderrichten en hun zeggen dat een onzelfzuchtige geest onmisbaar is om gelukkig te worden.

'Jezus van Nazaret [was door] God [...] met de heilige Geest en met kracht [...] gezalfd' en 'is rondgegaan, weldoende'.⁴ Ieder die een bevestigd lid van de kerk is, heeft diezelfde gave en diezelfde verplichting.

De Heer heeft gezegd: 'Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning'.⁵

De Heer heeft tegen de kerk gezegd: 'Voorwaar zeg Ik: De mensen dienen ieverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

'Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.'

'Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt veroemd'.⁶

Soms kan het echter gebeuren dat wij wegens onze leefwijze of gezondheid of de behoeften van ons gezin, niet worden geroepen.

John Milton, de blinde dichter, heeft geschreven: 'Zij die slechts staan te wachten, dienen ook'.⁷ Naar de kerk gaan,

Ozon, lucht en wolken van juni / en alle jubelbloemen in de ochtenddauw / gij kunt nog geen uur wedijveren / met het oktoberweer, helder en hemelsblauw.¹

Jaren geleden zochten we iets inspirerends voor een conferentie voor zendingspresidenten. We vonden dat op een interessante manier in een reeds lang ongebruikt boek met jeugdwerkdiedjes. Het liedje, 'Uitgekozen Hem altijd te dienen', verwoordt in enkele korte regels mijn boodschap aan u.

*Uitgekozen Hem altijd te dienen;
als getuige van zijn grote naam
spreken wij van onze Hemelvaarder,
van zijn liefde en zijn faam.*

*Rijk gezegend met zijn milde gaven,
kind'en van een goddelijke Heer,
vreugdevol zijn heil'ge naam belijvend,
brengen wij Hem lof en eer.*

*Opwaarts, altijd opwaarts, immer roemend
in zijn naam. (...)*

*Voorwaarts, stadig voorwaarts, zingen wij
als zegelied.*

De Tabernakel van binnen tijdens een bijeenkomst van de conferentie.

tiende betalen, leren – dat is ook dienen, en vaak hebben wij het over dienen als een goed voorbeeld.

Maar geen enkele dienst die wij verrichten in de kerk of de samenleving overtreft dienstbetoon thuis. Leiders moeten er heel zeker van zijn dat een roeping in de kerk niet het gezin verzwakt.

Het systeem voor officiële roepingen is in de begintijd van de kerk vastgesteld. In het vijfde geloofsartikel staat dat een man, of net zo goed een vrouw, om 'het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.'

Het is niet de juiste geest om te beslissen wat wij wel willen doen en wat niet. Wij zijn werkzaam in de functie waartoe wij worden geroepen. Het maakt niet uit wat die roeping is.

Ik was aanwezig bij een plechtige vergadering waarin David O. McKay als president van de kerk werd gesteund. President Reuben J. Clark, die eerste raadgever was geweest van twee presidenten, werd toen gesteund als tweede raadgever van president McKay. Omdat hij meende dat

sommigen konden denken dat hij gedegradeerd was, zei president Clark: 'In de dienst van de Heer, maakt het niet waar men werkzaam is, maar hoe. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt men de plaats in waartoe men op de juiste manier geroepen is, een plaats waarnaar men niet solliciteert en die men ook niet weigert.'⁸

Als iemand ergens nodig is, bespreken de leiders het en bidden erover – en vaak meer dan eens. Zij streven ernaar bevestiging te ontvangen van de Geest, want roepingen dienen onder gebed verleend en in dezelfde geest aanvaard te worden.

Er volgt een gesprek waarin wordt vastgesteld of men zich aan de normen van de kerk houdt, en wat de persoonlijke omstandigheden zijn. Geen roeping is belangrijker, geen dienstbetoon verstrekkender dan het ouderschap. In het algemeen stelt een roeping in de kerk iemand in staat een betere ouder te zijn. Niettemin moet een leider zowel op gezond verstand als op inspiratie vertrouwen om er zeker van te zijn dat een roeping het voor ouders niet onevenredig moeilijk maakt om een goede ouder te zijn.

Iemand met het gezag om een roeping

te verlenen, moet op inspiratie vertrouwen om te vermijden dat iemand die altijd bereidwillig is, teveel wordt overladen met werk.

U behoort de tijd te krijgen om over de roeping te bidden, zodat u zich er, ondanks een gevoel van onvermogen, toch rustig over kunt voelen. Er kan u gevraagd worden om met uw huwelijkspartner te overleggen.

Er is nog een onderdeel van het verlenen van een roeping dat door openbaring vereist is:

'Het [zal] aan niemand [...] worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend.'⁹ Omdat het de kerk bekend zal zijn wie er geroepen is, worden de namen in de juiste vergadering voorgesteld voor een stem ter steunverlening. Die stemming is er niet alleen om toestemming te verlenen; het is een toezegging tot steun.

Na de steunverlening wordt men geordend of aangesteld. Dat systeem is in de begintijd van de kerk ingesteld, toen de

Heer beloofde: 'Ik zal Mijn hand op u leggen door het opleggen der handen van Mijn dienstknecht.' En Hij beloofde verder: 'gij zult Mijn Geest, de Heilige Geest, namelijk de Trooster, ontvangen, Die u de vreedzame dingen van het koninkrijk zal leren.'¹⁰

Als leiders iemand aanstellen, dan doen ze meer dan alleen gezag verlenen om het werk te verrichten. Zij spreken een zegen uit. Het is geweldig om een zegen te ontvangen van de Heer Jezus Christus, onder de handen van zijn dienstknechten. Die zegen kan veranderingen teweegbrengen in het leven van degene die geroepen is, of in het gezin.

De leiders moeten leren hoe zij een roeping moeten verlenen. Toen ik nog een jongeman was, heb ik ouderling Spencer W. Kimball eens horen spreken tijdens een ringconferentie. Hij zei dat hij, als nieuwe ringpresident in Arizona, zijn kantoor op de bank verliet om iemand te roepen als de ringleider van de jongemannen.

Hij zei: 'Jack, wat zou je ervan vinden om leider te worden van de jongemannen in de ring?'

Jack antwoordde: 'Nee, Spencer, daar moet je mij niet voor hebben. Zoiets zou ik niet kunnen.'

Hij probeerde hem te overtuigen, maar Jack weigerde de roeping.

Broeder Kimball ging terug naar zijn kantoor om zijn falen te overdenken. Hij wist dat het ringpresidium geïnspireerd was tot deze roeping. Uiteindelijk drong het tot hem door: hij had een vreselijke vergissing gemaakt! Vanzelfsprekend zou Jack de roeping niet aanvaarden.

Misschien dacht hij wel aan wat de profeet Jakob zei toen hij 'hen in de tempel leerde, mijn boodschap van te voren van de Here verkregen hebbende.'¹¹

President Kimball deed nu wat Jakob vanouds had gedaan. Hij 'verkreeg zijn boodschap van de Heer'.

Hij ging terug om Jack te vragen hem te vergeven dat hij het niet goed gedaan had, en hij begon opnieuw: 'Afgelopen zondag overwoog het ringpresidium onder gebed de vraag wie de jongemannen in de ring moest leiden. Er werden verschillende namen genoemd; de jouwe was er een van. Wij hadden allemaal het gevoel dat jij het moest zijn. Wij knielden in gebed. De Heer bevestigde aan ons alledrie, door openbaring, dat jij voor die functie geroepen moest worden.'

Toen zei hij: 'Als dienstknecht van de Heer ben ik hier om je die roeping te geven.'

Toen zei Jack: 'Nou, Spencer, als je het zó zegt...'

President Kimball antwoordde: 'Zó zeg ik het!'

Vanzelfsprekend zou Jack geen gehoor geven aan een informele uitnodiging van Spencer, maar hij kon een roeping van de Heer niet weigeren. Hij was getrouw en met inspiratie werkzaam in zijn functie.

Hoewel wij niet vragen om uit een roeping ontheven te worden, is het bij een verandering van onze omstandigheden wel degelijk in orde om te overleggen met hen die ons de roeping verleend hebben, en vervolgens de beslissing aan hen over te laten. En zo moeten wij ons ook niet afgewezen voelen als wij, met hetzelfde gezag en dezelfde inspiratie als waarmee wij geroepen zijn, ontheven worden.

Mijn jarenlange, nauwe samenwerking met Belle S. Spafford, algemeen presidente van de zustershulpvereniging, heeft grote invloed op mijn leven gehad. Zij was beslist een van de geweldigste vrouwen van deze bedeling.

Op een dag vertelde ze me dat zij, als jonge vrouw, haar bisschop had uitgelegd dat zij bereid was om te dienen, maar dan het liefste als leerkracht. De week daarop werd ze geroepen als raadgeefster van de ZHV-presidente van de wijk. 'Ik was niet blij met die roeping', zei ze. 'De bisschop had me verkeerd begrepen.' Ze vertelde hem botweg dat de ZHV voor oude vrouwen was. Als haar man haar niet anderszins geadviseerd had, zou ze de roeping geweigerd hebben.

Ze vroeg verscheidene keren om ontheffing. Elke keer zei de bisschop dat hij erover zou bidden.

Op een avond raakte ze ernstig gewond bij een auto-ongeluk. Na enige tijd in het ziekenhuis te hebben gelegen, ging ze naar huis om verder te herstellen. Een vreselijke snijwond in haar gezicht raakte ontstoken. De bezorgde arts zei tegen haar: 'We kunnen dat niet opereren, want het zit te dicht bij de hoofdzenen in uw gezicht.'

Die zondagavond zag de bisschop, die terugkwam van een late vergadering, bij het vertrek van de dokter de lichten aan bij de familie Spafford, en hij ging even bij hen langs.

Zuster Spafford vertelde me later: 'In die verschrikkelijke toestand zei ik in tranen: "Bisschop, ontheef u me nu eindelijk."

Maar hij zei weer: 'Ik zal erover bidden.'

Toen het antwoord kwam, was het: 'Zuster Spafford, ik kan nog steeds niet het gevoel krijgen dat u ontheven moet worden uit de ZHV.'

Belle S. Spafford was 46 jaar lang werkzaam in de ZHV, waarvoor dertig jaar als algemeen presidente. Zij had een goede

invloed op de kerk en werd over de hele wereld door vrouwenleiders gerespecteerd.

Tijdens een vergadering van de World Council of Women in Suriname, wees zij op haar leeftijd en haar zwakke gezondheid en diende een brief in waarin zij ontslag nam als functionaris. Ze toonde mij de weigeringsbrief – ze hadden haar wijsheid, waarden en haar sterke karakter nodig.

Ze vertelde vaak dat ze beproefd was in haar roeping. De grootste beproeving kwam waarschijnlijk toen zij als jonge vrouw leerde om de macht en het gezag van het priesterschap te respecteren, en dat een gewone man die werkzaam is als bisschop leiding van de Heer kan ontvangen bij het roepen van leden.

De geest van dienstbetoon komt niet zomaar met de roeping. Het is een gevoel dat een getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus vergezelt.

De Heer heeft gezegd: 'Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.'¹²

'Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vreezen, en Ik schied er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.'

'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.'¹³

Ik getuig dat de macht en inspiratie van roepingen in de kerk aanwezig is. Ik getuig eveneens dat het evangelie waar is, en zeg: God zegene u voor wat u doet en voor wat u bent! In de naam van Jezus Christus. Amen. □

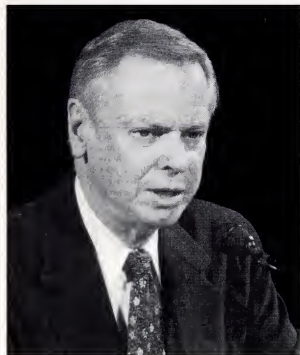
NOTEN

1. Naar Helen Hunt Jackson, 'October's Bright Blue Weather', *The Best Loved Poems of the American People*, vertz. Hazel Fellemann (1936), blz. 566.
2. Lofzaag 167.
3. Mosiah 18:10–11.
4. Handelingen 10:38.
5. LV 58:26.
6. LV 58:27–29.
7. Naar John Milton, 'On His Blindness', *The Complete Poems of John Milton*, bez. Charles W. Eliot (1909), deel 4, blz. 84.
8. Conference Report, april 1951, blz. 154.
9. LV 42:11.
10. LV 36:2.
11. Jakob 1:17; cursivering toegevoegd.
12. Johannes 12:26.
13. LV 76:5–6.

Vier absolute waarheden voor een feilloos zedelijk kompas

Ouderling Richard B. Wirthling
van de Zeventig

Er is een liefhebbende Vader in de hemel, en zijn Zoon, Jezus Christus; er is een tegenstander, Satan; wij allen bepalen onze eigen koers, op grond van onze keuzevrijheid; we kunnen de verleidingen van de duivel altijd overwinnen.

Toen ik in Zwitserland op zending was, raakte ik diep onder de indruk van de kracht waarmee het evangelie van Jezus Christus een mensenleven in positieve zin dramatisch veranderde, en degenen die de voorschriften van het herstellende evangelie naleefden gemoedsrust, eigenwaarde en vreugde verschaften.

Zulke gevoelens maakt men zich niet altijd gemakkelijk eigen. We leven tenslotte in een vaak onprettige en onmenselijke wereld. In onze samenleving zien we regelmatig geweld, haat en onzedelijkheid.

Onze tijd voorzien

De apostel Paulus heeft onze tijd nauwkeurig beschreven in zijn brief aan Timoteüs: '(...) In de laatste dagen', schreef hij, '[zullen er] zware tijden (...) komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, (...) afkerig van het goede (...)

met meer liefde voor genot dan voor God. (...) Die zich te allen tijd laten leren, zonder ooit tot erkenning van de waarheid te kunnen komen.¹

Informatie, geen wijsheid

Het is duidelijk dat de stress en de problemen die ons dwarszitten, niet kunnen worden toegeschreven aan gebrek aan kennis. Een recente editie van de *New York Times* bevat in feite meer informatie dan een gemiddeld mens in het zeventiende eeuwse Engeland waarschijnlijk in zijn hele leven tot zich kreeg.²

Maar jammer genoeg heeft de explosieve toename van informatie niet geleid tot een even grote toename van echte wijsheid. *Medicare* bijvoorbeeld heeft een van de grootste databanken ter wereld. Toch stuurde dit bedrijf een officieel schrijven aan een gepensioneerd dame, waarin als volgt werd uitgelegd waarom haar uitkering beëindigd was: 'Uw uitkering is afgewezen vanwege uw overlijden. Als u denkt dat deze informatie onjuist is, kunt u contact opnemen met de afdeling sociale voorzieningen.'³

Relatieve ethiek

Velen hebben het huidige tijdperk aangeduid als de eeuw van de informatie. Maar, ironisch genoeg, vormt in een tijd van veel informatie het gebrek aan duidelijkheid omtrent goed en kwaad de grootste bedreiging voor de samenleving, voor rijk en arm, voor ons allemaal. In de Verenigde Staten bijvoorbeeld zegt 96 procent⁴ van de bevolking in God te geloven, maar 79 procent gelooft ook dat 'er maar weinig absolute waarheden bestaan – dat

wat goed of verkeerd is [denken zij] gewoonlijk per situatie verschilt.'⁵

Een samenleving, gebouwd op relatieve ethiek – de overtuiging dat alle waarheid betrekkelijk is – veroorzaakt een zedelijke sfeer die bestaat uit onduidelijke nuances van grijs.

Noodzaak: een gelijkmatig zedelijk kompas

We kunnen de verwarring en de problemen van deze wereld alleen het hoofd bieden als we een duidelijk en gelijkmatig zedelijk kompas gebruiken dat ons zonder mankeren door onze beproevingen en de invloeden van onze verleidingen heenloodt – een kompas dat ons toont hoe we gemoedsrust, eigenwaarde en vreugde kunnen verwerven.

Vier absolute waarheden

Dat zedelijk kompas is opgebouwd uit vier absolute waarheden. De eerste waarheid is dat er een liefhebbende Vader in de hemel is, en dat zijn Zoon, Jezus Christus, onze persoonlijke Heiland is, een absolute waarheid dan welk werelds feit ook. Dit begrip is in 1 Johannes met onvergelijkelijke welsprekendheid beschreven: 'Hieraan hebben wij de liefde [van God] leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten.'⁶ Niets kan een duidelijker koers aangeven op ieders zedelijk kompas.

De tweede absolute waarheid is dat er een tegenstander is, Satan, de verzoeker, die ons van God en van zijn oneindige vrede weg wil leiden.

Merk op dat de Hebreeuwse vertaling voor de duivel 'verwoester'⁷ is. Satan is de verwoester omdat hij ons zedelijk kompas wil vernietigen en onze terugreis naar onze liefhebbende Vader in de hemel wil verstoren.

Satan, 'de vader van alle leugens'⁸ – maakt in toenemende mate gebruik van diverse, oude en moderne misleidingen om ons in verwarring te brengen. Hij wil ons ervan overtuigen dat vreugde *niet* is waar het is. Integendeel, hij wil ons laten geloven dat er vreugde is waar het *niet* is. Een van Satans voor onze geest schadelijkste leugens die ons gevoel van eigenwaarde en onze hoop ondermijnt, is dat onze zonden niet vergeven kunnen worden.

De derde absolute waarheid is dat we allemaal onze eigen koers bepalen, op grond van onze keuzevrijheid.

Deze waarheid staat duidelijk in het Boek van Mormon: 'Daarom zijn de mensen vrij. (...) Vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven, (...) of gevangenschap en dood, (...) want [de duivel] tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.'⁹

Ja, wij zijn de saken van alle keuzen die we doen. We moeten altijd onthouden dat onze keuzen niet beginnen met een daad, maar met een idee in de geest. Zoals een dichter heeft gezegd: 'Zaai een gedachte,

en je oogst een daad; zaai een daad, en je oogst een gewoonte; zaai een gewoonte, en je oogst een karakter; zaai een karakter, en je oogst een bestemming.'¹⁰

Daarom zijn we, in het licht van onze keuzevrijheid, zelf verantwoordelijk voor onze ideeën, daden, gewoontes, karakter en, ja, zelfs onze bestemming.

De vierde absolute waarheid is dat we de verleidingen van de duivel altijd kunnen overwinnen door hernieuwd geloof in God en door bekering. Ja, als wij van dat smalle en rechte pad afdwalen dat door ons zedelijk kompas wordt aangegeven, kunnen we op onze schreden terugkeren op de weg die met zekerheid leidt tot redding en eeuwig leven.

Tone Christus naar de hof van Getsemane ging en zeker wist dat Hij binnenkort gekruisigd zou worden, bad Hij tot zijn Vader voor zijn apostelen en voor ons allemaal. In dat gebed gebiedt Hij ons om het kwade te vermijden, maar in zijn oneindig meegevoel vraagt Hij de Vader ook of Hij ons 'bewaart voor de boze.'¹¹

Het Licht zal schijnen uit het duister

Het leven brengt ieder van ons moeilijkheden en ontmoediging – zowel donkere als betere tijden. Maar onthoud deze woorden van Paulus: 'Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aange-

zicht van Christus. (...) In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; (...) ter aarde geworpen, doch niet verloren.'¹² Paulus wijst ons ook zachtmoedig, in passende woorden, op een tijdperk van informatie: 'Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen.'¹³

Tot slot

Zeker, wij kunnen wijsheid, gemoedsrust, eigenwaarde en vreugde ervaren, niet alleen in het leven hierna, maar in ons leven nu, door in de voetstappen van de Heiland te treden, geleid door een feilloos kompas, geeft op deze vier eeuwige en absolute waarheden.

Tot slot wil ik mijn oprechte dankbaarheid uiten voor onze profeet, president Gordon B. Hinckley, zijn raadgevers, het Quorum der Twaalf Apostelen, mijn broeders in de quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Ik dank hen voor de inspiratie die ik heb waargenomen in zovele handelingen waardoor de leden van de kerk, en ook niet-leden, worden opgebouwd en versterkt. Ik geef uiting aan mijn diepe dankbaarheid voor mijn gezin dat mij onvoorwaardelijk steunt, en voor de helende genade van gebed en de priesterschapszegens die ik kort geleden zo krachtig en persoonlijk ervaren heb. Ik ben dankbaar voor onze levende en liefhebbende Vader in de hemel, voor zijn eniggeboren Zoon – en voor de vrede en de vreugde die uit die wetenschap voortspuiten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

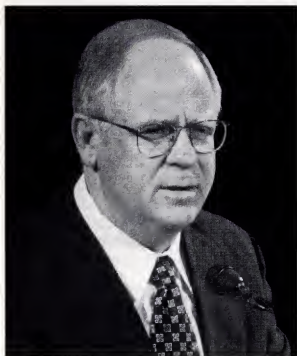
NOTEN

1. 2 Timoteüs 3:1-4, 7.
2. Richard S. Wurman, *Information Anxiety*, blz. 32.
3. *1997 Page a Day Notes: The 365 Stupedest Things' Ever Said* (1996).
4. 1997 Gallup Study, *Emerging Trends*, april 1997, blz. 1.
5. 1990 Wirthlin Worldwide Study.
6. 1 Johannes 3:16; cursivering toegevoegd.
7. Bible Dictionary, onder 'Devil'. Zie ook Robert Young, *Young's Analytical Concordance to the Bible* (1972), blz. 252.
8. 2 Nephi 2:18; zie ook Ether 8:25.
9. 2 Nephi 2:27.
10. Anoniem, geciteerd in John Bartlett, ed. *Familiar Quotations* (1968) blz. 1100.
11. Johannes 17:15.
12. 2 Korintiërs 4:6, 8-9.
13. 1 Korintiërs 1:25.

Ons om nieuwe bekeerlingen bekommeren

Ouderling Carl B. Pratt
van de Zeventig

Bij de opbouw van Gods koninkrijk draagt elke positieve daad, elke vriendelijke begroeting, elke warme glimlach, elk attent bedankje bij tot de kracht van het geheel.

Broeders en zusters, ik breng de groeten over van de heiligen in het zuiden van Mexico. Ik ben in Mexico geboren, evenals mijn vader en grootvader. Hoewel ik vanaf mijn zesde in de Verenigde Staten ben opgegroeid en hier ook mijn opleiding heb genoten, hebben het fascinerende Latijns-Amerika, zijn bewoners en zijn caleidoscoop aan culturen altijd een bijzonder plekje in mijn hart gehouden. Hoewel ik mij er als kind altijd bewust van ben geweest dat de wortels van mijn familie in Mexico lagen en dat mijn familie nauw betrokken is geweest bij de vestiging van Gods koninkrijk daar, ontsproot mijn liefde pas goed toen ik als jonge zendeling in Argentinië zag hoe de mensen, voorbereid door de Geest, enthousiast het evangelie aanvaardden en hoe ze gezegend werden met gemoedsrust en vreugde. Mijn groeiende liefde betrof niet alleen Latijns-Amerika, maar ook het werk van de Heer onder de mensen daar.

Toen ik dus in 1975, ik was nog maar vier jaar klaar met mijn studie rechten,

een positie kreeg aangeboden op de juridische afdeling van de kerk in Zuid-Amerika, heb ik geen moment getwijfeld. Mijn vrouw en ik verhuisden, met onze drie kleine kinderen, naar Montevideo (Uruguay). We zijn gezegend met nog eens vijf kinderen, die in verschillende landen in Zuid-Amerika zijn geboren. Onze kinderen zijn opgegroeid in Spaanstalige landen en ze hebben allemaal grote waardering voor de verscheidenheid in hun culturele en linguïstische erfgoed.

In de afgelopen 22 jaar hebben we vanaf de eerste rij de explosieve groei gadegezien van het werk van de Heer in Latijns-Amerika. Miljoenen zijn in die jaren tot de kerk toegetreden, en we hebben het aantal ringen van een handvol tot ruim 700 zinnen toenemen. We hebben zes tempels in bedrijf en nog eens vijf in aanbouw in deze landen. Wat een spannende

tijd om in te leven en betrokken te zijn bij dit grote werk tot zegen van de kinderen van onze Vader.

Ja, de afgelopen jaren zijn ongelooflijk spannend, af en toe problematisch, en oneindig verrijkend voor ons als gezin geweest, maar we hebben veel meer geleerd dan geografie, cultuur en taal. We hebben de nieuwe en vollere betekenis van woorden als *liefde, vreugde, dienstbetoon, en offere*n geleerd. Zo hebben we gezinnen jarenlang zien sparen, en daarna een reis van maar liefst 72 uur zien maken in een volle bus, met kleine kinderen, over slechte wegen, om de zegeningen van de heilige verordeningen van de tempel te ontvangen. We hebben gezien hoe nederige, toegewijde leiders van priesterschaps- en hulporganisaties ernaar streven het koninkrijk op te bouwen en de heiligen tot zegen te zijn zonder de voordelen te hebben van een telefoon of een eigen auto.

We zijn er ook achtergekomen dat geen een cultuur, volk of land het alleenrecht heeft op liefde, genegenheid of vriendelijkheid. Als we zo nu en dan naar de Verenigde Staten terugkeerden om familie en vrienden op te zoeken, bezochten we diverse wijken in verschillende staten. Toen onze kinderen de tienerleeftijd bereikten, begon het ons op te vallen dat er verschil bestond in de geest in de verschillende wijken. Er waren wijken waar onze kinderen graag naartoe gingen, omdat ze zonder moeite vrienden vonden onder de jongeren, en we daar hartelijk werden welkom geheten. Maar er waren ook wijken

waar onze kinderen minder enthousiast naar teruggingen; en daar ontbrak het waarneembaar aan een hartelijk welkom.

Toen begon het tot ons door te dringen dat we ons, als we onderzoeker of nieuw lid waren geweest, in sommige wijken die we hadden bezocht in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika, niet zo welkom hadden gevoeld. De apostel Paulus leerde de Efeziërs: 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19). En toch, nu en dan voelden we ons 'vreemdelingen en bijwoners' in de kerk van Jezus Christus, de kerk waartoe we behoren.

Die ervaringen maakten ons bewust van het onbehagen dat nieuwe mensen zo nu en dan voelen in onze kerkgebouwen, en dat we *allemaal* vaardiger moeten worden in het begeleiden van nieuwe leden. Het is af en toe voorgekomen dat nederige, nieuwe leden in wijken in Latijns-Amerika, Spanje en de Verenigde Staten *niet* met open armen of een warme *abrazos** verwelkomd zijn. Daarom moeten we er allemaal voor zorgen dat nieuwe leden zich thuis voelen.

Broeders en zusters, we zijn in het bezit

van de rijkste zegeningen die God aan zijn kinderen kan geven. We hebben de volheid van het evangelie van Jezus Christus. Wij behoren het oprechtste, vriendelijkste, gelukkigste, voorkomendste, attentste, liefdevolste volk op aarde te zijn. Roepingen vervullen, vergaderingen bijwonen en tiende betalen gaat ons niet slecht af, maar de vraag is of wij het tweede gebod al ten volle naleven: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:39). Dat is iets wat niet kan worden toegewezen aan het ouderlingen-quorum of de huisbezoeksters, het moet ontspringen in het hart van elke ware discipel van Jezus Christus, iemand die automatisch en zonder daarvoor gevraagd te worden, oplet of hij anderen kan dienen, verheffen en sterken.

We denken hierbij aan de woorden van de Heiland: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:35). Zullen niet-leden, nieuwe leden en bezoekers van onze kerk ons herkennen als Christus' discipelen aan de welgemeendheid van onze begroeting, de oprechtheid van onze glimlach, de goedheid en oprechte zorg die uit onze ogen stralen?

Laten we allemaal meer aandacht

schenken aan de nieuwe gezichten in onze wijken en gemeenten. In de bergrede leerde Jezus: 'Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? (...) En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone?' (Matteüs 5:46-47).

Bij de opbouw van Gods koninkrijk draagt elke positieve daad, elke vriendelijke begroeting, elke warme glimlach, elk attent bedankje bij tot de kracht van het geheel. Ik bid dat we hartelijk, vriendelijk en behulpzaam zullen zijn voor iedereen die ons pad kruist. Maar laten we extra zorg en aandacht besteden aan de nieuwe bekeerlingen in de kerk. Als we een weifeling of een struikelblok zien bij hen die hun tocht op het evangeliepad beginnen, laten we dan bijspringen met vriendelijke en zorgzame woorden; laten we beschikbaar zijn om liefdevolle, verheffende raad te geven. Laten we bewust letten op de kansen om de liefde te tonen waartoe de Heiland ons heeft aange-spoord met de woorden: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt' (Johannes 13:34).

Ik getuig dat dit de kerk van de Heer Jezus Christus is, dat Hij leeft en leiding geeft aan dit grote werk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

* Omhelzing.

Pioniersschoenen door de eeuwen heen

Mary Ellen Smoot

Algemene presidente zustershulpvereniging

Door elkaar geestelijk te versterken, geloof en vriendschap te ontwikkelen, dragen we pioniersschoenen.

Broeders en zusters, wij danken u voor de geweldige reacties op de algemene vergadering van de zustershulpvereniging. Er kwam een zuster bij me die zei: 'Ik ben zo opgewonden. Geef me m'n marsorders maar. Ik sta helemaal klaar!'

Ik ben er niet om marsorders te geven – die kunt u op uw knieën vinden. Maar met de geestdrift die ik in haar stem hoorde, zou zij elk probleem thuis, in de wijk of in haar buurt kunnen oplossen. In iedere hulporganisatie moeten we, net als de pioniers, onze wegen opstellen en ons voorbereiden op grotere aantallen.

In afdeling 25 van de Leer en Verbonden draagt de Heer Emma Smith op: 'En voorwaar zeg ik u, dat gij de dingen dezer wereld terzijde moet leggen en die van een betere moet zoeken.'¹

Wat zijn de dingen van een betere? Pioniers, uit het verleden en het heden, hebben ons dat getoond. Wandel met mij in de schoenen van enkele pioniers en u zult zien, net als ik, hoe de heiligen de dingen van deze wereld terzijde hebben gelegd en 'die van een betere' hebben gevonden.

Hier in mijn hand heb ik een paar pioniersschoenen. Ze zijn gemaakt door een hendaagse pionier, broeder Robert King, terwijl hij een zending vervulde in Nauvoo. Hij was het eerste lid van zijn familie die lid werd van de kerk – dacht hij. Broeder King en zijn vrouw zijn op dit moment zendelingen belast met familiegeschiedenis. In de loop van zijn onderzoek ontdekte hij dat zijn overgrootvader, Reed, en zijn oudoom, Abraham, in 1835 lid van de kerk waren geworden. Reed was echter aan het dwalen gegaan op onbekende paden en de tere zaailing van het geloof had het loodje gelegd.

Zulk wegvallen baart mij zorgen. Tijdens mijn reizen heb ik nieuwe bekeerlingen ontmoet, hun ogen stralend van de vreugde en vrede die hun pasgevonden geloof hun bezorgt. Ik heb hen grote offers zien brengen om zich bij de kudde te kunnen voegen. Ik heb hen de dingen dezer wereld terzijde zien leggen om die van een betere te zoeken. Wij moeten hun offer eeren door hen lief te hebben en te versterken. Ik wil onze zusters dringend vragen zich niet meer af te vragen of een telefoontje of een maand- of kwartaalbezoek voldoende is, maar om zich toe te leggen op het koesteren van tere ziele. Onze taak is ervoor te zorgen dat de vlam van het evangelie helder blijft branden. Onze opdracht is het verloren schaap te vinden en hen de liefde van onze Heiland te laten voelen. Zoals ouderling Maxwell zegt: 'Het is eenvoudiger die ene te vinden en te helpen wanneer de negenenentig veilig bij elkaar zijn.'²

Door elkaar geestelijk te versterken, geloof en vriendschap te ontwikkelen, dragen we pioniersschoenen.

Sta mij toe de rest van broeder Kings verhaal te vertellen. Let wel, het zaadje van geloof was in het hart van zowel zijn overgrootvader Reed geplaat als in dat van zijn oudoom Abraham. Wat is er van Abraham geworden? Hij behield het ge-

loof. Omdat het werk van de Heer hem bevredigde, doorstond Abraham de vervolgingen en de ontberingen van de trek naar het westen. Dankzij Abrahams toewijding aan de zaak van Zion, telt zijn nageslacht tegenwoordig meer dan tweeduizend leden van de kerk.

Net zoals Abraham bemind en vereerd wordt omdat hij een moedige pionier was in zijn familie, zo zal het mijn vriend Robert King vergaan. Als een ware pionier baande hij zich een weg naar een verloren tak van zijn voorgelacht en vond zijn overgrootvader Reed. Omdat Robert King verkoos te zoeken naar 'de dingen van een betere' en de schoenen van een pionier aan te trekken, is hij het kanaal waardoor zowel vroegere als toekomstige geslachten de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus zullen ontvangen.

Naarmate wij die pioniersgeest voelen en ons verleden gaan kennen en begrijpen, zullen wij kracht voor de toekomst opdoen. Broeders en zusters, laten we onze pioniersschoenen aantrekken, ons verleden onderzoeken en onze familiegeschiedenis schrijven.

Er hangt bij mij thuis een gedenkplaatje aan de muur dat mij uitnodigt om er iedere dag aan te denken waar ik vandaan ben gekomen. De tekst luidt: 'Al wordt een boom meer dan 300 meter hoog, toch moet ieder blaadje iedere dag voor voeding terug naar zijn wortels.'³

Hoe onze familiegeschiedenis ook mag luiden, wij kunnen ons allemaal wortelen in het evangelie van Jezus Christus en op dagelijkse basis geestelijke voeding ontvangen. Wij zijn dit jaar versterkt door het leven van de pioniers uit het verleden. Mogen wij ermee doorgaan onszelf geestelijk te versterken om dan het geloof te voeden van hen die wij dienen.

Terwijl zij op een ochtend ergens heen reed, ontving zuster Carol Petranek, ZHV-presidente van de ring in Silver Springs (Maryland), inspiratie voor de komende zustersconferentie. Ze vond dat iedere zuster moest worden gevraagd in het kort te schrijven over de eerste vrouw in haar familie die bij de kerk was gekomen. Die zusters hebben hun verhalen vervolgens in een boek gebundeld, dat ik nu in mijn hand heb, getiteld *A Heritage of Sisterhood*. Het staat vol verhalen over geloof en toewijding.

Zuster Donna Packer, de vrouw van president Boyd K. Packer, heeft soortgelijke influisteringen gehad. Ze heeft ijverig onderzoek gedaan en de geschiedenis van de familie Packer tot een kleurrijk en ontroerend verhaal gemaakt dat leest als een historische roman. Het boek beschrijft

Ouderling Joseph B. Wirthlin en zijn vrouw.

een rijke nalatenschap aan pioniersgeest en geloof.

Tijdens haar onderzoek maakte zuster Packer kennis met de eigenaars van Groombridge Place het familielandgoed in Engeland. President en zuster Packer werden uitgenodigd om er te logeren. President Packer heeft zijn gevoelens en gedachten in een gedicht verwoord. Ik wil u de laatste strofe daarvan voorlezen:

*'Ons erfgoed, als het leven zelf,
wordt behouden en toch doorgegeven;
Aldoende betalen wij de schuld
aan hen die niet meer leven.*

*Wat van hen kwam, is ons toevertrouwd:
Een bewaarde schat, die blijft bestaan.
Zoals Groombridge Place is ons leven
gebouwd
op een fundering uit 't verleden.'*⁴

Hoe sterker ons geestelijk fundament, des te groter ons vermogen om het koninkrijk te bouwen – en des te groter onze vreugde. Tijdens het schrijven van uw familiegeschiedenis, tijdens het verzorgen van verloren schapen, tijdens het voeren van de zaailingen van geloof bij anderen, zult u merken dat u zegt: 'Is de dag nu al om?' in plaats van: 'Komt er geen eind aan deze dag?' Pioniersvrouwen hadden geen tijd om zich de luxe van ontmoediging te permitteren. Zion bereiken nam hen helemaal in beslag.

Ik deel in het optimisme van president Hinckley wanneer ik hedendaagse pio-

niers bezig heb gezien zowel in de grensgebieden van het evangelie als in de gevestigde ringen en wijken. Datzelfde geloof dat uitgaat van de vroege geschiedenis van de kerk, heb ik zelf ervaren in Mendoza in Argentinië.

Ik zal zuster Elda Sanchez nooit vergeten. Zelfs op haar ziekbed is zij een pionier. Deze heldhaftige vrouw heeft een rechtschapen gezin grootgebracht en trouw gediend toen de kerk in Argentinië volwassen werd. Maar nu doet kanker zijn verwoestende werk. Toen ik haar slaapkamer binnenkwam straalde haar gezicht wijsheid en getuigenis uit. Zij uitte haar dankbaarheid voor het evangelie van Jezus Christus en zei over haar ziekte: 'Ik ben dankbaar voor waar ik ben en wat ik meemaak, want ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt.'⁵

Wij kunnen, net als zuster Sanchez, de liefde van onze hemelse Vader voelen. Hij kent onze omstandigheden en ons verdriet en zal ons niet zonder troost laten. Wij hoeven slechts naar 'de betere dingen' te zoeken, waarna wij zijn volmaakte liefde zullen ervaren.

Een van de eerste pioniers, Eliza Cheney, was in staat de dingen van de wereld terzijde te leggen omdat zij het zaadje van geloof had gekoesterd. Terwijl ze in Winter Quarters was, kreeg Eliza een brief waarin haar ouders haar zoveel geld als ze maar wilde aanboden om haar pasgevonden geloof af te zweren en naar huis te komen. Ze maakte de veters van

haar pionierschoenen steviger vast. Zelfs in die bittere omstandigheden was Eliza's geloof onwrikbaar. Ze antwoorde haar ouders:

'Ik heb niet in het minste verlangen om terug te keren, en Nathan evenmin (...); dit is een goede zaak en die moet bevestigd worden. (...) Ik heb dit geloof niet overhaast omhelsd; ik ben er met mijn volle verstand aan begonnen. Ik heb alles afgewogen, ook wat het me zou kosten, en ik kende de gevolgen van iedere stap. (...)

'Als ik me wil bevinden onder de menigte die Johannes zag, met gewaden die wit waren gewassen in het bloed van het Lam, moet ik – net als zij – uit grote verdrukking komen. Ik vind het niet zwaar dat ik deze moeilijkheden het hoofd moet bieden, maar houd het voor enkel vreugde dat ik waardig word geacht ter wille van zijn naam smadelijk behandeld te worden.'⁶

Broeders en zusters, of het nu op de vlakten van Nebraska is, in Argentinië, op de snelwegen van Maryland of binnen de muren van onze eigen woning – het eenvoudige geloof van een ware pionier is machtig en eeuwig. Zoals ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: 'Het is veelbetekend dat kerkleden niet inactief werden tijdens de tocht over de vlakten, toen het gevoel van erbij horen en nodig zijn zo groot was.'⁷

Hebben onze dierbare bekeerlingen, onze gereactiveerde leden en oudgedienden datzelfde gevoel? Zo niet, dan moeten wij hun tere ziel voeren. Dat was van wezenlijk belang voor Robert Kings oudoom Abraham. En zo zal het ook zijn voor u en voor mij.

Ik dank mijn hemelse Vader voor al die pioniers, uit heden en verleden, die de dingen van deze wereld opzij hebben geschoven. Als wij hun eenvoudige geloof en deugden nastreven, zullen wij vermoedsrust vinden. Dat ieder van ons pionierschoenen zal aandoen en het goede deel zal kiezen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

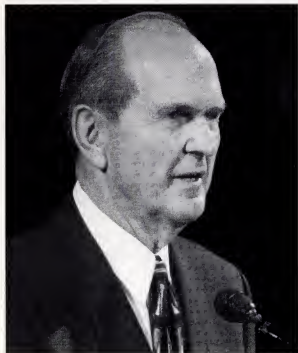
NOTEN

1. Leer en Verbonden 25:10.
2. *Disposition of a Disciple* (1976), blz. 35.
3. Gedachte van Rosemary Nelson.
4. 'Ancestral Home', Donna Smith Packer, *On Footings from the Past* (1988), blz. 402.
5. Gebruikt met toestemming.
6. Geciteerd in Mary Ellen Smoot en Marilyn Sheriff, *The City In-Between: History of Centerville, Utah* (1975), blz. 379.
7. 'A Brother Offended', *Ensign*, mei 1982, blz. 37.

Geestelijk vermogen

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We hebben een voorbeeld nodig: iemand die ons laat zien hoe wij geestelijk vermogen kunnen ontwikkelen. Ik heb voor mijn boodschap een voorbeeld gekozen: president Gordon B. Hinckley.

Degenen die door het Eerste Presidium gevraagd worden om tijdens de algemene conferentie te spreken, krijgen geen onderwerp. De sprekers bidden om inspiratie en bereiden zich voor volgens de ingevingen die zij ontvangen. Mij is ingegeven te spreken over 'geestelijke vermogens'. Een vers uit de Schriften geeft ons allen een prachtige kans: 'Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de [inspiratie] des Almachtigen, die hun inzicht geeft.¹ Om gebruik te maken van die kans, hebben we meer nodig dan een verbale motivatie. We hebben een voorbeeld nodig: iemand die ons laat zien hoe wij geestelijk vermogen kunnen ontwikkelen. Ik heb voor mijn boodschap een voorbeeld gekozen: president Gordon B. Hinckley.² Ik hoop dat hij het mij niet kwalijk neemt. Mijn bewegredens is niet om hem te vleien, maar om hem na te volgen. Wij kunnen zijn voorbeeld gebruiken om onze eigen geestelijke vermogens te vergroten.

Mijn vrouw en ik hebben dit jaar het voorrecht gehad om president en zuster Hinckley naar elf landen³ te vergezellen waarvoor ik op de een of andere manier

verantwoordelijk ben geweest. Daardoor hebben wij de zeldzame gelegenheid gehad om hem onder een verscheidenheid aan omstandigheden te observeren. Zijn leringen zijn altijd inspirerend en relevant. Wij dienen ze zorgvuldig te bestuderen en toe te passen. Zij zijn het woord van de Heer voor zijn volk.⁴

Maar het is niet mijn doel om de inhoud van president Hinckley's boodschappen te evalueren. In plaats daarvan zou ik mij willen concentreren op zijn geestelijke vermogens. Hij heeft er veel ontwikkeld: onder andere geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver.⁵

Zijn ootmoed is bijvoorbeeld zo oprecht dat hij het liefste zou willen dat ik alleen naar Christus zou verwijzen als ons grote voorbeeld.⁶ En natuurlijk is Hij dat! De Meester heeft gezegd: 'Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik [...] gedaan heb.'⁷ Wij moeten de blijvende norm van de Heiland nooit uit het oog verliezen als het uiterste doel voor ons allen.

Maar wij kunnen ook veel leren van een man die er al zijn hele leven naar streeft om meer op de Heer te gaan lijken. Meer dan 87 jaar geleden lag Gordon B. Hinckley nog als baby in de armen van zijn liefhebbende ouders. Die pasgeboren baby zal veel op alle andere geelken hebben, neem ik aan. Het lichaam van een baby is erg klein, en zijn geestelijke vermogens zijn nog onderontwikkeld. Hoewel het lichaam in luttele jaren de grens van zijn volwassenheid kan bereiken, hoeft de ontwikkeling van de geest nooit de grens van zijn potentieel te bereiken, want vooruitgang is oneindig.

President Hinckley's persoonlijkheid, manier van doen en aangeboren intelligentie zijn altijd uniek voor hem geweest. Maar aan die aangeboren eigenschappen heeft hij geestelijke vermogens toegevoegd die nog altijd toenemen.

Zowel zijn ouders als hij zagen het belang in van een opleiding en een zending. Toen hij was afgestudeerd aan de universiteit had hij in 1933 een grote beslissing te nemen toen hij op zending geroepen werd. In die tijd waren de meeste jongemannen in de kerk niet in staat om een zending te vervullen vanwege de wereldwijde economische depressie waardoor bijna niemand geld had. Maar zijn geweldige moeder had met geloof en een vooruitziende blik wat geld gespaard voor zijn zending. Hoewel zij overleed voordat hij zijn zendingsoproefing, was hij door haar spaargeld in staat om te gaan. Kort nadat ouderling Hinckley zijn werk in Engeland had aangevangen, raakte hij ontmoedigd en schreef hij zijn vader een brief. Toen deze de brief gelezen had, besloot hij zijn wijze antwoord met deze woorden: 'Vergeet jezelf en ga aan het werk.'⁸ Dankzij edele ouders en de cruciale beslissing om te blijven, volbracht ouderling Hinckley eervol zijn zending. Nu zegt hij vaak dat al het goede dat hem sindsdien is overkomen, het gevolg was van die beslissing om te blijven. Op zending ontwikkelde hij de goede gewoonten om te studeren, te werken, te communiceren, te budgetteren, zijn tijd goed te beheersen enzovoort. Daar leerde hij dat niets te moeilijk is voor de Heer.⁹

Lang geleden maakte president Hinckley zich de macht van het gebed eigen. Ik heb hem zien bidden over gewichtige zaken en heb hem geïnspireerde antwoorden zien ontvangen. Het gebed biedt plaats aan de veredelende eigenschappen van de geest die uiteindelijk worden uitgestort op 'allen, die oprechte volgelingen zijn van (...) Jezus Christus'.¹⁰

Hobby's kunnen de geestelijke ontwikkeling ten goede komen. Gepaste muziek, dans, kunst en literatuur zijn creatieve activiteiten die de ziel kunnen verrijken. Een goede hobby kan hartzeer tenietdoen en weer levenslust opwekken.¹¹ In de loop der jaren is president Hinckley's huis zijn hobby geweest. Toen hij een jonge vader was, leerde hij bouwen. Hij maakte zich de vaardigheden eigen die nodig waren om een huis te renoveren en de benodigde reparaties uit te voeren. En belangrijker nog: hij heeft het vertrouwen van zijn vrouw en kinderen opgebouwd en in stand gehouden. Zij hebben heerlijke herinneringen opgebouwd, en doen dat nog, samen met hun kinderen en kleinkinderen, die weten dat zij deel uitmaken van 'een uitverkoren geslacht (...) uit de duisternis geroepen (...) tot [het] wonderbaar licht'¹² van de Heer. Van het ouderlijk voorbeeld van de Hinckley's

kunnen wij veel leren. Er ontstaat thus liefde wanneer de levensgezellen hun toewijding aan de naleving van Gods geboden ontwikkelen.

President Hinckley's liefde voor het opdoen van kennis wordt gestimuleerd door nieuwsgierigheid. Hij grijpt elke gelegenheid aan om iets te leren van een ander. Ik hoorde hem eens bijna een uur lang een plaatselijke beveiligingsfunctionaris ondervragen over misdaadbestrijding in een grote stad. Ik heb hem horen praten met aannemers, journalisten en

deskundigen op het gebied van kunst, architectuur, zaken, regering, rechten, medicijnen en andere vakgebieden. Hij kent hun terminologie, hun moeilijkheden en hun sterke punten.

Zijn opmerkelijke vermogens als auteur heeft hij verkregen door dicht bij de Geest te leven. Ook anderen kunnen die eigenschappen ontwikkelen, want in de Schriften staat dat die gegeven worden 'aan zovelen, als er God aanriepen, om door den geest van inspiratie te schrijven'.¹³

In de loop der jaren heeft president

Hinckley een opmerkelijk gevoel voor humor ontwikkeld. U hebt ongetwijfeld zijn grapje gehoord dat 'zuster Hinckley en ik erachter komen dat de gouden jaren doorvlochten zijn met lood'.¹⁴ Ik zou daar een woordspeling aan toe willen voegen, president. Wij zijn dankbaar dat wij door dergelijk lood geleid worden. Het geeft iemand ballast en evenwicht die anders te ver een kant op zou kunnen leunen. En het geeft het karakter stabiliteit.

Nu ik mij op president Hinckley concentreer, moet ik het ook over zuster Hinckley hebben. Zij zijn zestig jaar getrouwd en zijn weliswaar al heel lang één in geest, maar hebben wel hun individualiteit behouden. Zij verspillen geen tijd door vervuld te zijn van het verleden of te tobben over de toekomst. En zij houden vol in tijden van tegenspoed.

Toen zij eens in Midden-Amerika van een kerkgebouw naar de luchthaven reden, raakte hun auto betrokken bij een ongeluk. Zuster Nelson en ik reden achter hen en zagen het gebeuren. Een vrachtwagen die volgeladen was met losse metalen buizen, raakte hen bijna op een kruising. Om een aanrijding te voorkomen, remde de vrachtwagenchauffeur heftig, waardoor de metalen buizen als speren door de lucht vlogen en de auto van de Hinckley's doorboorden. De ruiten werden verbrijzeld, de spatborden en deuren liepen deuken op. Het had een ernstig ongeluk kunnen zijn. Maar na het gebroken glas van zich af te hebben geklopt, zei president Hinckley: 'Dank zij de Heer voor zijn zegening; laten we nu onze weg vervolgen in een andere auto.'

Een van president Hinckley's geestelijke eigenschappen is zijn medeleven. Hij leeft met de mensen mee en voelt een sterke drang om ze te helpen. Ik heb hem zien wenen met hen die rouwen, en zich zien verheugen wanneer er heiligen gezegend waren. Een dergelijk 'medeleven kan iedereen krijgen wiens hart waarlijk geraakt is door de Geest van de Heer.

President en zuster Hinckley hebben aangetoond dat ons begripsvermogen toeneemt naarmate wij leren en vervolgens ijverig onderwijzen.¹⁵ Als er geen ziekte tussenkomt, doet de leeftijd niets af aan het vermogen tot geestelijke ontwikkeling – het neemt daar eerder door toe.

Elke president van de kerk krijgt, gewaard met de Heilige Geest als voortdurende metgezel, een enorme hoeveelheid werk op een leeftijd waarop de meeste mensen al met pensioen zouden zijn. President Hinckley houdt een ongeëvenaard tempo aan. In 1996 heeft hij zendelingen, leden en vrienden van de kerk bezocht in

23 landen, verdeeld over vier wereld-delen. In dat jaar heeft hij meer dan tweehonderd uitvoerige toespraken gehouden. En zijn tempo in 1997 ligt al even hoog. Zijn inspannende schema is gemotiveerd door zijn vastbeslotenheid om 'jij-verig [...] werkzaam te zijn'¹⁶ aan de opbouw van Gods koninkrijk. Ik heb hem vaak horen zeggen: 'De enige manier die ik ken om iets voor elkaar te krijgen, is op mijn knieën te gaan en te smeken om hulp, en vervolgens op te staan en aan de slag te gaan.' Onze profeet verenigt in zich een onwankelbaar geloof, het vermogen om hard te werken, en een aanstekelijke optimisme.

Ik heb president Hinckley bij het toespreken van grote groepen luisteraars zien vertrouwen op de Heilige Geest, die 'de geest verlicht en veredelt, de ziel reinigt en heiligt, aanzet tot goede werken, en de aangelegenheden Gods openbaart'.¹⁷

President Hinckley heeft geestelijke overmacht over lichamelijke gevoelens bereikt. Zelfs wanneer hij het volste recht heeft om de gebruikelijke klachten over *jet lag* of *burn out* te uiten, blijft hij attent. Ik geloof dat hij een persoonlijk antiserum voor afmatting heeft in de vorm van zijn enthousiasme¹⁸ voor het werk. Hij krijgt zijn energie van de Heer, die heeft gezegd: 'Ik zal u van Mijn Geest mededelen, Die uw verstand zal verlichten en uw ziel met vreugde vervullen.'¹⁹

Een van de opmerkelijkste ervaringen hadden we toen we in Ecuador de bouwplaats voor de tempel in Guayaquil bezochten. Daar vertelde president Hinckley ons hoe dat perceel gekozen was. Bij een vorig bezoek waren hem verschillende locaties getoond, maar geen leek hem tevreden te stellen. Toen hij onder gebed verder zocht, vroeg hij naar grond op een heuvel dichtbij de luchthaven. Maar er werd gezegd dat die niet te koop was. President Hinckley gaf echter opdracht om toch een bezoek aan dat perceel te regelen. Daar ontving hij inspiratie van de Almachtige dat die plek voor de tempel was. En nu hadden wij het voorrecht om op de plek te staan die de Heer gereserveerd had en die vervolgens voor dat heilige doel verworven was. Onze vreugde was onbeschrijflijk.

De profeet neemt dagelijks belangrijke beslissingen. Hij doet dat met grote besluitvaardigheid. Intussen moedigt hij ons allen aan om keuzen te doen 'die ons groei en vreugde zullen geven in dit leven, en eeuwig leven in de wereld hierna'.²⁰

Deze president van de kerk roept velen op zending, in de wetenschap dat er veel

van hen vereist wordt. Hij is zich zeer bewust van hun mogelijkheden en risico's. 'Ja, dit werk vereist inzet, het houdt de moed in om tot anderen te spreken, en geloof dat beproefd moet worden. (...) Het vereist mannen en vrouwen met een heilig doel.'²¹ 'Wij weten dat er grenzen zijn aan wat u kunt doen, maar wij weten ook dat er geen grenzen hoeven te zijn aan enthousiasme, planning, bedachtzame overweging, en inzet.'²²

Broeders en zusters, de geest die in ieder van ons is, kan verrijkt worden met enthousiasme, en kan verlicht worden door de Almachtige. Dat proces van geestelijke groei is geopenbaard in de Schriften: 'Ontwikkeling voegt zich bij ontwikkeling; wijsheid ontvangt wijsheid; waarheid omhelst waarheid; (...) [en] licht hecht zich aan licht.'²³ 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.'²⁴

Wij volgen dankbaar de profeten, die een goddelijke opdracht gekregen hebben: 'En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.'²⁵

Bij het volgen van de profetische leringen, kunnen wij onze geestelijke vermogens ontwikkelen door het voorbeeld te volgen van iemand zoals president Gordon B. Hinckley. Ik dank God voor deze profeet. Hij is de gezalfde des Heren. Ik volg hem bereidwillig. Ik heb hem lief en steun hem. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Job 32:8. Het woord *geest* in dit vers is een vertaling van het Hebreeuwse zelfstandige naamwoord *ruach*, wat 'wind, lucht, adem, verstand of geest' betekent. Het Griekse zelfstandige naamwoord voor *geest* is *pneuma*. Het is de wortel waarvan woorden zoals *pneumatische* boor of *pneumonie* [longontsteking] zijn afgeleid. *Pneuma* betekent ook 'lucht, adem, verstand of geest'. Het wordt 385 keer gebruikt in het Griekse Nieuwe Testament.
2. 24 jaar geleden had ouderling Gordon B. Hinckley de ingeving om te spreken over zijn ervaringen bij het vergezellen van president Harold B. Lee tijdens zijn buitenlandse reizen. Zie Conference Report, oktober 1973, blz. 164–165; *Ensign*, januari 1974, blz. 124–125.
3. Verenigde Staten, Panama, Nicaragua, Costa Rica, Honduras, El Salvador, Guatemala, Uruguay, Paraguay, Ecuador en Venezuela.

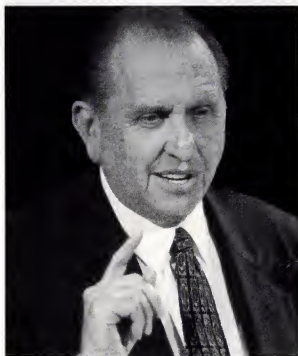

4. Zie Amos 3:7; LV 68:4.
5. LV 4:6.
6. Zie van de vele schriftuurlijke geboden 3 Nephi 27:27; Mormon 7:10.
7. Joh. 13:15; en als wij Hem liefhebben, zullen wij zijn geboden onderhouden (zie Ex. 20:6; Deu. 5:10; Joh. 14:15; LV 124:87).
8. Zie Sheri L. Dew, *Go Forward With Faith: – The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), blz. 64.
9. Zie Jer. 32:17; Luc. 1:37.
10. Moro. 7:48.
11. Zie Richard G. Scott, *De Ster*, juli 1996, blz. 24–26.
12. 1 Pet. 2:9.
13. Moz. 6:5; zie ook BJS Gen. 6:5.
14. 'Dit is het werk van de Meester', *De Ster*, juli 1995, blz. 63–65.
15. Zie LV 88:78.
16. LV 58:27.
17. Zie James E. Talmage, *Articles of Faith* (1962); zie ook LV 121:26.
18. *Enthousiasme* is afgeleid van de Griekse wortels *en-*, wat 'in' betekent, en *theos*, wat 'God' betekent: 'God in ons'.
19. LV 11:13; zie ook LV 124:88.
20. 'Caesar, Circus or Christ?' *Brigham Young University Speeches of the Year*, 26 oktober 1965, blz. 8.
21. Conference Report, oktober 1969, blz. 115.
22. Bonneville International Corporation Management Seminar, 23 februari 1992.
23. LV 88:40.
24. LV 50:24.
25. LV 68:4.

Onderwijs de kinderen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Kinderen leren door vriendelijke aanwijzingen en overredend onderwijs. Zij zoeken naar voorbeelden om te imiteren, kennis om te verkrijgen, dingen om te doen en onderwijzers om te behagen.

In Salt Lake City hangt de herfst al een beetje in de lucht. Het daglicht is korter en het weer wordt kouder; het herinnert allen eraan dat de winter vlak om de hoek is. Het zal al gauw Kerst worden.

De kerstgeest inspireert onvermijdelijk tot goede daden, het raakt het hart van mensen, en zet hen ertoe aan om te denken aan de nederige stal in het verafgelegen Betlehem, aan een tijd waarin de profetieën van de profeten, zowel in dat gebied als in Amerika, een feit werden. Christus, de Heer, werd geboren.

Er is erg weinig opgetekend van Jezus' kinderjaren. Men zou kunnen denken dat zijn geboorte zo revolutionair was in zijn belang, dat het de verslagen van zijn jongensjaren overschaduwde. Wij verbazen ons over de rijpe wijsheid van de jongen die, na Maria en Jozef verlaten te hebben, in de tempel gevonden werd, 'waar Hij zat te midden der leraren'¹ en hun het evangelie leerde. Toen Maria en Jozef hun bezorgdheid om zijn afwezigheid uitspraken, stelde Hij hen de doordringende vraag: 'Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?'²

Het heilige verslag zegt over Hem: 'Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'³ Een minder bekende tekst beschrijft zijn overgangperiode van kind naar volwassene: 'Hij is rondgegaan, weldoende.'⁴

Vanwege Jezus Christus is de wereld veranderd; de goddelijke verzoening is bewerkstelligd, de prijs voor zonde is betaald, en de angstaanjagende aanblik van zijn dood maakt plaats voor het licht van waarheid en de verzekering van de opstanding.

Hoewel de jaren voorbijgaan, blijven zijn geboorte, zijn bediening en zijn erfgoed de bestemming bepalen van allen die Hem volgen, waartoe Hij zo uitnodigend aanspoorde.

Er worden dagelijks kinderen geboren – elk uur, zelfs – uit moeders die, met hun hand in Gods hand, door een dal zijn gegaan met de schaduw des doods, opdat zij een zoon of een dochter mogen voortbrengen om een gezin tot zegen te zijn, en in zekere mate ook een deel van de aarde.

Die dierbare zuigelingentijd geeft moeder en vader een band met de zoon of dochter. Elk glimlach wordt opgemerkt, elke angst verstoort, elke honger bestreden. Stap voor stap groeit het kind. Een dichter heeft geschreven dat ieder kind 'een zoete nieuwe bloesem is, pas uit Gods eigen thuis gevallen om op aarde te bloeien.'⁵

Het kind groeit in wijsheid en ook in grootte. Leren en doen worden prioriteiten.

Er zijn mensen die deze taken afwijzen, omdat zij menen dat ze kunnen worden uitgesteld tot het kind 'opgroeit'. Maar dat is niet zo, dat is bewezen. De *prime time* voor het onderwijs verzwindt. Gelegenheden zijn vergankelijk. De ouder die het uitvoeren van zijn verantwoordelijkheid als onderwijzer uitstelt, kan in toekomstige jaren tot een bitter begrip komen van Whittiers uitspraak 'Van alle droeve woorden van onze tong of schrijfgere,

zijn dit wel de droefste: *Het had zo goed kunnen zijn.*'⁶

Dr. Glenn Doman, een vooraanstaand schrijver en befaamd wetenschapper, deed in deze uitspraak verslag van een leven lang onderzoekswerk: 'Het pasgeboren kind is bijna een exacte kopie van een lege computer, hoewel het in bijna alle opzichten superieur is aan zo'n computer. (...) Wat er in de eerste acht jaar van zijn leven in de hersens van het kind geplaatst wordt, zal er waarschijnlijk blijven. Als je in die periode verkeerde informatie in zijn hersens stopt, dan is het bijzonder moeilijk om het uit te wissen.'⁷

Dat bewijs zou elke ouder ertoe aan moeten zetten zich hernieuwd toe te wijden: 'Ik [moet] bezig [...] zijn met de dingen mijns Vaders?' Kinderen leren door vriendelijke aanwijzingen en overredend onderwijs. Zij zoeken naar voorbeelden om te imiteren, kennis om te verkrijgen, dingen om te doen en onderwijzers om te behagen.

Ouders en grootouders vervullen de rol van onderwijzer. Broers en zusters van het opgroeiende kind trouwens ook. Ik wil u dienaangaande vier eenvoudige ideeën aan de hand doen om over na te denken:

1. Onderwijs het gebed.
2. Inspireer tot geloof.
3. Leef naar de waarheid, en
4. Er God.

Allereerst, *onderwijs het gebed*. 'Bidden is d'evoud van een kind, voor 't hemelijk geschikt; d'ontroering van een eed'le geest op wie God liefd'rijk blikk.'⁸

Wij kunnen leren bidden door te bidden. Men kan talloze uren de ervaringen van andere mensen onderzoeken, maar niets dringt beter tot het mensenhart door dan een individueel, vurig gebed en het antwoord uit de hemel.

Dat was de ervaring van de jonge Samuël. Dat was de ervaring van de jonge Nephi. Dat was het verstrekkende gebed van de jonge Joseph Smith. Dat kan de zegening zijn van iemand die bidt. Onderwijs het gebed.

Vervolgens, *inspireer tot geloof*. Dit jaar van de viering van de pioniersintocht in de vallei van het Grote Zoutmeer, honderdvijftig jaar geleden, heeft misschien wel meer muziek, toneel en betrokkenheid van jong en oud geïnspireerd dan enige andere gebeurtenis in onze geschiedenis. Wij hebben als gezin ontschatbaar veel meer van de kerkgeschiedenis geleerd, van de heerlijkheid en het lijden, de ontberingen en het verdriet – en vervolgens de overwinning bij de aankomst in de vallei – dan we ons kunnen voorstel-

len. Enkele jaren geleden stelde Bryant S. Hinckley, de vader van onze president, een boek samen getiteld *The Faith of our Pioneer Fathers*. De verslagen in het boek zijn bijzonder duidelijk geschreven. In het afgelopen jaar zijn ze talloze malen opnieuw verteld. Talloze leden hebben teruggekeken op hun pionierserfgoed. Honderden jongeren – nee, duizenden, over de hele wereld – hebben handkaren getrokken en geduwd en hebben hun eigen pioniersroute gevolgd.

Ik denk dat er momenteel geen enkel lid van de kerk is dat niet geraakt is door het jaar dat nu ten einde loopt. Zij die zoveel hebben gedaan voor het welzijn van allen, hebben beslist de bedoeling gehad om te inspireren tot geloof. Zij hebben dat doel op geweldige wijze bereikt.

Ten derde, *leef naar de waarheid*. Vaak is de doeltreffendste les in het leven naar de waarheid thuis te vinden, de plek die ons na aan het hart ligt.

Bij de begrafenisdienst van een fijne algemene autoriteit, H. Verlan Andersen, sprak een van zijn zoons een erbetoon uit. Het is van toepassing op ons allen, waar we ook zijn en wat we ook doen. Het is het voorbeeld van persoonlijke ervaring.

De zoon van ouderling Andersen vertelde dat hij jaren geleden een bijzonder afspraakje had om naar een schoolactiviteit te gaan op een zaterdagavond. Hij leerde de gezinsauto van zijn vader. Toen hij de sleutels had gekregen en naar de deur liep, zei zijn vader: 'De auto heeft voor morgen meer benzine nodig. Zorg ervoor dat je bijtankt voordat je naar huis gaat.'

Ouderling Andersens zoon vertelde vervolgens dat de activiteit geweldig was. Vrienden ontmoetten elkaar, er werden verfrissingen geserveerd, en iedereen had een fijne tijd. Maar in zijn plezier vergat hij om zijn vaders instructie te volgen en de auto bij te tanken alvorens naar huis te rijden.

De zondagmorgen brak aan. Ouderling Andersen ontdekte dat de benzinemeter van de auto op leeg stond. De zoon zag zijn vader de autosleutels op tafel leggen. In de familie Andersen was de sabbatdag een dag voor aanbidding en dankzegging, en niet voor aankopen.

Zijn toespraak vervolgens, zei ouderling Andersens zoon: 'Ik zag mijn vader zijn jas aantrekken, afscheid van ons nemen, en de grote afstand naar de kerk lopen om daar een vroege vergadering bij te wonen.' De plicht riep. De waarheid werd niet het slachtoffer van het gemak.

In zijn slotopmerkingen tijdens de dienst, zei de zoon: 'Geen zoon kreeg ooit een doeltreffender les van zijn vader dan

ik bij die gelegenheid. Mijn vader kende niet alleen de waarheid, maar leefde er ook naar.' Leef naar die waarheid.

Ten slotte, *eer God*. Niemand kan de Heer Jezus Christus overtreffen als voorbeeld van het nastreven van dit doel. De vurigheid van zijn gebed in Getsemane zegt alles: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!'⁹ Zijn voorbeeld aan het wrede kruis van Golgota spreekt boekdelen: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'¹⁰

De Meester leerde alle die wilden luisteren een eenvoudige, maar eeuwige en diepzinnige waarheid, die te vinden is in Matteüs. Wij lezen daar dat Jezus en zijn discipelen, toen zij van de berg der verheerlijking af waren gedaald, halt hielden in Galilea, en vervolgens naar Kaper-naüm gingen. De discipelen zeiden tegen Jezus: 'Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?'

'En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.

'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.'¹¹

Ik vind het opmerkelijk dat Jezus die kleinen, die zo recent het voorsterfelijk bestaan hadden verlaten om naar de aarde te gaan, zo liefhad. Kinderen, zowel toen als nu, zijn ons tot zegen, wekken onze liefde op, en zetten ons aan tot goede daden.

Is het dan een wonder dat de dichter Wordsworth het volgende zegt van onze geboorte: 'Maar in wolken van heerlijkheid, komen wij van God – ons thuis. De hemel omringt ons in onze kindsheid.'¹²

Thuis ontwikkelen wij onze houding, onze diepgewortelde overtuigingen. Thuis wordt hoop ontwikkeld of vernietigd. Dr. Stuart E. Rosenberg heeft in zijn boek, *The Road to Confidence*, geschreven: 'Ondanks alle nieuwe uitvindingen en hedendaagse ontwerpen, rages en obsessies, heeft nog niemand iets uitgevonden, en dat zal ook nooit gebeuren, dat een bevredigende vervanging is van het gezin.'¹³

Wij kunnen leren van onze kinderen en kleinkinderen. Zij hebben geen angst. Zij twifelen niet aan de liefde die onze hemelse Vader voor hen heeft. Zij houden van Jezus en willen op Hem gaan lijken.

Onze kleinzoon, de zesjarige Jeffrey Monson Dibb, bleef met zijn vriendinnetje van zes eens staan bij een tafeltje in ons huis, waarop een foto stond van ouderling Jeffrey R. Holland. Het meisje wees op de foto en vroeg: 'Wie is die man?'

Jeff antwoordde: 'O, dat is ouderling

Bij hun binnenkomst in de Tabernakel begroeten de leden van het Eerste Presidium – president Gordon B. Hinckley, president Thomas S. Monson en president James E. Faust – leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Jeffrey Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij is naar mij genoemd!

Diezelfde naamgenoot van ouderling Holland ging eens met zijn vriendinnetje wandelen. Ze marcheerden het tuinpad naar een huis op, zonder te weten wie er woonde of wat voor relatie ze met de kerk hadden. Ze klopten aan de deur, waarop een vrouw opendeed. Zonder enige aarzeling zei Jeff Dibb tegen haar: 'Wij zijn de huisonderwijsbezoekers. Mogen we binnenkomen?' Ze werden in de huiskamer gelaten en werden uitgenodigd om te gaan zitten. Vol geloof spraken de kinderen de vrouw aan. 'Hebt u een versnapering voor ons?' Wat kon ze doen? Ze haalde een versnapering te voorschijn en ze hielden een gezellig praatje. De onverwachte onderwijzers vertrokken met een oprecht 'dank u'.

'Kom nog eens terug', hoorden ze de vrouw zeggen, met een glimlach op haar gezicht.

'Dat doen we', was het antwoord.

De ouders van de twee kinderen hoorden van het voorval. Ik ben ervan overtuigd dat ze voorzichtig waren in hun vermaning aan de kinderen. Misschien dachten ze aan deze woorden uit de Schriften: 'Een kleine jongen zal ze leiden.'¹⁴

Het geluid van lachende kinderen die

samen plezier hebben bij het spelen, kan de indruk wekken dat de kinderjaren vrij zijn van moeilijkheden en verdriet. Dat is niet zo. Een kinderhart is teer. Het verlangen naar het gezelschap van andere kinderen. In het beroemde Victoria and Albert Museum in Londen hangt een meesterwerk. Het heet eenvoudig *Ziekte en gezondheid*. Er staat een meisje op afgebeeld in een rolstoel. Haar gezicht is bleek; haar gelaat is bedroefd. Ze kijkt naar een orgeldraaier die een voorstelling geeft met twee meisjes die zorgeloos en vrolijk dansen en capriolen maken.

Verdriet en droefenis krijgen wij allemaal weleens, ook kinderen. Maar kinderen zijn veerkrachtig. Zij aanvaarden moedig de last die zij eventueel moeten dragen. Misschien beschrijft deze prachtige psalm wel die deugd: 'Des avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich.'¹⁵

Ik wil nu een voorbeeld geven van zo'n situatie. In het verre Boekarest, in Roemenië, was dr. Lynn Oborn, een vrijwilliger die werkzaam was in een weeshuis, aan het proberen de kleine Raymond, die nog nooit had gelopen, te leren hoe hij zijn benen moest gebruiken. Raymond was met klompvoetjes geboren en was geheel blind. Hij had onlangs een orthopedische operatie ondergaan waarbij dr.

Oborn de klompvoeten gecorrigeerd had, maar toch kon Raymond zijn benen nog niet gebruiken. Dr. Oborn wist dat een klein looprekje Raymond zou helpen op de been te komen, maar zo'n rekje was in heel Roemenië niet te krijgen. Ik ben er zeker van dat deze arts vurig heeft gebeden, nadat hij alles had gedaan wat hij kon, maar geen hulpmiddel had om de jongen te laten lopen. Blindheid kan een kind hinderen, maar niet kunnen lopen, rennen en spelen kan zijn tere geest verwonden.

Laten we nu eens kijken in Provo (Utah). Het gezin van Richard Headlee hoorde van het lijden en de erbarmelijke omstandigheden in Roemenië en vulde samen met anderen een 15 meter lange container met twintig ton aan benodigde goederen, waaronder voedsel, kleding, medicijnen, dekens en speelgoed. De einddatum van het project naderde, en de container moest die dag verzonden worden. Niemand die aan het project meedeed, wist van de behoefte aan een looprekje voor een kind. Maar op het allerlaatste moment bracht een gezin een kinderlooprekje en zette het in de container.

Toen de met spanning verwachte container arriveerde bij het weeshuis in Boekarest, was dr. Oborn aanwezig toen hij werd opgedaan. De volledige inhoud zou on-

middelrijk worden gebruikt in het weeshuis. Toen de leden van de familie Headlee zich voorstelden aan dr. Oborn, zei hij: 'O, ik hoop dat u een kinderloopprekje voor Raymond voor me hebt meegebracht.'

Een van de gezinsleden antwoordde: 'Ik kan me vaag iets van een looprek herinneren, maar ik weet niet hoe groot het is.' Een ander gezinslid werd teruggestuurd naar de container, kroop tussen de balen kleding en dozen voedsel, op zoek naar het looprek. Toen hij het vond, tilde hij het op en riep uit: 'Het is een kleintje!' Er barstte gejuich los – wat al gauw omsloeg in tranen, want ze wisten allemaal dat ze getuige waren van een hedendaags wonder.

Er kunnen mensen zijn die zeggen: 'We hebben tegenwoordig geen wonderen.' Maar de dokter van wie het gebed verhoord werd, zou antwoorden: 'O, jawel, we hebben ze echt, en Raymond loopt!' Zij die de inspiratie ontving om het looprek te schenken, was een bereidwillig vat, en zou het er zeker mee eens zijn.

Wie was de reddende engel die de Heer op de schouder tikte om een onmisbare rol te spelen in dit menselijk drama? Haar naam is Kristin. Zij is de dochter van Kurt en Melodie Bestor. Kristin is geboren met een open rug, net als haar jongere zusje, Erika. De twee kinderen hebben lange dagen en bange nachten in het ziekenhuis gelegen. De hedendaagse medische wetenschap, die met liefde is toegepast, heeft samen met hulp van onze hemelse Vader een zekere mate van mobiliteit gebracht aan de zusjes. Geen van beiden is terneergeslagen. Beiden inspireren anderen om 'door te zetten'. Afgelopen maand amuseerden Kristin en Erika bezoekers tijdens de viering van het 75-jarig bestaan van het Primary Children's Medical Center. Zij zongen eerst samen met hun vader en moeder, en zongen daarna een ontroerend duet. Alle aanwezigen hadden betraande ogen; overal verschenen zakdoeken. De meisjes en hun familie hadden het verdriet overwonnen en vreugde gebracht in het leven van anderen.

Kristins vader zei die avond tegen mij: 'President Monson, komt u eens kennismaken met Kristin. Zij is degene die het gevoel had dat ze haar looprek naar Roemenië moest sturen, in de hoop dat een kind daar er baat bij zou hebben.'

Ik sprak met Kristin, die in een rolstoel zat. 'Bedankt dat je naar de Geest van de Heer geluisterd hebt. Jij bent een hulpmiddel in de handen van de Heer geweest om het gebed van een dokter en de wens van een kind te verhooren.'

Toen ik later die viering ten bate van de kinderen verliet, keek ik omhoog naar de

hemel en sprak mijn eigen 'dank U' uit tot God voor kinderen, gezinnen, en wonderen in onze tijd.

Laten wij oprecht zijn richtlijn volgen: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhardt ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'¹⁶

In een populair liedje komen deze woorden voor: 'Er zijn engelen onder ons.' Die engelen zijn vaak de dierbare kleinen die God, onze Vader, heeft toevertrouwd aan onze aardse zorg. Hun willen wij het gebed onderwijzen, inspieren tot geloof, de waarheid naleven en God eren. Dan zullen wij een hemels thuis hebben en een eeuwig gezin. Welke grotere gave kunnen wij ons wensen? Om welke grotere zegening kunnen wij bidden? Geeuwen!

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Lucas 2:46.
2. Lucas 2:49.
3. Lucas 2:52.

4. Handelingen 10:38.
5. Gerald Massey; *The Home Book of Quotations*, verz. Burton Stevenson (1934), blz. 121.
6. John Greenleaf Whittier, 'Maud Muller', *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), blz. 48.
7. Glenn J. Doman, *How to Teach Your Baby to Read*, (1979), blz. 43, 45.
8. 'Wat is 't gebed', lofzang 100.
9. Lucas 22:42.
10. Lucas 23:34.
11. Matteüs 18:1-5.
12. William Wordsworth, naar 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood', *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, (1924), blz. 359.
13. *The Road to Confidence* (1959), blz. 121.
14. Jesaja 11:6; naar de NBG- en King Jamesvertalingen van de Bijbel.
15. Psalm 30:6.
16. Marcus 10:14.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President James E. Faust

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij, broeder Faust, verzocht de namen van de algemene autoriteiten en de leden van de algemene presidia van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen J. Richard Clarke, Dean L. Larsen en Robert E. Wells met een woord van dank emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig te maken; en ouderling Larsen te onthefven als historicus en schrijver van de kerk. Zij die hun waardering tot uiting willen brengen, maken dat kenbaar.

Met dank voor hun diensten als algemeen autoriteit onthefven wij de volgende broeders als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Lino Alvarez, C. Max Caldwell, John E. Fowler, Augusto A. Lim, V. Dallas Merrell, F. David Stanley en Kwok Yuen Tai. Zij die hun waardering kenbaar willen maken, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Wij stellen u voor ouderling Earl C. Tingey steun te verlenen als lid van het Presidium der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor John A. Grinceri en David W. Eka [en Patrick C. H. Wong, wiens naam per abuis niet voorkwam op de steunverleningslijst] steun te verlenen als gebiedszeventigen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Sedert de aprilconferentie is ouderling F. David Stanley ouderling Vaughn J. Featherstone opgevolgd als eerste raadgever in het algemeen jongemannenpresidium.

Met dank voor hun diensten onthefven wij ouderling F. Burton Howard als eerste raadgever en ouderling Glenn L. Pace als tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium; alsmede F. David Stanley als eerste raadgever en ouderling Robert K. Dellenbach als tweede raadgever in het algemeen jongemannenpresidium. Zij die hun waardering tot uiting willen brengen, maken dat kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan

ouderling Glenn L. Pace als eerste raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium en aan ouderling Neil L. Andersen als tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium; aan Robert K. Dellenbach als eerste raadgever in het algemeen jongemannenpresidium en aan ouderling F. Melvin Hammond tweede raadgever in het algemeen jongemannenpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

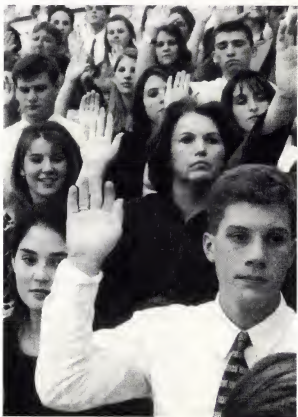
Met dank en oprechte waardering voor hun diensten onthefven wij de zusters Janette Hales Beckham, Virginia H. Pearce en Carol B. Thomas als het algemeen jongevrouwenpresidium. Ook onthefven wij alle leden van het algemeen bestuur jongevrouwen. Zij die hun waardering tot uiting willen brengen voor het uitstekende werk van deze geweldige zusters, maken dat kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de zusters Margaret Dyrreng Nadauld, Carol Burdett Thomas en Sharon Green Larsen als het algemeen jongevrouwenpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidia van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien, president Hinckley, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw liefdevolle en gebedevolle steun.

Wij willen het nieuwe algemeen jongevrouwenpresidium vragen plaats te nemen op het podium. Amen. □

Deel hebben aan het zoenbloed van Christus

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twalf Apostelen

*Christus heeft een enorme, adequate prijs voor ons betaald!
Zullen wij zijn verzoening niet aanwenden om de veel lagere
prijs voor onze eigen vooruitgang te betalen?*

Broeders en zusters, ik herhaal, maar nu met intensere emotie en diepgang, mijn dankbetuiging van de afgelopen aprilconferentie.

Je zou kunnen zeggen dat ik een genadig 'oponhoud' heb gehad. En lang of kort, het is een geweldige zegen van de Heer! Ik heb er wel door geleerd dat er een keerzijde is aan de vraag 'Waarom ik?', omdat sommigen zo'n oponhoud helemaal niet krijgen. Aan welke zijde van de vraag je ook zit, de mens moet zich onderwerpen, zelfs als de hemel niet direct tekst en uitleg geeft. Aan ons dus om voort te gaan, hoe ver of dichtbij de horizon ook is, en ons onderwijd te verheugen in wat die verre horizon ons zal brengen.

Jezus kon de goedgunstige verzoening volbrengen omdat Hij bepaalde unieke eigenschappen had. Wij, die deze eigenschappen niet hebben, zijn de begunstigen van de heerlijke verzoening, die ons een universele opstanding schenkt en het eeuwige leven mogelijk maakt (zie Mozes 7:62). Het is duidelijk dat, in tegenstelling tot onze dierbare Heiland, wij de zonden

van de mensheid niet kunnen verzoenen! En wij zijn zeker niet in staat alle aardse ziekte, zwakte en smart te dragen! (Zie Alma 7:11-12.)

Maar we kunnen er zeer wel naar streven om de uitnodiging van Jezus serieus te nemen en, op kleinere schaal, te worden zoals Hij is (zie 3 Nephi 27:27). Bekerling ontluikt in ons als wij werkelijk zijn juk op ons nemen, om zo in aanmerking te komen voor Gods grootste geschenk: het eeuwige leven (zie Matteüs 11:29; Leer en Verboden 6:13; 14:7). Het is deze laatstgenoemde dimensie van de verzoening – die ik nu beter begrijp – waar ik enkele korte woorden over zal spreken.

In de sterfelijkheid krijgen wij vele kansen om ware christelijkheid te benaderen, eerst door te leren omgaan met problemen zoals iedereen die krijgt (zie 1 Korintiërs 10:13). Maar ieder krijgt daarnaast ook beproevingen 'op maat gesneden', zoals ziekte, eenzaamheid, vervolging, verloochening, ironie, armoede, valse getuigenis, onbeantwoorde liefde enzovoort. Als we die goed doorstaan, kunnen al deze dingen voor ons welzijn wezen en onze ziel 'grotelijks (...) ontwikkelen' en ons vermogen om vreugde te ervaren uitbouwen (LV 122:7; 121:42). Vaak doet zachtmoedig lijden het graafwerk dat voor zo'n uitbouw nodig is! Ik heb grote bewondering voor mijn vele geestelijke superieuren die dit doormaken, ons tot voorbeeld. In de komende wereld zal onze milddadige Vader aan deze getrouwsten alles geven wat Hij heeft (zie LV 84:38). Broeders en zusters, meer is er niet te geven!

De volgende voorbeelden uit de verzoening beperking zich niet tot Jezus alleen, en wij vinden raad in zijn leerzame, versponoelike woorden over de verzoening.

Toen het vreselijke gewicht van de naderende verzoening op Hem begon te

drukken, bevestigde Jezus: 'Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen' (Johannes 18:37). Ook wij, broeders en zusters, zijn 'in de wereld gekomen' om onze eigen specifieke stukjes van de sterfelijke ervaring door te maken. Hoewel onze stukjes niet eens in de buurt komen van die van de Meester, is het doormaken van deze sterfelijkheid ook voor ons de reden dat we hier zijn! Als we ons doelbewust daarop richten, krijgt ons sterfelijke leven ware zin. Dan kunnen wij met geloof dat paviljoen van perspectief betreden: het heilsplan. Dan is de zoektocht voorbij, ook al staan ons nog andere en glansrijke ontdekkingen te wachten. Helaas zijn we als leden van de kerk soms net haastige toeristen en komen we nauwelijks verder dan de ingang.

Als we dan onze geringere beproevingen onder ogen zien, mogen ook wij, net als Jezus, de Vader smekend benaderen opdat we niet terugdeinzen (zie LV 19:18). Niet terugdeinzen is veel belangrijker dan overleven! Ook is het drinken van de bittere beker zonder verbitterd te raken een deel van het volgen van Jezus.

En ook wij maken hier soms eenzame momenten door. Die momenten zijn niets bij wat Jezus heeft doorgemaakt. Maar omdat wij soms enkele 'waaroms' hemelwaarts richten, is God ook tegen ons soms eerst even stil (Matteüs 27:46).

Sommige 'waaroms' zijn helemaal geen vraag, maar een uiting van ongenoegen. Andere 'waaroms' zeggen dat de beproeving later mag komen, maar niet nu, alsof geloof in God niet ook zijn timing omvat. In zware tijden kan het veel beter zijn om in plaats van 'Waarom ik?' een 'wat'-vraag te stellen, zoals 'Wat verwacht U van mij?' Of, naar de woorden van Moroni: 'Als ik voldoende nederig ben, welke zwakte van mij zou dan nu sterk kunnen worden?' (Zie Ether 12:27.)

President Brigham Young geeft aan wat Jezus zijn 'waarom?' ontlokte. Hij zei dat bij de kwelling der kwellingen in Getsemane en Golgota het moment kwam dat de Vader zowel zijn tegenwoordigheid als zijn Geest aan Jezus onttrok (zie *Journal of Discourses*, deel 3, blz. 205-206). Daarmee was Jezus' overwinning compleet, en zijn empathie vervolmaakt. Doordat Hij 'beneden (...) alles nedergedaald' is, 'omvat' Hij, perfect en persoonlijk, de hele reikwijdte van het menselijk leed! Er is een oude negro spiritual met een wel zeer ontroerende en inzichtelijke regel: Niemand weet wat voor ellende ik heb doorgemaakt, niemand, alleen Jezus' (zie ook Alma 7:11, 12). Jezus wist wat smart was, meer dan wie dan ook (Jesaja 53:3).

Enige leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, vlnr: president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum, en de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin.

Als we delen in het lijden en de ziektes van anderen waar dat kunnen, waken ook wij empathie aan – die oneindige en vitale deugd. Ook kunnen we onze onderwerping aan Gods wil verdiepen, zodat ook wij te midden van onze mindere maar toch heftige momenten kunnen zeggen: ‘doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede’ (Lucas 22:42). Als we dat menen, is zulke gehoorzaamheid een ware smeking, gevolgd door ware onderwerping. Dat is veel meer dan beleefd respect. Dat is een diepgaand toevenen waarbij onze huidige onzekerheid plaatsmaakt voor de zekerheid van de Vaders verlossende liefde en barmhartigheid, waarmee zijn heilsplan overloopt.

Ook wij kunnen zachtmoediger worden door meer eer aan de Vader te geven in plaats van aandachttrekkend gedrag en arrogante trots om prestaties, in de geest van ‘mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven’ (Deuteronomium 8:17). Jezus, die verreweg het meeste heeft gepresteerd, gaf ook het liefste de eer aan de Vader. Helaas, zelfs als u en ik iets op het altaar leggen, blijven we soms nog even hangen, alsof we op een bonnetje wachten.

Te midden van onze aardse lessen moet

ook wij onze voorbereidingen voleindigen voor de derde en eeuwige staat die voor ons ligt – dankzij Jezus’ grote zoenoffer (zie LV 19:19). Zodoende kunnen ook wij ‘compleet’ en ‘af’ worden en eindelijk onze diverse individuele mogelijkheden ontplooiën. [In voetnoot b bij Matteüs 5:48 in de LDS-versie van de King James-vertaling van de Bijbel wordt het Griekse woord Teleios, dat in de NBG-bijbel vertaald is met ‘volmaakt’, verklaard: ‘GR compleet, af, volledig ontwikkeld.’]

Ook wij maken de geïntensiverde, interactieve pijn ‘zowel lichamenlijk als geestelijk’ – fysieke en mentale kwelling – door, zij het in veel mindere mate (LV 19:18). Hoezeer Jezus bij de kruisiging fysiek ook geleden heeft, was zijn volkomen ultieme lijden in de geest ongekend groot, toen Hij onze zonden droeg om die te verzoenen en onze ziektes ‘volgens het aardse lichaam’ te begrijpen (Alma 7:11–12). Intensivering kan deel van onze les uitmaken. Anders lijken we op oppervlakkige studenten die het rustig aandoen en alleen maar toehoren. Dan komt de intensivering: straks is er een examen, dan slaag of zak je!

Af en toe krijgen ook wij ons deel aan ironie, die harde korst aan het brood van

de tegenspoed. Jezus ondervond bij tardende omstandigheden voortdurend ironie. Zo is deze aarde zijn voetbalk, maar in Betlehem was er ‘geen plaats (...) in de herberg’, ‘geen wieg voor een Koning’ – ‘de vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen’ (zie Lucas 2:7; lofzang 144, Lucas 9:58; zie ook Handelingen 7:49–50). De Onschuldigste leed het meest, toen enkele onderdanen met Hem deden ‘wat zij begeerden’ (LV 49:6). Hij droeg de enige verlossende naam, maar de Heer van het Universum leefde zonder aanzien, zonder faam (zie Filippienzen 2:7; Handelingen 4:12; 2 Nephi 25:20; Abraham 3:27). Christus schiep het universum, toch stond Hij in het kleine Galilea als de timmermanszoon bekend (Matteüs 13:55).

Als u en ik tegen lichtere ironie opboksen, blijken we zoveel brozer te zijn, waarbij we vaak vergeten dat sommige tests van nature oneerlijk zijn, vooral als er sprake is van bittere ironie.

En dus, broeders en zusters, ontvangen we naast het grote geschenk van een universele en persoonlijke opstanding ook een eigen kans op het eeuwige leven. Hoewel onze probeervingen ons opprekken, kunnen wij door rechtschapen te leven en te volharden meer op Jezus gaan lijken in onze eigenschappen en kenmerken, zodat we op een dag voor eeuwig tot de tegenwoordigheid van de Vader worden toegelaten. Als we nu zo leven, zal dan ons ‘vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden’ (LV 121:45). De profeet Joseph Smith bevestigt dit: ‘Als u wilt gaan waar God is, moet u als God zijn, ofwel de beginselen belichamen die God belichaamt (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 195).

Nogmaals, onze ervaringen komen niet eens in de buurt bij die van Jezus, maar de beginselen en methodes zijn absoluut gelijk. Zijn vervolmaakte eigenschappen laten zien waar wij ons verder kunnen ontwikkelen. We hebben in ieder geval geen gebrek aan relevante levenslessen! En hoe vreemd het ook is, soms reageren we beter op de grote problemen dan die onophoudelijke kleine. Zo kan iemand ongeduldig zijn met de huwelijkspartner terwijl een voor anderen zichtbaarder probleem goed gehanteerd wordt. Iemand kan oprecht dankbaar zijn voor zijn grote zegeningen, maar geregeld mopperen om kleinigheden. Iemand kan hiërarchische nederigheid bezitten: wel naar boven, niet naar anderen. Grote proeven doorstaan maar struikelen over de kleintjes is onacceptabel. We zullen dergelijke

tekortkomingen moeten aanpakken, als we echt meer op Jezus willen gaan lijken.

In ons dagelijks streven schieten we tekort. Daarom mogen we niet ontmoedigd raken. Waar vinden we de veerkracht die we zo vaak en veel nodig hebben? Nogmaals, in de grote verzoening! Daardoor stroomt ons draagkrachtige vergeving toe.

Door de verzoening op ons van toepassing te brengen, houden we toegang tot de andere voedende gaven van de Heilige Geest, elk rijk aan veerkracht. De Heilige Geest spreekt ons vaak vanaf het spreekgestoelte van ons geheugen toe. Hij troost ons, stelt ons gerust. De last wordt niet weggenomen, maar Hij helpt ons dragen en doet ons, zelfs als we fouten maken, verblijd verder gaan op de zielsverruimende reis van het discipelschap. Want hoewel de tegenstander ons eeuwige elende toewenst, verlangen de Vader en de Zoon onophoudelijk onze eeuwige vreugde (zie 2 Nephi 2:27).

Broeders en zusters, Christus heeft een enorme, adequate prijs voor ons betaald! Zullen wij zijn verzoening niet aanwenden om de veel lagere prijs voor onze eigen vooruitgang te betalen? (zie Mosiah 4:2.) Kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus wil dus zeggen dat we kloekmoedig zijn in ons streven om te leven zoals Hij heeft geleefd (zie LV 76:79). Zeker, we kunnen zijn koninkrijk niet betreden zonder de herstelde verordeningen te ontvangen en de verbonden ervan na te leven, maar wij kunnen zijn rijk ook niet betreden als we onze naastenliefde en andere hoofddeugden niet substantieel hebben ontwikkeld (zie Ether 12:34). Ja, de noodzakelijke verordeningen hebben we nodig, maar ook de noodzakelijke eigenschappen. Ja, onze verbonden moeten we onderhouden, maar we moeten ook ons karakter ontwikkelen. Zingen we niet 'Meer heiligheid geef mij, een smeking om meer in Christus te kunnen blijven (zie Iofzang 94).

Hoe kunnen u en ik er bij dit proces voor zorgen dat de kostbare zegeningen van omhoog volledig door ons worden ontvangen? Wat mij betreft, het is mijn wens dat mijn zegeningen, ook mijn recente 'oponhouding', mij naast mijn dankbaarheid daarvoor ook geestelijk meer zal verfijnen. Ja, u en ik moeten onze zegeningen tellen, maar ze ook laten meelenten! En bovendien, daar de focus zich in uiterste omvang richt op hetgeen eeuwig is, moet dat ook onze focus zijn voor de korte duur die ons in de sterfelijkheid rest. Dat is mijn oprechte gebed voor u en voor mij, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen! □

Tot gedachtenis van Jezus

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Jezus is de grote Middelaar. Hoewel Hij almachtig en alwetend is, alle macht en alle kennis heeft, is Hij onze Vriend.

Het laatste avondmaal, dat vlak voor de dood van Christus plaatsvond, was in veel opzichten belangrijk. Het paschamaal roept een herinnering op aan eeuwen van Gods barmhartigheid. Die hield volgens Jezus de belofte in van een nog grotere barmhartigheid die zou komen: zijn zoenoffer.

De tijd was gekomen dat Christus zijn bediening op aarde afslot. Het was de tijd van het Pascha. De mensen vierden Gods weldaden, namelijk de redding van hun voorouders. Jezus was met zijn apostelen in de bovenzaal bijeengekomen voor het laatste avondmaal. Hij voorspelde de gebeurtenissen die zouden komen, zijn zoenoffer opdat de hele mensheid – zij die ooit geleefd hadden, zij die toen leefden, en allen die ooit nog op aarde zouden leven – baat zou hebben bij zijn verzoening. Door Hem zouden alle mensen herrijzen. Barmhartigheid zou de gerechtigheid overwinnen. Er was voor gezorgd dat wij ons van onze zonden konden bekeren, zijn geboden gehoorzamen, en terugkeren naar zijn tegenwoordigheid. Dat was een leer die niet makkelijk te begrijpen was voor de mensen in zijn tijd. Aan het eind van de avond stelde Hij het avondmaal in.

Wij lezen 'dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam, de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis' (1 Korintiërs 11:23–24).

Hij nam de beker en zei: 'Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis. Want [telkens wanneer] gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt' (1 Korintiërs 11:25–26). Hij zei dat dit avondmaal tot gedachtenis van Hem genomen zou worden: 'doet dit tot mijn gedachtenis' waren zijn woorden (Lucas 22:19).

Daarom hebben allen die tot Christus komen en zijn naam op zich nemen door de doop de ernstige plicht waardig te zijn om elke week van het avondmaal te nemen, zodat zij hun doopverbonden kunnen hernieuwen en zijn naam op zich nemen; hun belofte hernieuwen om al zijn geboden te onderhouden; Hem indachtig zijn; Hem kennen en zijn grootsheid begrijpen.

Jezus Christus gedenken en kennen is weten dat Hij de Jehova van het Oude Testament is en de Jezus Christus van het Nieuwe Testament. Hij was het eerstgeborene geestkind van onze hemelse Vader en de Eniggeborene in het vlees. Tot Mozes is gezegd: 'En door het Woord Mijner macht, Hetwelk Mijn Eniggeborene Zoon is, Die vol genade en waarheid is, heb Ik ze geschapen.

'En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is (...)

'En er zijn vele werelden, die nu bestaan, en voor de mens zijn ze ontelbaar; maar bij Mij zijn alle dingen geteld, want ze zijn de Mijne en Ik ken ze.

'En de Here God sprak tot Mozes, zeggende: De hemelen zijn vele, en ze zijn ontelbaar voor de mens; doch bij Mij zijn ze geteld, want ze zijn de Mijne.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen en andere algemene autoriteiten heffen hun rechterhand op om steun te verlenen aan de kerkfunctionarissen.

'En zoals de ene aarde met haar hemelen zal voorbijgaan, zo zal er een andere komen; en er is geen einde aan Mijn werken, evenmin aan Mijn woorden' (Mozes 1:32-33, 35, 37-38).

Denk u eens in wat de wetenschap en de astronomie ons zeggen over de uitspanselen van het zonnestelsel en het heelal. Ons zonnestelsel heeft de zon als middelpunt, een van de vele sterren in een orde van grootte van 100 miljard sterren die om een molenvormige massa heendraaien die de melkweg heet, die lichtjaren van ons af ligt. Astronomen kunnen het uiteinde van het heelal niet zien, maar feiten doen vermoeden dat de uitgestrektheid van de ruimte miljarden plejaden van sterren bevat die zich uitstrekken over een ruimte van 5 miljard tot 15 miljard lichtjaren van de zon. In vergelijking met dergelijke afstanden, beslaat ons zonnestelsel een uiterst klein stukje ruimte. Het heelal is vrijwel onbegrijpelijk voor de mens (zie *Compton's Living Encyclopedia*, onder 'Solar System').

Wij bezingen onze lof:

*'O Here God, als ik met diepe eerbied
kijk naar uw schepping ongeëvenaard;
de zon en maan, een ster die snel
voorbijschiet,
uw macht in 'gans heelal geopenbaard,
dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God,
lot U:
ja, Gij zijt groot, oneindig groot'
(lofzang 54).*

God weet al die dingen. Zijn Zoon Jezus Christus was aan zijn rechterhand en nam met Hem deel aan de schepping van deze wereld en vele andere werelden. Hij is dezelfde Jezus die als een kindje in Betlehem op aarde kwam. Dat is wat er in de Schriften bedoeld wordt met de welwillende barmhartigheid Gods.

Jezus Christus is een lid van de Godheid, die bestaat uit de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Jezus nam deel aan de grote raad in de hemel waar werd besloten dat de aarde, een sterfelijk wereld, zou worden geschapen waar onze geest in een sterfelijk, stoffelijk lichaam zou wonen. In het sterfelijk leven hebben we de gelegenheid om Jezus Christus te aanvaarden en te leren zijn geboden te onderhouden.

Jezus wist dat Hij na zijn verblijf in het sterfelijk leven, en na de voltooiing van zijn zending en zijn zoenoffer, zou terugkeren naar zijn hemelse koninkrijk en aan de rechterhand van God zou zitten. Als wij zijn goddelijkheid en grootsheid begrijpen, gedenken we Hem vol eerbied en nederigheid. Lezen we van de geboorte van een kindje in Betlehem; van Jezus' jonge jaren in Nazaret; van zijn zending rond het meer van Galilea, in Kapernaüm en Kana; en vervolgens van zijn laatste dagen in Jeruzalem, en zijn offer, dan gedenken we Hem. Aan al die zaken worden wij herinnerd.

We kunnen een aantal wonderen noemen uit Christus' bediening die aantonen dat Hij de elementen van de aarde kon overwinnen, zoals het kalmeren van de

zee, het veranderen van water in wijn, en het voeden van de menigte met enkele broden en vissen, maar ook bij individuele personen, zoals het genezen van de lammen en blinden, en van de doven, het uitwerpen van duivels, Lazarus na vier dagen opwekken uit de dood. Al die wonderen waren manifestaties van zijn goddelijke macht, met als hoogtepunt zijn verzoening en opstanding.

In de tijd van Jezus leefden de mensen de wet van Mozes na, 'oog om oog' (Matteüs 5:38) was een voorbereidende wet uit het Oude Testament. Jezus probeerde hen een hogere wet na te laten leven. Toen Hij was herrezen, zei Hij: 'in Mij is de wet van Mozes vervuld' (3 Nephi 9:17). Jezus leerde de mensen om uit te stijgen boven de gedragswet van Mozes door ze de zaligsprekingen en het onzevader te geven. Hij leerde een wet van liefde, een wet van vergevengezindheid jegens elkaar. Hij leerde om anderen te behandelen zoals ze zelf behandeld wilden worden. Hij leerde ons de Heer lief te hebben met heel ons hart, en onze naaste als onszelf. Toen de mensen, die nog de mentaliteit van de wet van Mozes hadden, vroegen: 'Wie is onze naaste?', gaf Hij ze de gelijknis van de barmhartige Samaritaan, waarmee Hij liet zien dat het medeleven dat Hij leerde, alle culturele en etnische grenzen overstijgt en van toepassing is op alle mensen. Veel mensen die de wet van Mozes hadden onderhouden, verwierpen zijn evangelie van liefde.

Hoe weten wij of wij van de 'oog om oog'-mentaliteit gevorderd zijn tot een acceptatie van zijn evangelie om elkaar te vergeven en lief te hebben? Hoe wij onze huisgenoten behandelen, onze burens, zakenrelaties, en allen die wij tegenkomen, zal tonen of wij waarlijk zijn naam op ons hebben genomen en Hem altijd indachtig zijn. Hoe wij ons leven leiden, alles wat wij doen en zeggen, laat zien hoe goed wij Hem indachtig zijn. Als wij Hem echt liefhebben, onderhouden we zijn geboden, zoals Hij ons heeft gevraagd. Hij heeft eenvoudigweg gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Wij bidden tot onze hemelse Vader in de naam van Jezus Christus. Jezus is de grote Middelaar. Hoewel Hij almachtig en alwetend is, alle macht en alle kennis heeft, is Hij onze Vriend. Nadat Hij de eerste algemene autoriteiten van de kerk had aangespoord hun 'eigen huis in orde [te] brengen', zei Hij: 'Ik zal u vrienden noemen, want gij zijt mijn vrienden (...)' (LV 93:43, 45). Met al zijn grootsheid, zei Hij dat Hij onze Vriend is. Wij zijn gevraagd om een vriend te zijn voor onze naasten, hun het evangelie te leren, en een vriend te zijn voor pasgedoopte leden, opdat de vrucht van onze arbeid zou blijven (zie Johannes 15:16). Onze profeet heeft ons gevraagd een vriend te zijn. Kan onze profeet minder van ons verwachten?

Wanneer wij in zijn naam gedoopt worden en Hem altijd indachtig zijn, en zijn geboden onderhouden, geeft Hij ons de grootste zegening die Hij ons kan schenken, namelijk dat wij altijd zijn Geest bij ons zullen hebben. De Geest van de Heer is licht. 'Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben het Leven en het Licht der wereld' (LV 11:28; zie ook 3 Nephi 9:18). 'Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12). Dat is 'het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft, en dat de wet is, waardoor alle dingen worden bestuurd' (LV 88:13). Licht en duisternis kunnen niet tegelijk dezelfde plaats innemen. Waar het licht van Christus is, moet de duisternis van Lucifer, de Satan, wijken. Mogen wij het licht volgen en het goede kiezen.

Wat wij moeten bedenken aangaande de Heiland, is dat Hij, en alleen Hij, de macht had om zijn leven neer te leggen en het weer op te nemen. Hij had het vermogen om te sterven van zijn moeder, Maria, gekregen, en het vermogen om de dood te

overwinnen van zijn onsterfelijke Vader. Onze Heiland, Jezus Christus, ging bereidwillig en bewust zijn dood in, nadat Hij zijn volgelingen had gezegd dat dit zou gebeuren. 'Waarom?' kan iemand zich afvragen. Het antwoord: om alle mensen onsterfelijkheid te geven en de belofte van het eeuwige leven te geven aan hen die in Hem geloofden (zie Johannes 3:15), om zijn eigen leven als losgeld te geven voor anderen (zie Matteüs 20:28), om Satans macht te overwinnen, en om de vergeving van zonden mogelijk te maken. Zonder de verzoening van Jezus zou er een onneembare hindernis tussen God en de sterfelijke mens overblijven. Begrijpen we de verzoening, dan zijn we Hem vol eerbied en dankbaarheid indachtig.

Vroeg op de ochtend van de eerste dag van de week ging Maria Magdalena naar het graf en zag dat de steen verwijderd en het graf leeg was. Ze draaide zich om en zag Jezus daar staan, maar besefte niet dat het Jezus was. Denkend dat Hij de hovenier was, zei ze: 'Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.' Jezus zei tegen haar: 'Maria' Maria Magdalena ging naar de discipelen met het nieuws 'dat zij de Here had gezien' (zie Johannes 20:15-16; 18).

Gedenken wij de Heiland, dan gedenken wij een leeg graf, een symbool dat de Heer is herrezen, en allen de opstanding en het leven na de dood beloofd heeft.

Vanwege de verzoening van de Heiland, is er geen prikkel in het duister van de dood; en geen overwinning in de dood. Zijn herrezen licht verdrijft het donker, verslaat de vorst van het duister, met een heldere, eeuwige hoop.

Christus is waarlijk herrezen uit de dood, als eersteling van de ontslapenen: 'Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens. Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:20-22).

Een stuk kennis aangaande onze Heiland Jezus Christus is ons gegeven door Jesaja, namelijk dat de Heer ons altijd zal leiden. Hij zal ons in dorre streken verzadigen, en ons gebeente krachtig maken. Wij zullen zijn als een besproeide hof, en als een bron die niet opdroogt (zie Jesaja 58:11).

Wij zijn Jezus indachtig als het brood des levens, het levende water, als het licht en het leven van de wereld. Als wij Hem navolgen, zullen wij door Hem ons heil krijgen. 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon

gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16).

Toen de tijd voor de verzoening nabij was, vroegen de discipelen zich af hoe lang Jezus nog bij hen zou blijven. Hij zei hun dat Hij niet lang bij hen zou blijven, maar dat Hij een trooster bij hen zou laten, de Heilige Geest (zie Johannes 14:26). U en ik moeten de liefhebbende aard van onze Heiland begrijpen. Wij zijn niet alleen gelaten. Hij heeft ons in deze tijd, door middel van de profeet Joseph Smith, een herstelling gegeven van het evangelie. Hij heeft een extra getuige van Jezus Christus gegeven in de vorm van het Boek van Mormon. Hij heeft het priesterschap hersteld, en de sleutels, die Hij aan Petrus, Jakobus en Johannes heeft gegeven toen Hij bij hen was en zij zijn apostelen waren. Zij bezochten Joseph Smith en herstelden diezelfde sleutels in 1829. Andere priesterschapsleutels werden gebracht door Elia, Mozes en Elias, na de verschijning van de Heiland in de Kirtland-tempel op 3 april 1836. Die sleutels zijn gegeven voor de tempelverordeningen (zie LV 110).

Wij zijn niet alleen gelaten. Wij hebben het licht van Christus en de Heilige Geest om ons te leiden in een anderszins donkere en droeve wereld. De sleutels van het priesterschap zijn hersteld om ons alle verordeningen ter beschikking te stellen die nodig zijn om tot Hem terug te keren.

Mogen wij onze Heiland, Jezus Christus, volgen, Hem altijd indachtig zijn in al wat wij doen en zeggen, en in alle daden van naastenliefde die wij voor elkaar verrichten, opdat wij weten dat wij dat doen tot gedachtenis van Hem.

Ik getuig dat onze Heer Jezus Christus leeft, en dat Hij deze kerk leidt door openbaring, door middel van zijn profeet in deze tijd. 'Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus' (2 Nephi 25:26). Wij geloven in Christus, wij zijn Hem indachtig, en wij getuigen van Jezus Christus, onze Heer en Verlosser met de wetenschap dat Hij zal wederkomen op aarde om in heerlijkheid als koning der koningen te regeren.

Mogen allen die beweren christen te zijn, allen die Jezus kennen en van Hem getuigen, tot Hem komen en zijn leringen en voorbeeld volgen, en net als onze hemelse Vader en Jezus één zijn in doelen, ons verenigen om elkaar te verheffen en te versterken, en elkaars lasten op ons nemen, zoals onze Heiland onze lasten op zich genomen heeft, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heer zegent zijn kinderen door een patriarchale zegen

Ouderling Richard D. Allred
van de Zeventig

De patriarchale zegen is (...) net als een wegenkaart, die de beschikbare wegen aangeeft, waarover we onze bestemmingen kunnen bereiken.

Hebt u zich ooit afgevraagd wat u volgens de Heer met uw leven moet doen? Hebt u ooit nagedacht wat voor u van de grootste waarde is? Wat het leven voor u in petto heeft? Zo ja, dan bent u niet de enige. Het is heel normaal om ons af te vragen wat het doel van ons leven is, en wat ons in het leven te wachten staat.

In de Bijbel staat dat patriarchen onder inspiratie en door handoplegging aan bepaalde mensen de wil van de Heer bekendmaakten, en wat het leven voor hen in petto had.

Zijn er tegenwoordig geen patriarchen? Is de hemel gesloten? Zijn er geen openbaringen meer, en is de communicatie tussen God en zijn kinderen beperkt tot de woorden van de profeten uit de Bijbel? Is er geen ruimte voor openbaring? Is er geen goddelijke bron die belangrijke levensvragen kan beantwoorden?

Ik beweer dat er wel degelijk een dergelijke bron beschikbaar is.

Ik getuig tot u dat de hemel tegenwoordig openstaat. Sinds het voorjaar van 1820, toen de jonge profeet Joseph

Smith de Vader en de Zoon zag en antwoord op zijn oprechte gebed ontving, is er altijd een gezalfde des Heren op aarde geweest om het woord van de Heer te openbaren.

Door middel van de profeet Joseph Smith heeft de Heer het priesterschap, het volledige evangelie hersteld en 'dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke kerk voorkwam, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten enz.' (zesde geloofsartikel).

Patriarchen hebben tot taak de leden van de kerk te zegenen. 'De patriarchale zegen geeft een geïnspireerde verklaring over de afstamming van de ontvanger. Een patriarchale zegen omvat tevens een geïnspireerde en profetische verklaring van de levensmogelijkheden en de zending van de ontvanger. Er kunnen ook zegens, beloften, raadgevingen, vermaningen en waarschuwingen in voorkomen die de patriarch worden ingegeven. Er dient altijd duidelijk te worden gesteld dat de verwezenlijking van alle beloofde zegeningen afhankelijk is van de getrouwheid van het lid en de wil van de Heer.' (*Informatie en wenken voor patriarchen* [1970], blz. 4.)

Leden van de kerk die de gedragsnormen naleven en een aanbeveling van hun bisschop krijgen, kunnen een patriarchale zegen ontvangen. 'Ieder goed lid van de kerk heeft recht op een patriarchale zegen en dient deze te ontvangen.' (*Informatie*, blz. 2.)

U denkt misschien dat u onbelangrijk bent, of te oud, of dat de Heer geen zegen voor u heeft. Of misschien hebt u gezondigd en hebt u ondanks uw bekering toch nog het gevoel dat u niet waardig bent

om een zegen te ontvangen. Als dat zo is, kunt u het beste een afspraak met uw bisschop maken en hem om advies vragen, zijn raad opvolgen en actief en nederig op zoek gaan naar de zegen van de hemel.

Ik kan tot u getuigen dat deze zegens geïnspireerd zijn en persoonlijke openbaring voor de ontvanger zijn. De patriarchale zegen is een richtlijn, net als een wegkaart, die de beschikbare wegen aangeeft, waarover we onze bestemmingen kunnen bereiken. Hij kan ons troost, vreugde en aanmoedigingen geven als wij de inhoud ervan lezen, voelen en er gehoor aan geven. Dan kunnen we op onze levensweg voortgaan, niet alleen, maar vergezeld van de Geest van onze hemelse Vader.

Een patriarch kreeg 's middags een telefoontje van een verontruste moeder. Ze had een jonge dochter die vanaf haar geboorte al lichamelijk gehandicapt was. Deze lieve moeder vroeg of haar dochter in aanmerking zou komen voor een patriarchale zegen. De patriarch vertelde haar dat als haar dochter een aanbeveling van haar bisschop zou krijgen, de Heer ongetwijfeld een zegen voor haar zou hebben. Enige tijd later kreeg de patriarch bericht dat de bisschop dit lieve meisje inderdaad een aanbeveling voor een patriarchale zegen had verstrekt.

Er werd een afspraak gemaakt. De zegen werd uitgesproken en dankbaar in ontvangst genomen. Haar afstamming werd bekendgemaakt en ze ontving een zegen die was afgestemd op haar specifieke situatie en behoeften. Levens, doelen en houdingen werden hierdoor veranderd. Ze kreeg te horen dat zij door haar welwillende aanvaarding van de hulp en de offers van degenen die voor haar zorgden en die van haar hielden, hun leven tot zegen zou zijn. Ook moest ze hun hulp dankbaar blijven aanvaarden.

De Heer heeft zijn kinderen lief. Hij wil hen zegenen en Hij wil dat zij allemaal bij Hem terugkeren om voor tijd en eeuwigheid in zijn tegenwoordigheid te wonen. (Zie Mozes 1:39.) De Heer wil hen die Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden, graag zegenen.

Het is mijn oprecht gebed dat iedereen die door de Heer gezegend wil worden, de gedragsnormen naleeft om zodoende een patriarchale zegen te kunnen ontvangen. En dat wij die onze patriarchale zegen al ontvangen hebben, zo zullen leven dat wij de zegeningen die door de dienstknecht van de Heer, de patriarch, zijn beïnvloed, ook daadwerkelijk kunnen ontvangen. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gezin: een wijkplaats en heiligdom

Ouderling Eran A. Call
van de Zeventig

Moge Het gezin: een proclamatie aan de wereld de richtlijn en de norm worden waarnaar wij in ons gezin leven en onze kinderen opvoeden.

Ik bid nederig dat de Geest van waarheid bij ons zal zijn, zodat we elkaar begrijpen, worden opgebouwd en ons samen verheugen.¹

Evenals Nephi ben ook ik 'uit eerbare ouders geboren en daarom enigermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen (...) [en] heeft de Here mij gedurende mijn gehele leven rijk gezegend'.²

Mijn vader is voor mij een geweldige voorbeeld van liefde, geloof, integriteit en toewijding aan het evangelie geweest. Mijn moeder stierf toen ik zeven was, maar in mijn prilste jeugd heeft zij mij de waarheden van het evangelie bijgebracht. Ze was heel gelovig; door haar geloof en gebeden en een wonderbaarlijke geneezing, kan ik nu mijn linkerok gebruiken. Vader was de stad uit. Ik verbrandyde de pupil van mijn oog ernstig aan de hete pook van onze kachel. Moeder oefende haar geloof en bad vurig tot onze hemelse Vader terwijl ze me liefdevol in haar armen hield. Haar gebeden werden beantwoord en mijn oog is genezen. Ik ben heel dankbaar dat ik opgegroeid ben in een liefdevol gezin bij eerbare ouders.

Het gezin ligt tegenwoordig meer onder vuur dan ooit tevoren. Minder dan de helft van alle kinderen die in de Verenigde Staten en in veel andere landen worden geboren, zullen hun kinderjaren in een compleet gezin doorbrengen.³ De vader is zijn traditionele rol als verzorger, kostwinner, beschermer, morele leidsman en hoofd van het gezin snel aan het verliezen.

In de afgelopen dertig jaar is het aantal buitenechtelijke kinderen met 500 procent gestegen en het aantal echtscheidingen met 400 procent.⁴ Ook de kerkleden zijn niet vrij van deze zondige praktijken.

Het gezin is de hoeksteen van de maatschappij: zoals de gezinnen zijn, zo zal de buurt, stad, provincie en natie zijn. Er is geen zedelijkheid in het openbaar zonder deugd in het gezin. Ik herhaal: er is geen zedelijkheid in het openbaar zonder deugd in het gezin. Als heiligen der laatste dagen hebben we veel gekregen en er wordt veel van ons verwacht. Ons is geleerd wat juist en waar is, laten we daarom 'daders des woords en niet alleen hoorders' zijn, want dan misleiden we onszelf.⁵

Kunnen wij als man, vrouw en ouder de valstrikken en verleidingen van een gepaagde wereld vermijden? Ik wil een aantal beproefde manieren opperen waardoor wij daders kunnen zijn en niet alleen hoorders.

- Ouders en hun kinderen behoren elkaar lief te hebben, te eren en te respecteren.
- Geregeld naar de kerk te gaan.
- Dagelijks in de Schriften te lezen en met elkaar te bidden.
- Gezinsavond te houden en samen plezier te maken.
- Een deugdzaam en integer leven te leiden, zodat u met een gerust geweten kunt gaan slapen, omdat u weet dat u geen kwaad hebt gedaan. Een deugdzaam leven wordt stap voor stap, steen voor

steen, opgebouwd. Pas op voor kleine zonden die uw integriteit uithollen.

• Communiceer, praat, neem de tijd voor elkaar. Een tiener komt thuis na een afspraakje en lijkt vragen te hebben, wat een goede gelegenheid is voor liefheb-bende ouders om te luisteren en hulp te bieden.

• Betaal getrouw uw tiende en gaven.
• Vermijd onnodige schulden.
• Doe nooit grote aankopen of neem geen belangrijke beslissingen zonder erover geboden te hebben en het met elkaar besproken te hebben, als gelijkwaardige partners, man en vrouw.

De profeten van weleer én de heden-daagse hebben ons geleerd dat 'het stichten van een gezin niet alleen een voorrecht is, maar dat een huwelijk en de juiste opvoeding van kinderen een belangrijke plicht is'.⁶

De profeten van Israël verkondigden: 'Gij zult ze uw kinderen leren en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit'.⁷

Jesaja leerde 'Al uw [kinderen] zullen leerlingen des Heren zijn, en het heil uwer [kinderen] zal groot zijn'.⁸

'Daarom geef Ik u een gebod om uw kinderen deze dingen (...) te onderwijzen'.⁹

'[Lehi] vermaande hen toen met al de genegenheid van een teder vader'.¹⁰

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Broeders, het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, ligt binnen de muren van uw eigen huis'.¹¹

We moeten nooit de waarschuwing van president David O. McKay vergeten die hij 33 jaar geleden vanaf dit spreekge-stoelte gaf: 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin. Het armzaligste kot waarin liefde heerst onder de gezins-leden is van grotere waarde voor God en de toekomstige generaties dan welke rijk-dom ook. In zo'n thuis kan en zal God wonderen verrichten'.¹²

De leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, die wij steunen als profeet, ziener en openbaar-der, verkondigden twee jaar geleden plechtig aan de wereld ons geloof inzake het huwelijk, ouders en het gezin. Ik roep u allen op die geïnspireerde proclamatie te lezen, te bestuderen en na te leven. Moge het de richtlijn en de norm worden waarnaar wij in ons gezin leven en onze kinderen opvoeden.

Ons gezin kan en moet een heiligdom en wijkplaats zijn tegen de woelige wereld waarin wij leven; en dat het dat mag worden doordat wij er dagelijks naar streven onze heilige verbonden na te leven.

Ik bid dat wij de woorden van Johannes zullen kunnen onderschrijven: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen'.¹³ In de naam van Jezus Christus, onze Verlosser en Heiland. Amen. □

NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 50:22.
2. 1 Nephi 1:1.
3. Barbara Defoe Whitehead, 'Dan Quayle Was Right', *The Atlantic Monthly*, april 1973, blz. 47.
4. Alexander B. Morrison, *Zion, A Light in The Darkness* (1997), blz. 15.
5. Jakobus 1:22.
6. Ezra Taft Benson, *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), blz. 496.
7. Deuteronomium 11:19.
8. Jesaja 54:13.
9. Mozes 6:58.
10. 1 Nephi 8:37.
11. Conference Report, april 1973, blz. 130.
12. Citaat van J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), blz. 42; Conference Report, april 1964, blz. 5.
13. 3 Johannes 14.

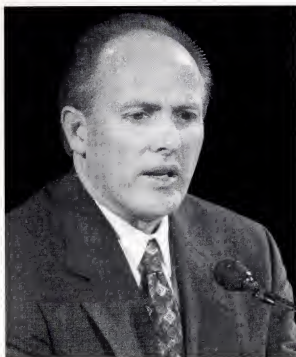

Conferentiebezoekers in de rij om toegelaten te worden tot de Tabernakel.

Een celestiale richting in je tienerjaren

Ouderling Richard J. Maynes
van de Zeventig

Als je de persoon wilt worden die de Heer in gedachten heeft, dan kun je daar beter nu al aan werken, want het is een juist gegeven dat we worden waar we ons mee bezig houden.

Broeders en zusters, deze middag wil ik mij richten tot de jongemannen en jongevrouwen die opgroeien in deze hachelijke tijden.

Veel van jullie zullen zich lofwaardige doelen hebben gesteld, al was het maar in je achterhoofd, zoals een zending, een opleiding, een tempelhuwelijk, een succesvolle carrière en, uiteraard, een veilige terugkeer naar onze hemelse Vader in het celestiale koninkrijk.

Een van de grote uitdagingen die men als tiener heeft, is je in je dagelijkse leven te richten op die celestiale doelen. Dat is moeilijk omdat ons leven propvol zit met tal van bezigheden. Je bent bezig met school, en tientallen activiteiten zoals muziek, dansen, sport, de verschillende verenigingen en, natuurlijk, een bijbaantje. Voeg daar nog eens de weekendactiviteiten bij zoals wedstrijden, dansavonden, scouting en feestjes. Waar je ook naartoe gaat, overal word je geconfronteerd met verleiding, hetzij door vrienden, de televisie, in de bioscoop, en de muziek. Wauw! Wat een avontuur!

De kunst is in te zien dat onze bezigheden van komende vrijdagavond van invloed zijn op wat we over twee, vijf of tien jaar zullen doen. Je zult misschien zeggen: 'Wat heeft komende vrijdagavond te maken met twee jaar van nu?' Het zou veel met elkaar te maken kunnen hebben, afhankelijk van waar je bent en wat je aan het doen bent.

Als je in de toekomst je potentieel wilt verwezenlijken, als je de persoon wilt worden die de Heer in gedachten heeft, dan kun je daar beter nu al aan werken, want het is een juist gegeven dat we worden waar we ons mee bezig houden. Als we met succes een universitaire studie willen volgen, kunnen we maar beter ons best doen in het voortgezet onderwijs. Als we in het hiernamaals een celestiaal leven willen leiden, kunnen we hier maar beter een celestiaal leven

leiden. Onze toekomst is echt verbonden aan ons verleden.

Jonge broeders en zusters, een van de belangrijkste doelen van het evangelie van Jezus Christus is ons in te lichten over onze eeuwige mogelijkheden. Het doel van de kerkorganisatie van Jezus Christus is ons behulpzaam te zijn bij de verwezenlijking daarvan.

Het is van belang dat jullie, jongemannen, inzien dat het fundament van jullie toekomstige succes, zowel wereldlijk als geestelijk, gelegd wordt in je tienerjaren. Als die jaren beschadigd raken door zonde en niet gerepareerd worden, dan zal het huis van je leven op een verzwakt fundament worden gebouwd. Je toekomst zal minder zeker zijn en zwaarder worden belast.

We beseffen allemaal dat het gezin, en voornamelijk onze jongeren, in de hedendaagse samenleving onder vuur liggen. De profetie Jesaja zag onze tijd en dat die behoorlijk overhoop lag. Deze profetie en waarschuwing staan in Jesaja 5, de verzen 20 en 21:

'Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en het licht als duisternis; die bitter door doorgaan voor zoet en zoet voor bitter.

'Wee hun die in eigen oog wijs zijn en in eigen oordeel verstandig.'

In deze scheefgetrokken wereld heb je als jongere onvermijdelijk te maken met de druk die deze moderne tijd met zich meebrengt. En hoe kom je, geestelijk voorbereid op een celestiale toekomst,

door je tienerjaren heen? Hoe richt je in je dagelijkse leven op je celestiale doelen?

Ik moet de geslaagde zakenman, geleerde, kunstenaar of sportman nog tegenkomen, die in zijn dagelijks leven niet met visie gewerkt heeft aan zijn toekomst. De kans is groot dat een doel, waarop men zich in het dagelijks leven niet gericht toelegt, niets anders blijft dan een onverwezenlijke droom, die alleen gestoeld is op een vluchtig verlangen.

Hoe moeten we het dan doen? Hoe richten we ons in ons drukke, dagelijkse leven op deze lofwaardige celestiale doelen? Het antwoord is eenvoudig.

Laten we een voorbeeld nemen waarbij we ons allemaal iets kunnen voorstellen. Laten we aannemen dat je over twee weken een proefwerk hebt over meetkunde. Eén van je doelen is een tien te halen in meetkunde. Hoe bereik je dat doel? Laat je het erop aan komen en ga je er de avond van tevoren op zitten zweten? Die werkwijze is heel riskant. In plaats van de stof echt tot je te nemen, probeer je genoeg in je hoofd te stampen om met de hakken over de sloot te komen. Met als gevolg dat je jammer genoeg niet geheel bent voorbereid en een beetje nerveus het klaslokaal binnenkomt, in de hoop dat de leerkracht de vragen stelt die je toevallig weet. Volgens mij ben ik niet de enige die dat gevoel kent.

Laten we nu eens uitgaan van een leerling die hetzelfde doel heeft, een tien in

meetkunde, en die het niet wil laten afhangen van ongreepbare factoren zoals geluk en hopen op een goede afloop. In plaats van er mee te wachten tot de laatste avond, besteedt hij of zij elke dag een beetje tijd aan de stof. Daardoor heeft hij of zij genoeg tijd om de stof in zich op te nemen en te begrijpen. Als er iets is wat hij of zij niet snapt, is er voldoende tijd om het probleem aan de leerkracht voor te leggen. Wat zal het resultaat zijn van de tweede werkwijze? Een beter begrip van de stof? Meer zelfvertrouwen? Minder afhankelijkheid van ongreepbare factoren? Ik denk het wel.

Is het mogelijk om de klas in te gaan met de zekerheid dat je een tien zult halen, omdat je weet dat je je goed hebt voorbereid? Zeker. Ik heb het zien gebeuren.

Als je dus een tien wilt halen op school, is dagelijkse inspanning het antwoord. Als je een tien wilt halen voor je celestiale doelen, dan moet je dezelfde werkwijze aanhouden.

Jonge vrienden, het is heel moeilijk om jezelf klaar te stomen voor een zending, en het is eveneens moeilijk om jezelf klaar te stomen voor een tempelhuwelijk. Neem het risico niet. Wees verstandig. Werk dagelijks aan je voorbereiding. Bestudeer de Schriften. Praat met je hemelse Vader in gebed. Volg het seminarie. Blijf rein en bereid je voor. Begrijp dat wat er op vrijdagavond plaatsvindt, onvermijdelijk van invloed zal zijn op je celestiale toekomst.

Als je die ogenschijnlijk onbelangrijke dingen vermoedend, saai of langdradig vindt, zeg ik: Ga door! De kleine dingen die de wijzen beschamen, beschamen ook Satan. Denk eraan, je celestiale zegeningen komen eraan.

Hoe zul je je anders kunnen beschermen tegen de invloeden en het kwaad van de wereld? Drie uur kerk op zondag? Niet echt. Net zoals bij je schoolwerk is de enige zekere manier om als overwinnaar uit de strijd te komen dagelijkse, gerichte inspanning. De Heer wil dat je slaagt, en Hij zal je nabij zijn. Hij zal je helpen en steunen in moeilijke tijden als je je aan zijn plan houdt. Als je dagelijks dicht bij Hem blijft, zal Hij dicht bij jou blijven, en zul je ongekende zegeningen oogsten in elk aspect van je leven, vooral het belangrijkste, het geestelijke.

En als de dag aanbreekt om het klaslokaal van de tempel binnen te gaan, zul je vrede voelen, zal je geweten rein zijn, zul je vol zelfvertrouwen zijn, en zul je in je hart weten dat je een tien zult halen in de allerbelangrijkste richting, je celestiale toekomst.

Jonge broeders en zusters, het zal uiteindelijk je liefde voor de Heer zijn, waardoor je je zult toelaggen op je dagelijkse, celestiale plan en er trouw aan zult blijven. Ik weet dat de Heer leeft en Hij wil dat wij allemaal een celestiale toekomst hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gewaardeerde metgezellen

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In (...) bijeenkomsten van de kerk over de hele wereld zoeken we elkaars gezelschap – het goede gezelschap van broeders en zusters in het evangelie en de troost van een goede verbinding met de Geest van God.

Geliefde broeders en zusters, het is mij een eer om weer bij elkaar te komen in een algemene conferentie van de kerk. In deze fijne bijeenkomsten luister ik graag naar het woord van de Heer en voel ik de aanwezigheid van zijn Geest. Ik word verwarmd door de vriendschap die we als heiligen der laatste dagen met elkaar hebben.

Omgang met de heiligen

Een van de voordelen van het lidmaatschap van de kerk is de omgang met de heiligen. Tijdens mijn roeping in Europa hielden we gedenkwaardige ringconferenties voor de Amerikaanse militairen in Duitsland. Veel van onze goede broeders en zusters legden grote afstanden af om de bijeenkomsten bij te wonen. Een aantal arriveerden de avond daarvoor en sliepen op de vloer van de recreatiezaal. Ongedacht het offer dat ze brachten, voegden ze zich opgewekt bij de andere heiligen en waren blij met de kans om te worden geïnstrueerd en opgebouwd door de kerkleiders. Als we samenkomen zijn we 'geen vreemdelingen en bijwoners meer,

maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.¹

Wij hebben het gebod en het voorrecht gekregen om 'dikwijls te zamen [te komen] om te vasten en te bidden, en met elkander te spreken aangaande het welzijn van [onze] ziel.'² In algemene conferenties en andere bijeenkomsten van de kerk over de hele wereld zoeken we elkaars gezelschap – het goede gezelschap van broeders en zusters in het evangelie en de troost van een goede verbinding met de Geest van God. In onze diensten vervult de aanwezigheid van die Geest ons hart met liefde voor God en onze medeheiligen.

Omgang in het gezin

Onze beste vrienden zijn natuurlijk onze huisgenoten. Liefhebbende ouders, broers en zussen, kinderen en verdere familie geven mede vorm aan onze bestemming. Mijn beste vriendin is Elisa – mijn eeuwige metgezellin. Zij is het hart van ons gezin en heeft ons dichterbij de Heer gebracht. 'Het moederschap benadert godschap. Het is de hoogste, heiligste dienst die het mensdom kan bewijzen. Het eren van die heilige roeping en dienst stelt de vrouw naast de engelen'³ Haar werk wordt verwoord in een bekende lofzang:

*Elk die ons leven hier verrijkt,
weerschijscht uw eigen goedheid, Heer;
door hun oprechte liefdeblijb
zendt Gij uw zegen op ons heen.*

*Is er een groter Godsgegesken,
of fijn'ye invloed hier beneën,
beter bewijs dat G'ons gedenkt
dan goede vrienden om ons heen?⁴*

Het eeuwig huwelijk is een van de grootste zegeningen die God zijn kinderen geschonken heeft. Zeker, de vele jaren die ik met mijn aantrekkelijke partner gedeeld heb, hebben me in mijn leven de grootste vreugde geschonken. Vanaf het

begin der tijden is het huwelijk tussen man en vrouw een belangrijk onderdeel geweest van het plan van gelukzaligheid van onze hemelse Vader.

Ons leven wordt verrijkt en we worden opgebouwd en rechtscapener als we genieten van de zegeningen van onze band met onze dierbare gezinsleden.

Omgang met vrienden

Het medeleven van goede vrienden raakt ons diep en verandert ons leven. We moeten goed onthouden dat de Heer vaak 'door hun oprechte liefdeblijb [zijn] zegen op ons neer[zendt]'. Liefde is de essentie van het evangelie van Christus. In deze kerk worden gebeden om hulp vaak door de Heer verhoord door het simpele, dagelijkse werk van zorgzame broeders en zusters. In de goedheid van echte vrienden heb ik de weerschijs van de goedheid van de Heer gezien. Ik word altijd nederig bij de gedachte aan de wetenschap dat de Heiland ons beschouwt als zijn vrienden als wij ervoor kiezen Hem te volgen en zijn geboden na te leven.⁵

Pioniers met elkaar

De herdenking dit jaar van het pioniersgebeuren van honderdvijftig jaar geleden heeft ons doen denken aan de kracht die onze voorouders opdeden door samenwerking. Zij hadden een sterke gemeenschapszin. Er was samenwerking nodig om hun handkarren voort te trekken. Deze karavans en handkargroepen vormden mobiele gemeenschappen. Aan de hand van een goopenbaar plan reisden de pioniers in goed georganiseerde groepen en hadden duidelijke taken. De sterken hielpen de lasten van de zwakken dragen. Door de geest van samenwerking doorstonden zij grote ontberingen en vestigden ze Zion in het westen.

Samenwerking in de kerk

Veel van onze taken in de kerk doen we met anderen samen. Sinds de Heer Zijn discipelen twee aan twee op weg stuurde, is het werk in de kerk door samenwerking geklaard. De wet van de Heer met betrekking tot getuigen vereist dat 'op de verklaring van twee getuigen of van drie (...) iedere zaak [zal] vaststaan'.⁶ Toen de rouwende vrouw op die prachtige paasmorgen naar het lege graf kwam, verkonddigden twee hemelse boodschappers: 'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'⁷

Nadat de Heer vanaf de Olijfborg ten hemel was gevaren, getuigden twee

Onder leiding van Jane Fjeldsted verzorgde een koor bestaande uit gezinnen uit Farmington (Utah) de muziek tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

boodschappers van de herrezen Heer. En de Vader en de Zoon bezochten samen Joseph Smith om het glorieuze werk van de herstelling te beginnen. Het is beter om met z'n tweeën te getuigen en waarheid te staven dan alleen.

Gebaseerd op dit goddelijke voorbeeld is het huisonderwijs en het huisbezoek van de kerk georganiseerd. Koppels worden geroepen 'om altijd over de (...) kerk te waken, en met [anderen] te zijn en hen te sterken'.⁶ We hopen dat bekeerlingen extra aandacht krijgen van huisonderwijzers en huisbezoeksters. Zij kunnen hun taak groot maken door degenen die aan hun zorgen zijn toevertrouwd te koesteren. Plaatselijke leiders verdelen die taken onder leiding van het gezag van het priesterchap en de geest van openbaring. Als uw leiders u dus voor een taak vragen, hopen we dat u daarop zult antwoorden alsof het u door de Heer zelf gevraagd wordt, want zo is het echt: 'Hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde'.⁹

Als u de leden die u zijn toegewezen bezoekt, brengt u het licht van het evangelie, de liefde en de Geest van de Heer

mee. Wie sterk is, kan 'de gevoeligheden der zwakken verdragen'.¹⁰ Werk nauw samen met de u toegewezen partner, doe uw bezoeken nauwgezet en onthoud dat partners elkaar tot zegen kunnen zijn en elkaar kunnen versterken, en de ontvangers van het bezoek van dienst kunnen zijn. President Hinckley heeft ons gesmeekt al het mogelijke te doen om onze broeders en zusters te troosten die 'roepen in verdriet, lijden, eenzaamheid en angst om hulp. [Breng ze] met een geest van liefde terug (...) in de omhelzing van de kerk'.¹¹

Samenwerking is ook de basis van de organisatie in de 318 zendingsgebieden van de kerk. Net als de vroegere discipelen gaan onze meer dan 56 duizend zendingen 'twee aan twee' 'de gehele wereld [in]'¹² om het goede nieuws van het evangelie te verkondigen. Dit prachtige werk om zielen te redden gebeurt in geweldige samenwerking en kameradschap. Toen Alma na veertien jaar zendingswerk herenigd werd met de zoons van Mosiah was hij 'zeer verheugd zijn broeders te zien; en wat zijn vreugde nog vermeerderde was, dat zij nog steeds

zijn broeders in de Here waren.¹³ Een reünie van zendingen is nog steeds een vreugdevolle aangelegenheid.

Als mensen 'dit enge en smalle pad [hebben] betreden, (...) [moeten zij] standvastig in Christus voorwaarts streven'.¹⁴ President Hinckley heeft ons herhaaldelijk gevraagd om onze aandacht ook te geven aan pas gedoopte leden. Hij wijst ons erop dat het 'niet gemakkelijk [is] om lid te worden van deze kerk'.¹⁵ Bekeerlingen moeten nieuwe vrienden maken; ze hebben begeleiders nodig die hen aanmoedigen, hun vragen beantwoorden en ze 'op het rechte pad (...) houden'.¹⁶

Gezelschap van de Heilige Geest

In onze wekelijkse avondmaalsdienst nemen we van het brood en water 'ter gedachtenis van de Here Jezus'¹⁷ om ons verbond te vernieuwen dat we zijn geboden zullen onderhouden opdat we het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest waardig mogen zijn. Het is een van de prachtigste zegeningen die we kunnen ontvangen. Geloof in Christus, bekering, doop en bevestiging, gevolgd door een deugdzzaam leven maken ons waardig om de leiding van Gods Geest te ontvangen. Door de macht en de invloed van de Heilige Geest komt de Heer zijn belofte na dat Hij altijd bij ons zal zijn en ons 'niet als wezen [zal] achterlaten'.¹⁸ Zoals een kind 's nachts getroost wordt door liefdevolle aanraking, zo kan de warmte van de Heilige Geest ons hart raken en onze angst doen verdwijnen. Zoals de sussende stem van een liefdevolle ouder een huilende baby kan kalmeren, zo kunnen de influisteringen van de Geest onze knagende zorgen verlichten.

Als bekeerlingen de Heilige Geest ontvangen, ondergaan zij 'een machtige verandering (...) in hun harten'.¹⁹ Groot zending als hij is, vindt president Hinckley zijn diepste bevrediging in de verandering die door bekering teweeg wordt gebracht. In een interview voor de pers heeft president Hinckley gezegd: 'De grootste voldoening ervaar ik als ik zie wat dit evangelie voor de mensen doet. Het geeft hun een nieuwe kijk op het leven. Het geeft hun perspectief als nooit tevoren. Het richt hun blik op goddelijke zaken. Er gebeurt iets wonderlijks met ze. Zij zien op tot Christus en komen tot leven'.²⁰

Een goede metgezel zijn

Waardevolle samenwerking begint met een voornemen om zelf een voorbeeldige partner te zijn. Ik ben het belang van

zulke zorgzame aandacht en liefdevolle invloed jaren geleden op Temple Square gaan inzien. Als jongeman was ik op weg naar een bijeenkomst van de algemene conferentie toen iemand me bij de elleboog pakte. Het was president David O. McKay. 'Kom maar met mij mee, Joseph,' zei president McKay. 'Ik help je wel zoeken naar een goed plaatsje.'

In die paar minuten naar de Tabernakel leek president McKay zijn volle aandacht op mij te richten. Hij sprak eerbiedig over zijn liefde voor de Heer en voor de leden van de kerk. Hij keek me recht in de ogen toen hij mij zijn getuigenis gaf.

'Ik wil dat je weet, Joseph,' zei hij, 'dat de president van de kerk van de Heer echt inspiratie en openbaring van onze Heer Jezus Christus ontvangt.' Op dat moment overtuigde de Geest mij ervan dat president David O. McKay de waarheid sprak. Ik wist dat hij werkelijk een profeet van God was. Dat getuigenis is me mijn hele leven bijgebleven en heeft me vervuld met eerbied en ontzag voor de functie van onze profeet.

Ik voelde zijn liefde en voelde me rijker door zijn vriendelijkheid van die paar minuten dat we samen waren. En ik denk niet dat ik daarna helemaal dezelfde was. Ik heb toen besloten dat ik zou proberen om voor anderen net zo'n goede metgezel te zijn als hij voor mij was geweest.

Mijd onoprechte metgezellen

Naast zegeningen van oprechte vriendschap bestaat ook het gevaar dat we met onoprechte metgezellen te maken krijgen. We weten dat er 'een tegenstelling in alle dingen [noodzakelijk] is.'²¹ De verloren zoon liet zich in met de verkeerde mensen. In het gezelschap van ongewenste vrienden 'maakte [hij] alles te gelde.'²² De jonge Alma en de zoons van Mosiah gingen rond en '[rebellieerden] tegen God'²³ 'zoekende de kerk te verdelgen.'²⁴ Later hebben ze zich bekeerd.

We weten dat we vaak beoordeeld worden op onze kennissenkring. We weten hoeveel invloed klasgenoten, vrienden en andere leeftijdgenoten kunnen hebben. Als onze kennissen geneigd zijn tot het verkeerde, kunnen we beter meteen nieuwe kennissen zoeken. Onze vrienden behoren ons te inspireren en het beste in ons te stimuleren.

Als oprechte vrienden de bekende lofzang 'God zij met u tot w'u wederzien'²⁵ zingen, bidden we dat de Heilige Geest onze dierbaren zal vergezellen als wij ze achterlaten. Die lofzang is een heel ontroerende uitdrukking van onze behoefte

aan samenwerking met elkaar en met Gods Geest.

De meest gebezigde Engelse uitdrukking om afscheid te nemen is het woord 'goodbye' en in de loop van de jaren is die ontstaan uit een samentrekking van de uitdrukking 'God zij met u.' Vroeger, toen de mensen openlijker uitkwamen voor onze afhankelijkheid van God, werd deze prachtige zin gebruikt om bij een afscheid zijn liefde te laten blijken. Nog steeds is het een mooie manier om in een periode waarin je uit elkaar gaat Gods gezelschap in te roepen. De uitdrukking 'goodbye' betekent dus eigenlijk: 'Als we dan niet bij elkaar kunnen zijn – als we moeten scheiden – als ik niet bij je kan zijn – moge God dan bij je zijn.'

Morgenmiddag zullen we innig afscheid nemen van elkaar. Moge God bij u allen zijn, lieve broeders en zusters. Dat u de zegeningen van oprecht gezelschap mag geven en ontvangen. Dat u iemand zult zijn die op het leven van anderen een positieve invloed heeft.

Ik getuig tot u dat God leeft, dat Hij van zijn kinderen houdt, Ik weet dat God in onze tijd een profeet heeft geroepen: president Gordon B. Hinckley. Door middel van de profeet Joseph Smith hebben onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus zijn ware kerk hersteld om zijn kinderen tot zegen te zijn. In zijn kerk is troost, vreugde en veiligheid in het gezelschap van waardevolle metgezellen. Van die

waarheden getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

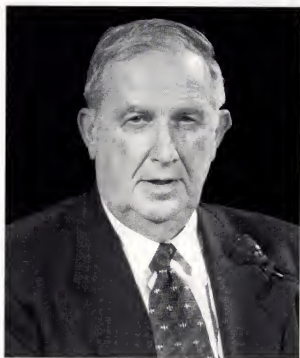
1. Efeziërs 2:19.
2. Moroni 6:5.
3. *De Ster*, januari 1994, blz. 20.
4. Lofzang 191.
5. Zie Johannes 15:14; LV 84:63; 93:45.
6. 2 Korintiërs 13:1; LV 6:28.
7. Lucas 24:6.
8. zie LV 20:53.
9. LV 1:38.
10. Romeinen 15:1.
11. 'Reik anderen de reddende hand', *De Ster*, januari 1997, blz. 83.
12. Marcus 16:15.
13. Alma 17:2.
14. 2 Nephi 31:19–20.
15. *De Ster*, juli 1997, blz. 47.
16. Moroni 6:4.
17. Moroni 6:6; LV 20:75.
18. Johannes 14:18.
19. Alma 5:13; zie ook de verzen 12, 14; Mosiah 5:2.
20. 'Bekeerlingen en jongemannen', *De Ster*, januari 1997, blz. 48.
21. 2 Nephi 2:11.
22. Lucas 15:13.
23. Mosiah 27:11.
24. Mosiah 27:10.
25. Lofzang 105.

'Waarom ieder lid een zending?'

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hoe ernstig vat uzelf de opdracht van de Heer op om zijn evangelie uit te dragen? Het is een taak voor het leven. U moet er anders mee omgaan naargelang uw omstandigheden.

Er zijn weinig dingen in het leven die ons dezelfde vreugde schenken als iemand anders helpen zijn of haar leven verbeteren. Die vreugde neemt toe als die persoon daardoor begrip krijgt van de leringen van de Heiland en als die persoon besluit om die te gehoorzamen, zich bekeert en tot de kerk toetreedt. Dat geluk neemt alleen nog maar toe als de nieuwe bekeering gesterkt wordt in zijn overgang naar een nieuw leven, terdege geworteld raakt in de waarheid en alle veranderingen van de tempel ontvangt met de belofte van alle zegeningen van eeuwig leven. President McKay liet ons zien hoe wij ons dergelijke vreugde eigen kunnen maken met zijn diepzinnige verduidelijking van onze taak om het evangelie uit te dragen: 'Ieder lid een zending'¹. Ik ben ervan overtuigd dat veel meer leden die taak op zich zouden nemen als zij beseffen dat er veel verschillende manieren zijn om die taak te vervullen. Ik zal er een paar uitleggen. Maar eerst, waarom zijn wij allemaal gevraagd een zending te zijn?

De Heiland heeft nadruk gelegd op het essentiële belang van het uitdragen van het evangelie toen Hij tegen zijn discipelen zei: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden'². Hij gaf zijn dienstknechten de opdracht: 'Zoekt dus niet de dingen van deze wereld maar zoekt (...) het koninkrijk Gods op te bouwen.'³

Lehi leerde zijn zoon, Jakob: 'Daarom komt de verlossing in en door de Heilige Messias (...).

'Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde (...) voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten van de wet.

'Daarom is het zo belangrijk, dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt, zodat zij mogen weten, dat niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias.⁴

Joseph Smith begreep de opdracht van God om de waarheid aan de wereld te brengen. Tijdens de moeilijkste tijd in zijn leven stuurde hij zijn loyale medestanders uit om het evangelie te verkondigen, hoewel hij hun steun heel hard nodig had. Temidden van kwelling en ontbering in de gevangenis van Liberty, schreef hij:

'Want er zijn er nog velen op aarde (...) die door het sluwe bedrog der mensen worden verblind (...) en die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.

'(...) laten wij daarom blijmoedig alles doen, wat in ons vermogen ligt, en dan mogen wij onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaarmaking van zijn arm te zullen zien'⁵

Hoe ernstig vat uzelf de opdracht van de Heer op om zijn evangelie uit te dragen? Het is een taak voor het leven. U moet er anders mee omgaan naargelang uw omstandigheden. Niet iedereen kan een voltijdzending zijn. Doe het als het wel kan. Zo niet, zoek dan andere manieren die aansluiten bij uw huidige omstandigheden.

Als u nadenkt over hoe u van dienst kunt zijn, overweeg dan wat u kunt bijdragen tot de permanente bekeering van iemand alleen of een heel gezin, zodat ze alle zegeningen van het evangelie kunnen ontvangen. Ten eerste moet er worden vastgesteld welk gezin of individu kan worden voorbereid op het evangelie. Er volgt een *leerstellige bekeering*. Dat wil zeggen, begrip van de nieuwe leer en gebod om een hemelse bevestiging van de leer te krijgen. Naarmate de leringen en geboden nageleefd worden, krijgt men een getuigenis, en bekeering en de doop zijn het gevolg. Dit kan het beste door de voltijdzendingen gedaan worden, in samenwerking met ringzendingen en betrokken leden. Zij leggen systematisch de leerstellige beginselen uit en worden zorgvuldig getraind om in deze waarheden te onderwijzen en ervan te getuigen.

Gelijktijdig met de leerstellige bekeering moet er een sociale overgang zijn. Vrienden, gewoonten, gebruiken en tradities die niet in overeenstemming zijn met het leven van een heilige der laatste dagen worden opgegeven, vervangen door nieuwe vrienden en activiteiten die het nieuwe leven kans van slagen geven. Van deze twee belangrijke veranderingen in het leven van een bekeerling – het krijgen van een getuigenis, ofwel de leerstellige bekeering, en leren leven als een heilige der laatste dagen, ofwel de sociale overgang – is de laatste het moeilijkst te bewerktstelligen. Men slaagt daar het beste in met de liefde en steun van de leden. Uw goede voorbeeld en liefdevolle steun kunnen hen stap voor stap brengen tot het leven als heilige der laatste dagen. Deze sociale overgang vereist heel veel van uw zorg en hulp om een nieuwe manier van leven tot stand te brengen, nieuwe vrienden te introduceren en de nieuwe bekeerlingen te leren gehoorzaam te zijn en in de kerk te dienen. In zijn laatste conferentie-toespraak heeft president Hinckley, als afgezag van de Heer, gewezen op de belangrijke rol die de leden en leiders spelen bij het thuis laten voelen van nieuwe bekeerlingen, zodat zij zich gesteund voelen in het naleven van de vereisten van een nieuw leven. Hij zei: 'Met een steeds toenemend aantal bekeerlingen moeten we

steeds meer inspanningen leveren om ze op hun weg te begeleiden.⁶⁵

Als u nadenkt en bidt over hoe u van dienst kunt zijn als zendingsactief lid, overweeg dan eens de volgende drie categorieën waarin u van dienst kunt zijn en stel vast welke het best aansluit bij uw huidige omstandigheden. Ik neem elke categorie kort met u door.

Dienen zonder een officiële roeping

Als u in uw dagelijks leven gebedvol naar mogelijkheden tot zendingswerk zoekt en daarop inspeelt, zult u veel manieren vinden om te dienen. Ze omvatten het zoeken, bekeren en behouden van nieuwe leden. De ring- of voltijdzendingen kunnen u leren hoe u dat moet doen.

U kunt de voltijd- en ringzendingen behulpzaam zijn bij de bekering van onderzoekers, hen thuis doen voelen. Laat ze weten dat ze er een vriend bij hebben. Verstevig die vriendschap door ze bij u thuis uit te nodigen of met u mee naar kerkactiviteiten te laten gaan. U kunt ze steunen in hun voornemen de geboden te onderhouden. Dergelijk zendingswerk is niet moeilijk, omdat het verricht kan worden zonder uw leven helemaal om te gooien.

Er zijn andere manieren die u wellicht niet als zendingswerk ziet. Een jonge moeder kan, bijvoorbeeld, haar opgroeiende zoon voorbereiden op een zending om het evangelie te verkondigen en zijn getuigenis van de waarheid aan anderen te geven. Als ouders die gedachte cultiveren tijdens de kindertijd, zal hij een zending worden. Dat is uitstekend zendingswerk.

U kunt ervoor kiezen om de namen van uw voorouders te traceren en klaar te maken voor verordeningswerk in de tempel, of als u in de buurt van een tempel woont, die verordeningen plaatsvervangend zelf verrichten. President Kimball heeft gezegd:

Zendingswerk is niet beperkt tot de verkondiging van het evangelie aan (...) de mensen die nu op aarde leven. [Het] gebeurt ook achter de sluier onder [hen] die gestorven zijn zonder het evangelie gehoord te hebben of zonder het tijdens hun leven aanvaard te hebben. Ons grote aandeel (...) is op aarde de verordeningen te verrichten die vereist zijn voor hen die het evangelie daar aanvaardden. (...) Ik hoop dat we de kunstmatige grens (...) tussen zendingswerk en tempel- en familiehistorisch werk laten vervallen, omdat het een en hetzelfde grote verlossingswerk is!⁶⁷

Die in de Verenigde Staten en Canada

woont, kan onze tv- en radiospotjes gebruiken om de interesse van een gezin, buur, vriend of kennis op te wekken voor het evangelie. Vraag ze gewoon of ze de spotjes van de kerk hebben gezien. De spotjes over het gezin zijn waardevol gebleken om gezinnen te sterken. Onze tv-spotjes waarin gratis videocassettes, een exemplaar van het Boek van Mormon of de Bijbel werden aangeboden, hebben velen ertoe aangezet om een oplossing te zoeken voor hun problemen. Nodig de mensen die de spotjes gezien hebben uit om bij u een gezinsavond mee te maken, of een kerkactiviteit of vaggere- ring bij te wonen. Stel ze dan voor aan de zendingen.

Enthousiasme en vreugde kunnen uw deel worden als u zich vandaag nog voorneemt om uit te kijken naar de mogelijkheid tot zendingswerk in uw omgeving.

Een deeltijdzending vervullen

Bij een deeltijdzendingsoeproeft houdt men zich vier tot dertig uur per week bezig met zendingswerk terwijl men gewoon thuis woont. Ze omvat het traditionele zendingswerk van een ringzending of een zendingsleider van een wijk. Ook zijn er voldoende andere deeltijdzendingmogelijkheden in bijna alle activiteiten van de kerk zoals de tempel, familiegeschiedenis, welzijnszorg, onderwijs en public relations. Als u een bepaald talent hebt dat van pas kan komen, neem dan contact op met uw bisschop. Er zal bijna altijd behoefte zijn aan uw capaciteiten.

Een voltijdzending vervullen

President Hinckley roept op tot het vervullen van zendingen van veertig of meer uur per week, thuis of elders in de wereld. Als je een lichamelijk en emotioneel

stabiele jongeman bent, dan onderken je – daarom bid ik – de gelegenheid en de verantwoordelijkheid die je jegens de Heer hebt om je voor te bereiden op een voltijdzending. Daarbij inbegrepen zijn: begrip van de Schriften, gehoorzaam zijn, jezelf rein houden en de gedragsnormen naleven om in de tempel begiftigd te kunnen worden. Als je meerderjarig bent geworden, aanvaard dan een oproep van de president van de kerk om twee jaar lang als vertegenwoordiger van de Heer werkzaam te zijn. Ik moedig je met heel mijn wezen aan om te bidden over een voltijdzending, want het zal vervulling in je leven brengen wanneer je anderen de waarheid laat vinden en de heilbrengende verordeningen laat ontvangen. Alles wat ik nu in mijn leven waardeer, is tot volgroeiing gekomen in mijn tijd als voltijdzending, een heilige ervaring.

Momenteel is er in de kerk een dringende behoefte aan zendingsechtparen, niet om langs de deuren te gaan of de lessen te geven – tenzij u dat graag wilt doen –, maar om zinvol zendingswerk in alle activiteiten van de kerk waar ook ter wereld te verrichten. Er is een veel grotere veelzijdigheid in de mogelijke dienstverlening door echtparen dan in die door alleenstaande zendingen. In overleg met uw bisschop kunt u uw voorkeur aangeven voor het soort zendingswerk. We moeten overal in de wereld een groeiend aantal ouders en leidinggevenden in de priesterschap en de hulporganisaties opleiden, want ze willen de Heer heel graag dienen, maar weten eenvoudigweg niet hoe dat moet. U kunt hen helpen, als zendingsechtpaar voor leiderstraining. U kunt dienen in de tempel, in familiegeschiedenis, educatieve en medische activiteiten, welzijnsprojecten, public relations en in bezoekerscentra. Er is behoefte aan hulp in bijna elke specialiteit. Er is ongetwijfeld ergens in de wereld behoefte

aan uw unieke capaciteiten en talenten. Vaak kan er rekening gehouden worden met gezondheidsbeperkingen. Wat u tegen de bisschop zegt, maakt deel uit van de aanbeveling voor de roeping. De president van de kerk maakt een door de Heer geïnspireerde zendingsoproep mogelijk, waarbij rekening gehouden wordt met uw behoeften en wensen als echtpaar. De ringpresidenten en bisschoppen worden op de hoogte gehouden van de behoefte aan voltijdzendingen. Als u niemand kunt vinden die u kan inlichten over de huidige zendingsmogelijkheden, schrijf dan naar de afdeling zendingswerk van het hoofdkantoor van de kerk. Wij zullen u een lijst met vacatures sturen. Ik moedig elk echtpaar dat tijd beschikbaar heeft, aan om een voltijdzending in overweging te nemen. U zult zeer gezegend worden wegens uw moed om aan een zendingsoproep gehoor te geven. Uw kinderen en kleinkinderen zullen ten goede worden beïnvloed, zoals vele echtparen die een ervolle zending hebben vervuld, kunnen getuigen; sommigen zijn op hun derde, vierde of vijfde zending.

Wacht niet totdat u gevraagd wordt. Ik nodig u allen uit om op een of andere manier deel te nemen aan het heerlijke en gevarieerde zendingswerk en aan ondersteuning en versterking van diegenen die als nieuw lid het evangelie hebben aanvaard.

U, ringpresidenten en bisschoppen, hebt het voorrecht om onder gebed leiding te vragen, die u nodig hebt om personen uit te zoeken en op te roepen tot voorbereiding op een voltijd- of deeltijdzending. Sommigen zullen u benaderen, maar door uw gebedvolle inspanning kan een groter aantal gevonden en aangemoedigd worden om de papieren voor een zendingsoproep in te leveren. Dienstbetoon in de kerk is altijd al gebaseerd op een geïnspireerde roeping, en veel minder op vrijwilligheid.

Waarom ieder lid een zending? Omdat de Heer ons dat gevraagd heeft. Overweeg dit met een gebed in uw hart. Er zullen mensen zijn die u voor altijd de engel van begrip en mededogen zullen noemen die hen naar de waarheid heeft geleid, in hun geloof heeft gesterkt en ge-

leerd de Heer te dienen. Doe het. Praat met uw bisschop. Laat hem u de mogelijkheden van grenzeloze vreugde ontvouwen, in welk aspect van 'ieder lid een zending' dan ook. U zult een vernieuwing van uw leven, opwinding en een diep gevoel van vervulling ervaren, vanwege de moed om een zendingsoproep te aanvaarden. Ik weet dat de Heer u erbij zal helpen. Verkondig zijn woord. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Conference Report, april 1959, blz. 121–122.
2. Marcus 16:15; cursivering toegevoegd.
3. Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 6:33; cursivering toegevoegd. Zie ook LV 84:106; 108:7.
4. 2 Nephi 2:6–8; cursivering toegevoegd. Zie ook Alma 29:2.
5. LV 123:12, 17.
6. 'Bekeerlingen en jongemannen', *De Ster*, juli 1997, blz. 47.
7. Spencer W. Kimball, 'The Things of Eternity – Stand We in Jeopardy?', *Ensign*, januari 1977, blz. 3.

Als het weer goed is, luisteren degenen die binnen geen plaatsje konden krijgen, naar de conferentie op Temple Square, waar de conferentie via luidsprekers te horen is.

Sta voor waarheid en deugd

Ouderling Russell M. Ballard
van het Quorum der twaalf Apostelen

Niet alleen op zondag is het belangrijk om voor waarheid en deugd te staan. Voor onze buurt en samenleving is onze steun en onze toewijding aan veiligheid, recht en gezag van groot belang.

Broeders, ik vind het fijn om vanavond tot u te kunnen spreken. Broeders, het priesterschap is uiteraard meer dan alleen een geweldige zegen. Er zit ook een belangrijke verantwoordelijkheid aan vast. We moeten over de kerk waken, alle vrouwen eren, en vooral onze eigen vrouw, moeder, dochters en zussen; alle leden thuis bezoeken en ze aanmoedigen om 'overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen'¹ en om 'te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen.'²

Als we bij de doop beloven om 'te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen', dan hebben we het niet alleen over de vasten- en getuigenisdienst. Het is niet altijd even gemakkelijk of sociaal aanvaardbaar om voor waarheid en deugd te staan, maar het is wel altijd de beste keuze. Altijd.

Joseph F. Smith was negentien toen hij van zijn zending in Hawaïi terugkwam. Toen hij onderweg was van Californië

naar zijn huis in Utah, liep hij op een ochtend een groep vloekende en scheldende dronkelappen tegen het lijf. Ze schoten met hun vuurwapens, schreeuwden, en vervloekten de mormonen. Eén dronkelap kwam, zwaaiend met zijn pistool, op Joseph af. Hij was doodsbang, maar het leek hem onverstandig en nutteloos om weg te rennen. Hij liep naar de man toe alsof er niets aan de hand was. 'Ben jij zo'n ver... mormoon?' vroeg de vreemdeling. Zo beheerst mogelijk antwoordde Joseph rustig, de man recht in de ogen kijkend: 'Jazeker, meneer, van top tot teen, helemaal.' Door deze onverwachte reactie stond de man even helemaal verstomd. Hij liet zijn handen zakken, keek Joseph even ongelovig aan en zei toen met gedempte stem: 'Nou, jij bent ver... de aardigste man die ik ooit ontmoet heb! Geef me de vijf. Ik ben blij dat er nog iemand voor zijn overtuiging uitkomt.' Hij draaide zich om en liep weg.³

Als priesterschapsdragers hebben we de heilige taak om altijd voor waarheid en deugd te staan. Het priesterschap is het gezag van God dat aan de mensen gegeven wordt om dat te doen wat Hij zou doen als Hij hier was. Dat betekent dat wij niet alleen zijn getuigen, maar ook zijn vertegenwoordigers zijn.

Niet alleen op zondag is het belangrijk om voor waarheid en deugd te staan. Voor onze buurt en samenleving is onze steun en toewijding aan veiligheid, recht en gezag van groot belang. De misdaad, in al zijn vormen, is een ernstig, wereldwijd probleem waarover de kerkleiders zich ernstig zorgen maken. De sociale, economische en morele schade is onpeilbaar. De misdaad heeft geen respect voor ras, godsdienst, nationaliteit, leeftijd, cultuur of sociale status.

In het Boek van Mormon staat dat geheime verenigingen een ernstig probleem

zijn, niet alleen voor personen en gezinnen, maar voor hele beschavingen. Ook tegenwoordig zijn er geheime verenigingen: bendes, drugskartels en georganiseerde misdaadfamilies. Geheime verenigingen werken tegenwoordig net als destijds de roversbende van Gadianton in het Boek van Mormon. Ze hebben geheime tekens en wachtwoorden. Ze hebben geheime rituelen en inwijdingsriten. Hun activiteiten bestaan uit 'moorden, plunderen, stelen, hoererijsplegen en allerlei goddeloosheid bedrijven, in strijd met de wetten van hun land en ook met de wetten van hun God.'⁴

Als we niet oppassen, zullen de geheime verenigingen in deze tijd net zo snel en volledig macht en invloed veroveren als in de tijd van het Boek van Mormon. Herinnert u zich het patroon? De geheime verenigingen vestigden zich eerst onder de 'slechtsten' in de samenleving, totdat ze uiteindelijk 'het grootste deel der rechtvaardigen hadden verleid' en de hele samenleving verdorven was.⁵

De jongeren van deze tijd zijn, net als het 'opkomende geslacht'⁶ in het Boek van Mormon, het meest ontvankelijk voor de invloed van bendes. Onze jongemannen en jongevrouwen zien het overal om zich heen. Er is een hele subcultuur die de moderne bendes en hun criminele gedrag aanprijzen in muziek, kleding, taalgebruik, houding en gedrag. Velen onder u hebben gezien hoe 'snelle vrienden' zich een bepaalde stijl aanmeten die 'modern' en 'cool' is. Daardoor worden ze in de subcultuur opgenomen omdat ze zich met een bepaalde bende identificeren. Allemaal hebben we de verschrumpelijke verhalen gehoord van nietsvermoedende jongelui die slachtoffer zijn geworden van een bende, omdat ze in de verkeerde kleding in de verkeerde buurt liepen.

In het Boek van Mormon staat dat de duivel 'de bewerker van alle zonden' is en de oprichter van die geheime verenigingen.⁷ Hij gebruikt geheime verenigingen, zoals bendes, 'van geslacht op geslacht, naarmate hij vat op het hart der mensenkinderen kan verkrijgen.'⁸ Het is zijn doel om personen, gezinnen, bevolkingsgroepen en naties te vernietigen.⁹ Tot op zekere hoogte was hij in de tijd van het Boek van Mormon succesvol. In deze tijd heeft hij veel teveel succes. Daarom is het zo belangrijk dat wij, priesterschapsdragers, standvastig voor waarheid en deugd staan, door te doen wat we kunnen om onze samenleving veilig te houden.

Enkele jaren voordat Christus naar Amerika kwam, hadden de Lamaniërs zoveel geloof en moed dat ze de invloed

van de roversbende van Gadianton volledig teniet deden, want zij 'predikten het woord Gods aan (...) hen.¹⁰ Broeders, we bevinden ons nu ook in de positie om 'als getuigen van God te staan' door ons voorbeeld, door de normen van de kerk na te leven en anderen over het evangelie te vertellen.

De Heiland heeft ons beloofd: 'Kom alle geboden en verboden na, waardoor zij zijt gebonden; en Ik zal de hemelen voor uw welzijn bewegen, en Satan zal beven, en Zion zal zich op de heuvelen verheugen en bloeien.¹¹ Hij heeft zelfs beloofd dat 'wegens de rechtvaardigheid van Zijn volk (...) Satan geen macht [heeft] (...) over het hart der mensen.'¹²

Als kerk erkennen wij dat het evangelie van Jezus Christus, met zijn verlossende waarheden en leerstellingen, de doelmatigste preventieve en rehabiliterende hulp kan verschaffen om crimineel gedrag te overwinnen. Ouders hebben de eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid om hun kinderen de evangeliebeginselen en goed burgerschap bij te brengen. Er zijn echter kinderen die thuis weinig of geen steun krijgen. We moeten ons daarvan bewust zijn en alles in het werk stellen om hun leven ten goede te beïnvloeden. Ze hebben het goede voorbeeld nodig van integere mensen die hun verbonden eren en hun beloften nakomen.

Tegen de broeders die vader, lid van de bisschop of jeugdleider zijn, zeg ik: denk eraan dat alle jongemannen en jongevrouwen veel behoefte hebben aan liefde,

respect en waardering, en resultaten moeten boeken om zelfvertrouwen en eigenwaarde te ontwikkelen. Er moeten geschikte, opbouwende activiteiten georganiseerd worden die een veilige, gezonde omgeving verschaffen waar onze jongeren en hun vrienden die geen lid zijn, elkaar kunnen opbouwen en nader tot de Heiland kunnen komen.

We moeten ook de inspanningen van mensen, organisaties, van de gemeenschap en de regering steunen om te helpen bij misdaadpreventie. We moeten binnen onze rechtssystemen actief werkzaam zijn, zodat de wetten die de nodige bescherming bieden, kunnen worden uitgevoerd. Ook moeten we toezien op de bescherming van bepaalde rechten en vrijheden. We moeten vrijwillig regeringsleiders ondersteunen die programma's propageren om gezinnen en gemeenschappen te beschermen en te sterken.

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, jullie zijn vaak direct betrokken bij de strijd tegen mensen met verkeerde bedoelingen. Ik vind dat jullie en ik niet voor waarheid en deugd kunnen staan als we kleding dragen die niet past bij een priesterschapsdrager van God. Je kunt de Geest van de Heer onmogelijk bij je hebben als je naar muziek luistert of naar films kijkt die verkeerde denkbeelden aanprezen en waarin vulgaire taal gebruikt wordt.

Ik weet dat het soms moeilijk is om voor waarheid en deugd te staan. Toch moeten we een goed voorbeeld geven als we an-

deren willen helpen de goede weg te vinden. Gelukkig kunnen we kracht putten uit de ervaringen van wie ons zijn voorgaan. De weg die zij hebben moeten bewandelen kan verschillen van de weg die wij nu moeten gaan. De moed om trouw te blijven, is echter hetzelfde, en hun ervaringen kunnen uiterst leerzaam zijn.

Toen George Q. Cannon in Nauvoo opgroeide, leerde hij opgewassen te zijn tegen wie anderen schade wilden berokkenen. In zijn eigen woorden vertelt hij hoe hij, samen met een groep leeftijdgenoten, de heiligen tegen eventuele onruststokers beschermde:

'Het was (...) gebruikelijk (...) om tijdens een gesprek of een zakelijke bespreking je zakmes te pakken en een stuk hout te snijden. En vaak stond je ook nog te fluiten. Niemand kon daartegen protesteren. Veel jongens uit de stad hadden een lang jachtmes, en als er iemand in de stad kwam die slecht bekend stond en kwade bedoelingen had, liepen een paar jongens samen naar de plaats waar de schurk zich bevond, om daar hout te gaan snijden. De aanwezigheid van een groep jongens die onschuldig hout sneden (...) ontging de meeste vreemdelingen niet. (...) Meestal vroegen ze, als eerste reactie, wat ze aan het doen waren. De jongens gaven dan geen antwoord en bleven met strakke gezichten doorfluiten. Wat kon die man doen? Als hij gewapend was, zou hij kunnen schieten, maar door de vastberaden uitdrukking op het gezicht van de jongens en door de glimmende messen kwam hij tot de overtuiging dat voorzichtigheid verstandiger was dan heldhaftig-

heid. Het ergste wat vreemdelingen ooit gedaan hebben, is kijken, vloeken en dreigen (...) waarna ze meestal wegliepen, gevolgd door een groep jongens die druk hout sneden en floten.¹³

Daarmee wil ik niet zeggen dat we aan de diakenen messen moeten uitdelen. Ik wil ermee aangeven dat George Q. Cannon en zijn jonge vrienden zich heel moedig gedragen hebben, en veel geloof toonden. Ze zagen dat er iets moest gebeuren, en voor de tijd waarin ze leefden, deden ze het op een veilige manier. Ik ben onder de indruk van hun bereidheid om tegen de kwade bedoelingen van anderen in het geweer te komen.

Het is heel moeilijk om criminaliteit het hoofd te bieden. Er zijn echter een aantal eenvoudige dingen die wij kunnen doen om mensen ervan te weerhouden om aan bendes en criminaliteit deel te nemen. We kunnen de verleiding weerstaan om op school of in de kerk kliekjes te vormen. We kunnen nalaten bij anderen fouten te zoeken of ze door onze woorden of daden van ons te vervreemden. Niets is pijnlijker dan het gevoel er niet bij te horen of te worden uitgelachen. Daarom moeten we nooit iets doen dat een ander ertoe kan brengen zich bij een bende aan te sluiten omdat ze door ons zijn buitengesloten. Er komen steeds nieuwe gezinnen in onze buurt wonen. Broeders, reik ze de helpende hand en zorg dat iedereen zich welkom en veilig voelt in uw buurt en in de kerk. Verspreid geen geruchten, zeg geen onvriendelijke dingen en laat niets gebeuren wat anderen kan kwetsen. Sluit vriendschap met uw burens, waak over elkaar en werk aan een sfeer van eenheid, vrede en liefde. Het lijken maar kleine dingen, maar ik verzeker u dat ze net zo effectief kunnen zijn als houtsnijden en fluiten in de tijd van Nauvoo om mensen van kwaad en misdaad te weerhouden. Ware vriendschap is waarschijnlijk het belangrijkste middel om anderen te bereiken die zich misschien overgeven aan onveilige activiteiten en valse vormen van vriendschap.

Er zijn ontelbare verhalen over verstandige, getalenteerde priesterschapsdragers die het leven van anderen ten goede hebben beïnvloed. Helaas zijn er ook verhalen over mensen die hun potentieel niet ten volle hebben benut omdat ze niet bereid waren om voor waarheid en deugd te staan. Sommige jongemannen en jongevrouwen hebben hun verkeerde keuzes goedgepraat met: 'We maken allemaal fouten.' Maar u moet goed begrijpen dat er een groot verschil is tussen een eerlijke fout in een ogenblik van geestelijke zwak-

heid en het opzettelijke besluit om Gods geboden voortdurend te overtreden. Wie er weloverwogen voor kiest om Gods geboden te overtreden of de normen van de kerk te negeren, zelfs als hij zichzelf en anderen belooft dat hij eens sterk genoeg zal zijn om zich te bekeren, begeeft zich op een gevaarlijk hellend vlak waar velen hun geestelijk fundament al hebben verloren. Het is waar dat sommige jonge mensen, door zich te bekeren, een opmerkelijk herstel van hun zonden hebben laten zien. De droevige realiteit is echter dat anderen verdwaald zijn doordat zij verkeerde paden hebben bewandeld.

We leven in een heel moeilijke tijd. In sommige opzichten is het misschien de moeilijkste die er ooit geweest is. Jongemannen, we willen jullie laten weten dat we ons daarvan bewust zijn. Maar we zijn ons er ook van bewust dat God een aantal van zijn sterkste geestkinderen voor deze moeilijke tijd heeft bewaard. Hoewel Gods wetten en normen aangaande goed en kwaad overal worden aangevallen, zijn wij een groot leger van priesterschapsdragers dat bereid is om heldhaftig voor waarheid en deugd te staan. Broe-

ders, laten wij gezamenlijk, zij aan zij staan, als priesterschapsdrager van God en als volging van Christus, en ons uiterste best doen om er een betere, veiligere, en gelukkigere wereld van te maken. Laten wij 'te allen tijde als getuigen van God [...] staan, in alle dingen en in alle plaatsen.' Dat is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 20:47
2. Mosiah 18:9
3. Francis M. Gibbons, *Joseph F. Smith: Patriarch and Preacher, Prophet of God* (1984), blz. 43-44
4. Helaman 6:23
5. Helaman 6:38
6. 3 Nephi 1:30
7. Helaman 6:30; 2 Nephi 26:22
8. Helaman 6:30
9. Zie 2 Nephi 9:9
10. Helaman 6:37
11. Leer en Verbonden 35:24
12. 1 Nephi 22:26
13. 'History of the Church', *Juvenile Instructor*, 30 september 1871, blz. 158.

Zie, de man!

Bisschop Keith B. McMullin

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Onze visie op jou en je werk reikt verder dan het uiterlijk van een jongen, en ziet in plaats daarvan een drager van het heilige priesterschap die is uitgerust met de bijbehorende machten, taken en zegeningen.

Deze grote vergadering van broeders herinnert ons eraan dat de doeleinden en bestemming van de kerk in grote mate rusten op de schouders van hen die het Aäronisch en het Melchizedeks priesterschap dragen. Hoewel het Aäronisch het lage is, en een aanhangsel van het hoge, of Melchizedeks, zijn beide eeuwig, en essentieel voor het werk van de Heer. President John Taylor heeft gezegd:

‘Worden deze beide priestersdommen uitgevoerd en verenigd in hun zuiverheid, dan zal de heerlijkheid van de Heer zich manifesteren op de berg Zion, in het huis des Heren, als beide werkzaam zijn volgens hun roeping, functie en gezag.’¹

Met dit doel voor ogen, is het onze plicht om allen vast te houden die pas bekeerd en gedoopt zijn, het geloof aan te wakkeren van hen die zijn afgedwaald, en de ontluikende toewijding van onze jeugd te beschermen.

Pasgedoopte leden laten abrupt vroegere gewoonten en manieren achter zich. Vaak zijn zij alleen in de kerk, zonder enige steun van familie en bekenden. Zij staan op een pad dat eng en nauw, en

waar is. Maar het is ook nieuw en kan een beetje verwarrend zijn.

Er zijn mensen die eens op datzelfde pad gestaan hebben, maar zijn weggelopen. Hun geloof is zwak geworden. Hun licht het vooruitzicht van actief lidmaatschap ver weg en misschien zelfs ongewenst. Zij ‘verstoppen’ zich voor de kerk en voelen zich verborgen voor God.

Wij hebben liefde en bewondering voor de jongemannen van de Aäronische priesterschap. Jullie vitaliteit is aanstekelijk, jullie capaciteiten zijn verbandend, de omgang met jullie is versterkend. Maar wij weten dat er ook andere krachten in jullie geïnteresseerd zijn. Zij zijn duister en onheilspellend. Slechte mannen en vrouwen houden jullie gemene verleidingen en misleidingen voor. Hun bedoeling is jullie te vernietigen. Zij kunnen een vreselijke tol eisen.

Om ons aan die gevaren te kunnen laten ontkomen, gaf onze hemelse Vader ons een Heiland.² Het zoenoffer van onze Heer is de belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de hele schepping. Dit is dus het evangelie – dat God leeft en onze Vader is, dat Christus de geliefde Zoon van God is, zijn verzoening werkelijk is, zijn aardse koninkrijk gevestigd is, en dat er een celestiaal erfdeel wacht op hen die de eeuwige beginselen waarop het evangelie gebouwd is, omarmen en zich eraan houden.³

Het evangelie wordt op twee manieren verpacht en ontvangen – de ene na de andere, de eerste bevat een kleiner deel dat voorbereidt, en daarna komt het grotere deel dat vervult. De hoofdzaak van beiden is te vinden in de verordeningen en werking van het heilige priesterschap – beginnend met het Aäronisch en zijn hoogtepunt bereikend in het Melchizedeks. Zij die ‘getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priestersdommen, (...) en in het verheerlijken hunner roeping, (...) worden (...) de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.’⁴

Het kleinere deel van het evangelie omvat essentiële, heilbrengende waarheden en rust op de hoekstenen van gehoorzaamheid en offering. Door die waarheden worden mannen en vrouwen, jongens en meisjes, geschoold in de fundamentele beginselen van rechtschapenheid. Zij bestaan uit bekering, doop, en gehoorzaamheid aan de wet van vleeselijke geboden tot de vergeving van zonden. Vleeselijke geboden zijn de geboden die ons in staat stellen om begeerten, hartstochten en de verlangens van ons natuurlijke, of sterfelijke, lichaam en brein te overwinnen. De belangrijkste van die geboden zijn de tien geboden.⁵ Dat kleinere deel van het evangelie zal de nieuwelingen in de kerk voeden, de afgedwaalden terugleiden, de jongemannen de verleidingen en misleidingen van de wereld laten herkennen en overwinnen. Zonder die voorbereiding kan men niet alle evangeliezegeningen verwezenlijken of genieten.

De taak om dit voorbereidende deel van het evangelie te bedienen, is toevertrouwd aan de Aäronische priesterschap.

‘En het lagere [Aäronisch] priesterschap (...) (houdt) de sleutel (...) van (...) het voorbereidende evangelie;

‘Welk evangelie het evangelie is van bekering, doop en vergeving van zonden en van de wet der vleeselijke geboden.’⁶

Gezegend is de man die zo wordt geroepen en geordend, want zijn toegewijde werk in de Aäronische priesterschap zal niet alleen anderen heil brengen, maar ook hemzelf.⁷ En dat is hetzelfde als de man nieuw is in de kerk, terugkeert na lange afwezigheid, of in zijn jongere jaren is. Naarmate hij deze beginselen, verordeningen en geboden bedient, wordt hij zelf geschoold. Dienstbetoon in de Aäronische priesterschap bereidt mannen voor op de volheid van het eeuwige evangelie, op de eed en het verbond en de geestelijke zegeningen ‘die tot het [Melchizedeks] priesterschap behoren.’⁸ Het Aäronische priesterschap is echt voorbereidend. En voor jullie, jongemannen, zijn er extra gelegenheden.

De wereld gebruikt leeftijd als definitie voor de mate waarin iemand klaar is voor volwassenheid. Bijvoorbeeld: leeftijd wordt gebruikt om vast te stellen of iemand volwassen en verantwoordelijk genoeg is om auto te rijden. Voor de jeugd is het een langverwachte tijd die dan aanbreekt. Voor hun ouders is het een tijd van pure angst.

De wereld gebruikt leeftijd ook om vast te stellen of iemand verstandig en verantwoordelijk genoeg is om te stemmen, ver-

bintenissen aan te gaan, en volledig wettelijk verantwoordelijk gehouden te worden. We noemen dat de leeftijd van meerderjarigheid, de tijd waarop iemand niet meer minderjarig is.

Omdat jeugd en leeftijd zo zichtbaar zijn in de Aäronische priesterschap, zouden we ons kunnen vergissen en aannemen dat zij op de een of andere manier de macht en doeltreffendheid van dit priesterschap bepalen. *Maar bedenk, bedenk alsjeblieft: in de kerk is het een goede levenswijze en de macht van God waarmee een man in aanmerking komt voor het werk. Verwachtingen, gelegenheden en dienstbetoon dragen meer bij tot iemands groei dan verjaardagen. In het koninkrijk van God begint de meerderjarigheid bij de ordening.*

Denk eens aan de grote werken van Samuël, Johannes de Doper, Mormon en Joseph Smith. Ieder van hen werd geroepen in zijn jeugd; ieder werd door God in staat gesteld de grote taken die voor hem lagen uit te voeren; ieder voerde zijn taken uit tot eeuwige zegen voor ons allen.

Dergelijke werken kunnen ook nu het kenmerk zijn van de Aäronische priesterschap. In zekere mate is het een kwestie van perspectief. Als wij kijken naar een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager, zien wij dan een jongen, of een man die 'van Godswege (...) geroepen [is], door profetie en door oplegging der handen'?⁹ Hoe wij hem zien, heeft zijn weerslag op hoe hij zichzelf ziet. Ik zal dat illustreren:

Denk je eens in dat mijn hand het Aäronisch-priesterschapsgezag voorstelt. Deze vier vingers stellen de vier ambten voor: diaken, leraar, priester en bisschop. Kies een van die ambten, laten we zeggen, diaken. Naast de anderen is hij wat kleiner, wat minder robuust. Maar net als de hand ernstig benadeeld wordt door het verlies van zijn pink, zo wordt de priesterschap benadeeld als wij een diaken slechts als een jongen beschouwen.

In de ogen van God is er meer macht en gezag in de hand van een Aäronisch-priesterschapsdrager dan onder alle rijk, beroemde en invloedrijke mensen in de hele wereld. Hun werken zullen een einde hebben; de zijne niet. Zij kunnen niets in naam van de Heer doen; hij kan doen wat de Heer van hem vereist, want hij is in de dienst van de Heer. Hij kan het pasgedoopte lid sterken, een verandering van hart teweegbrengen bij hen die verloren leken, en andere jongemensen sterken in hun geloof.

Bij de uitoefening van zijn Aäronisch-priesterschapsambt:

- reikt hij anderen de vriendschappelijke en begeleidende hand.

- onderwijst en verklaart hij de waarheid, en getuigt ervan.

- ziet hij erop toe dat de leden vaak bij elkaar komen en dat er geen over het hoofd wordt gezien.

- haalt hij vastengaven op voor de armenzorg.

- bedient hij het heilig avondmaal.

- bezoekt hij leden thuis en brengt hen tot de veiligheid van de kerk.

- zoekt hij uit wie zijn voorouders zijn, dient hun namen in voor het inzenderdossier, gaat naar de tempel om zich te laten dopen en bevestigen voor hen die deze verordeningen niet op aarde ontvangen hebben.

- verricht hij als priester dopen en ordent hij door oplegging der handen andere priesters, leraren en diakenen.

- is hij een voorbeeld van deugd, morele moed, en gepaste mannelijkheid – thuis, onder vrienden, en in de samenleving en het land waar hij woont!¹⁰

In gedachten kan ik jullie, van de Aäronische priesterschap, horen zeggen, met een vurigheid en overtuiging als van

mannen zoals Mormon en Joseph Smith:

Wij zijn zonen van onze hemelse Vader en discipelen van Jezus Christus. Wij handelen in 'geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht.'¹¹ Als drager van het Aäronische priesterschap zal ik –

- het evangelie van Jezus Christus naleven.¹²

- priesterschapsroepingen grootmaken.¹³

- zinvol dienstbetoon verrichten.¹⁴
- mij voorbereiden om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen.¹⁵

- toezeggen om op voltijdzending te gaan, mij daarop voorbereiden, en hem eervol volbrengen.¹⁶

- zo leven dat ik waardig ben om tempelverbonden te sluiten, en zal ik mij voorbereiden om een goede echtgenoot en vader te worden.¹⁷

Onze visie op jou en je werk reikt verder dan het uiterlijk van een jongen, en ziet in plaats daarvan een drager van het heilige priesterschap die is uitgerust met de bijbehorende machten, taken en zegeningen.

Vanouds hebben mannen het priesterschap bezeten

Dat naar priester Aäron heette

En kwam door Levieten en profeten –
de gezagslijjn,

Om Gods kinderen tot zegen te zijn.

Toen ging de Heiland van de wereld
gehoorzaam

Naar een man, Johannes was zijn naam,

Om zich door diezelfde macht te laten
dopen

En voor ons het eeuwige heil te kopen.

Opdat diezelfde macht in de laatste dagen
telt,

is hij weer volledig op aarde hersteld,
Zodat alle evangeliewaarheden

Weer door de mens konden worden beleden.

Het Aäronische priesterschap en de edele
waarheid

Zorgen dat wij worden voorbereid

Op onze verlossende kroon,

Die wij krijgen door Gods geliefde Zoon!

En hij die deze machten bedient,

Kunnen wij niet als jongen zien:

Als hij de priesterschapsmantel aan kan,
Zeggen we: Zie, de man!¹⁸

God zegene jullie, edele mannen van de
Aäronische priesterschap, in de naam van
Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

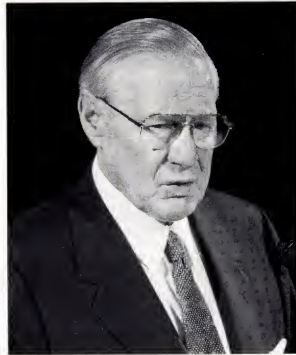
1. *Items on Priesthood*, [1969], blz. 24.
2. Zie Mozes 6:57–68.
3. Zie LV 76:40–44, 3 Nephi 27:13–21; LV 39:5–6; zie ook *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 106.
4. LV 84:33–34; zie ook de verzen 84:32–41.
5. zie BJS, Exodus 34:1–2; LV 84:27; Exodus 20.
6. LV 84:26–27.
7. Zie Jakobus 5:19–20.
8. LV 84:39; zie ook LV 107:18–19.
9. Vijfde geloofsartikel; zie ook Hebrëeën 5:4.
10. Zie LV 20:46–60; 84:106–110.
11. LV 4:5.
12. Zie 1 Korintiërs 9:14.
13. Zie LV 107:99.
14. Zie LV 4:2–3.
15. Zie LV 84:33–39.
16. Zie 3 Nephi 5:13.
17. Zie LV 110:7–9. De tekst is overgenomen uit de opdracht van de Aäronische priesterschap, die staat in *Handboek Aäronische priesterschapsleiders* (1991), blz. 6.
18. Gedicht van Keith B. McMullin.

Pioniers van de toekomst – wees niet bevreesd, geloof alleen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*Wij zijn de pioniers van de toekomst. Laten we voortgaan als
de legers van Helaman en het koninkrijk van God opbouwen.*

stap, zal bijdragen tot de vervulling van het profetische visioen inzake de heerlijke bestemming van deze kerk.

Er is nooit tevoren een fantastischer tijd in de geschiedenis van deze kerk geweest. Nog nooit zijn er zoveel tempels aangekondigd of in aanbouw geweest. President Hinckley heeft als eerste belangrijke stap in dit toekomstige pionieren de eerste spade in de grond gestoken voor een nieuwe, grote vergaderzaal, die dichtbij de tempel in Salt Lake City gebouwd zal worden. Van daaruit zal in de algemene conferenties het woord van de Heer verkondigd worden aan meer van Gods kinderen, zowel in de zaal zelf als per satelliet of andere elektronische middelen.

Vanavond spreek ik nadrukkelijk tot jullie, jonge priesterschapsdragers, die deze kerk de toekomst in zullen sturen. Jullie houden je afzijdig van de wereldse paden, doen niet mee aan schadelijke activiteiten en dragen ook geen buitenissige kleding of sieraden. We zijn trots op jullie. We hebben veel vertrouwen in jullie.

Ik baseer mijn toespraak op de eenvoudige maar diepzinnige boodschap van de Heiland aan de overste van de synagoge. Zoals je weet had men de overste gezegd dat zijn dochtertje dood was en dat hij daar de Meester niet mee moest lastig vallen. Toen de Heiland in het huis van de rouwende vader kwam, zei Hij: 'Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt. (...) En Hij vatte de hand van het kind en zeide: 'Meisje, ik zeg u, sta op! En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen (...). En zij ontzetten zich terstond bovenmate.'¹

De woorden van de Heiland tot de overste van de synagoge: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen'², vormen de kern

Mijn geliefde broeders, ik groet u in liefde en dank u voor uw geloof en toewijding. We hebben een geweldige conferentiedag gehad. De muziek was prachtig; de boodschappen inspirerend, met inbegrip van die van ouderling Maxwell. Ik heb hem gevraagd op mijn begrafenis te spreken, en het is niet mijn bedoeling spoedig te overlijden. We ronden een geweldig jaar af waarin wij de inspanningen en heroiek van de pioniers herdenken, die 150 jaar geleden in de Salt Lake Valley aankwamen. Onze waardering voor de honderduizenden trouwe kerkleden die wereldwijd bijgedragen hebben tot deze grote herdenking is groot.

Het is niet zonder betekenis dat al die activiteiten onder de profetische leiding stonden van onze geïnspireerde president, Gordon B. Hinckley. Zijn aanweziging aan ons is nu pioniers van de toekomst te worden, met al haar spannende mogelijkheden. Geloof bij elke toekomstige voet-

van dit verhaal. Deze vijf woorden zijn mijn boodschap aan jullie.

We moeten geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.³ We moeten geloven in de verzoening en de herrijzenis van de Heiland. We moeten geloven in de woorden van de profeten, zowel vanouds als hedendaags. We moeten ook in onszelf geloven.

Geloven vergt actie. Als je je voorbereid op het leven dat voor je ligt, zat dat vruchten afwerpen die je dromen en verwachtingen ver te boven gaan. Maar om dat te kunnen bewerkstelligen, moet je heel hard werken, sparen, verstandig zijn en op je hoede. Je zult moeten leren jezelf de wereldse geneugten te ontzeggen. Je moet trouw zijn in het betalen van tiende; je aan het woord van wijsheid houden; vrij zijn van andere verslavingen. Je moet in ieder opzicht kuis en zedelijk rein zijn. Je behoort alle roepingen te aanvaarden en trouw te vervullen. Je zult meer bereiken met hard werken dan met genialiteit.

Actie wordt belemmerd door angst. Jullie, jongemannen, zijn, samen met de jonge zusters, de toekomst van de kerk en, in zekere mate, van de wereld. Je hebt terecht vragen over je toekomst, en of je goed terecht zult komen. Je voelt je vaker incapabel dan capabel.

Sommigen van jullie hebben zorgen over uit huis gaan en het onbekende ingaan – zoals het zendingsveld. Sommigen van jullie, in de twintig of dertig, deinzen terug voor de verantwoordelijkheid van het huwelijk en een gezin. Je hebt terecht vragen over je opleiding – je training – hoe je moet leren je verstand en je handen te gebruiken. Je zult een vak moeten leren om in de wereld van vandaag mee te kunnen komen.

Je bent bang dat je niet geaccepteerd wordt, en of je leeftijdgenoten je wel zien zitten. Het is heel normaal dat je er bij wilt horen.

Onlangs kreeg ik een verhaal te horen over een goed man, die na een tempelhuwelijk te hebben gesloten, waaruit vier kinderen voortkwamen, afdwaalde van de kerk. Zijn gedrag en uiterlijk verslonden doordat hij aan drugs, drank en sigaretten verslaafd raakte. Hij hield die destructieve leefstijl jarenlang vol. Maar uiteindelijk sloeg hij, met behulp van een goede echtgenote, huisonderwijzers, een zorgzame bisschop en onze liefdevolle hemelse Vader, de lange weg terug in. Een van de mooiste dagen van zijn leven was toen hij weer in aanmerking kwam voor een tempelaanbeveling. Terugkijkend op die slechte jaren, erkende hij: 'Ik wilde

eigenlijk alleen maar ergens bij horen.' Bij de verkeerde groep willen horen, zorgde voor diepe ellende en pijn.

Laat ik u dit zeggen, broeders, we horen er allemaal bij. Niets is belangrijker of dierbarder voor ons dan te horen bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij horen bij de grootste beweging op aarde – die van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. We zijn begiftigd met de grootste macht op aarde – het heilige priesterschap.

Als je elk mogelijk stapje voor stapje benadert, met geloof bij elke voetstap, zullen je kracht en begrip toenemen. Je kunt onmogelijk alle bochten en wendingen voorzien. Mijn raad aan jullie is de aanwijzing van de Heiland van de wereld op te volgen: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen.'⁴

We staan er met onze problemen niet alleen voor. De profeet Elisa leert ons dat onzichtbare heerscharen over ons waken. In zijn tijd was Aram in oorlog met Israël, en de profeet waarschuwde de koning van Israël voor de valstrikken. De koning volgde die raad op, keer op keer, en redde zichzelf daarmee. De koning van Aram werd boos, stuurde 's nachts ('...') paarden en wagens, een sterk leger' en omsingelde de stad. 'Toen de dienaar van de man Gods des morgens vroeg opstond en naar buiten trad, zie, een leger omringde de stad, zowel paarden als wagens. En zijn knecht zeide tot hem: Ach, mijn heer! wat moeten wij doen?'

Toen antwoorde de profeet: 'Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.'

Toen bad Elisa: Here, open toch zijn ogen, opdat hij zie. En de Here opende de ogen van de knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa.⁵ Met de hulp van de Heer was de profeet Elisa bij machte Israël te redden.⁶

Wij kunnen al onze angsten overwinnen, niet ineens, maar één tegelijk. Daardoor zal ons vertrouwen toenemen. Het volgende verhaal gaat over een jongen die overrompeld werd door een angst waarmee we allemaal te maken hebben gehad of nog mee te maken zullen krijgen.

'Het was een hete julidag en het kerkgebouw zat vol vanwege een priesterschapsbijeenkomst van de ring. Op het podium probeerde een jonge priester zijn zenuwen de baas te blijven. Na de lofzang kondigde de ringpresident hem aan als de volgende spreker.

Hij spreidde zijn aantekeningen uit, zijn trillende handen verraadden zijn angst. Hij begon zijn toespraak, maar sprak daarbij zo snel dat het moeilijk

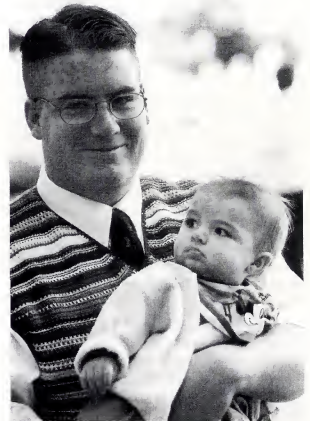
te volgen was. De situatie verslechterde toen hij ook nog begon te stamelen en vervolgens dichtsloeg.

'Men kon een speld horen vallen. Wie kent het afgrijselijke gevoel niet van de priemende blikken van een afwachend publiek? Iedereen dacht dat hij zou gaan zitten, maar nee, hij bleef staan, met gebogen hoofd. OnheilsPELLend tikten de seconden weg, toen rechte hij zijn rug en gooidde eruit: "Broeders, ik vraag u uw geloof te oefenen en voor mij te bidden dat ik beter zal kunnen spreken."

Toen vervolgde hij rustig maar duidelijk zijn toespraak. Al gauw kreeg zijn stem weer zijn natuurlijke klank en hij bracht de boodschap die hij had voorbereid. Het was niet zo zeer zijn boodschap die de aanwezigen bijbleef. Het was het beeld van die vastberaden jongeman, hoevel hij voor zijn gevoel op de rand van de afgrond van angst stond, die de banier van moed oppakte en zich schaarde achter de zaak van de waarheid.⁷

Ieder van jullie is begiftigd met unieke talenten en bekwaamheden. Dat gegeven, samen met enige bijzondere machten van het priesterschap, zal je enorm toe zegen zijn bij alles waar je je op toeleet. Het vertelt heel wat om deel uit te maken van het koninklijke leger dat de kerk de toekomst in zal leiden onder leiding van de Heer en zijn sturen. Ook zal het een zeer lonende en spannende ervaring zijn. Het vergt groot geloof, opoffering, discipline, toewijding en inspanning. Ik heb er het volste vertrouwen in dat je dat aankan.

Geloven sluit vertrouwen in de Heiland en de evangeliebeginselen in, alsmede het

vaste vertrouwen in de president van de kerk, de leden van het Eerste Presidium en van het Quorum der Twaalf Apostelen en de andere algemene autoriteiten als dienstknechten van de Heer. Ook houdt het in te geloven dat zij de inspiratie ontvangen om leiding te geven aan de aangelegenheden van de kerk. Dat geloof was een van de geloofspijlers van de pioniers.

Ouderling Ben E. Rich is jaren geleden ingegaan op het geloof van die vroege heiligen. Hij zei: 'Deze vallei was hun onbekend. Zij geloofden dat God president Young een visioen van het toekomstige thuis van de heiligen der laatste dagen had gegeven. Zij hadden geloof in hun leider en waren bereid om met hem het onbekende in te gaan. (...) Wie kan ooit het geloof vergeten (...) en de moed van hen die dusdanig vertrouwen stelden in Brigham Young dat zij hem volgden naar de bergvalleien,⁸ Als hedendaagse pioniers die hun oog hebben op de toekomst, moeten we bereid zijn het onbekende in te gaan, met hetzelfde vertrouwen in en dezelfde toewijding aan het volgen van president Hinckley en de andere autoriteiten van de kerk.

Geloven sluit goede werken in. We kunnen niet passief zijn; we moeten actief het kwaad vermijden. Dat houdt in dat we niet lichtzinnig omgaan met heilige

zaken. Een gezin moet tegenwoordig niet alleen het kwaad vermijden, het moet ook alle schijn van kwaad vermijden. Deze invloeden moeten bestreden worden met gezinsgebed, gezinsavond, en gezamenlijke schrijfstudie.

Hoe schadelijk is de dagelijkse toevloed van pornografie, onzedelijkheid, oneerlijkheid, gebrek aan respect, mishandeling en geweld, die uit zoveel bronnen tot ons komt. Als we niet oppassen, kan dat ons geestelijke fundament aantasten. Als we dit kwaad toelaten, zullen we er maar moeilijk van los kunnen komen.

Ouderling Dallin H. Oaks heeft over dit onderwerp, toen hij nog president van de Brigham Young University was, wijze raad gegeven. Hij heeft gezegd:

'We worden omringd door veel pornografisch materiaal, hetzij in drukvorm, hetzij op het scherm. Vermijd het voor je eigen bestwil. Pornografische of erotische verhalen en foto's zijn erger dan bedorven voedsel. Het lichaam heeft een afweersysteem dat bedorven voedsel afstoot. Op een paar fatale uitzonderingen na zul je wel ziek worden maar er geen blijvend letsel aan overhouden. Maar iemand die zich overgeeft aan vorzige verhalen en pornografische of erotische foto's en lectuur, slaat die op in een geweldig archiefstelsel dat wij de hersenen noemen. De

hersenen stoten geen vuiligheid af. Eenmaal opgeslagen, kan het altijd weer opgeroepen worden, en je gedachten infiltreren met perverse beelden en je afleiden van heilzame zaken.⁹

In bepaalde opzichten zijn we de zwaarst beproefde generatie in de wereldsgeschiedenis. We lijken te leven in een tijd die was voorzien door koning Benjamin. Hij heeft gezegd: 'En ten slotte kan ik u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen.' Dan volgt deze krachtige waarschuwing: 'Maar dit kan ik u wel zeggen, dat indien gij uzelf en uw gedachten en uw woorden en uw daden niet bewaakt, en de geboden van God niet onderhoudt en niet volhardt in het geloof in hetgeen gij hebt gehoord over de komst van onze Here, zelfs tot aan het einde van uw leven, gij dan moet omkomen.'¹⁰

Ik zou mij nu even willen richten tot de wat oudere broeders. President J. Reuben Clark, raadgever in het Eerste Presidium, was gewoon vanaf dit spreekgestoelte te zeggen: 'Broeders, ik hoop dat ik tot het einde toe kan volharden.' President Clark was toen in de tachtig. Als jongeman kon ik niet begrijpen hoe deze wijze, geleerde, ervaren, rechtschapen apostel van de Heer Jezus Christus ook maar enige zorg kon hebben over zijn geestelijke welzijn. Nu ik zijn leeftijd nader, begrijp ik het. Ik heb dezelfde zorg voor mijzelf, voor mijn gezin, en voor al mijn broeders van de priesterschap.

Door de jaren heen heb ik enkele zeer uitgelezen, capabele en rechtschapen mannen zien struikelen en vallen. Ze waren heel lang trouw en toegewijd, maar zijn dan tot hun eigen schande verstrikt geraakt in een web van domheid en dwaasheid, schonden het vertrouwen van hun gezin, en lieten hun een erfgoed na van verdriet en leed.

Mijn geliefde broeders, wij allen, jong en oud, moeten constant bedacht zijn op de verleidingen van Satan. Die kwade invloeden komen als een vloedgolf over ons heen. We moeten verstandig zijn in onze keuzen van de boeken en tijdschriften die we lezen, de films die we kijken, en de moderne technologie die we gebruiken, zoals Internet.

De grote machten van het priesterschap gaan ons verstand te boven. Ze zijn oneindig. Door middel van die macht is er orde geschapen in het heelal. Ik beloof u, broeders, allesovertreffende zegeningen als u rechtschapen leeft. Ik zeg dit zonder aarzeling of een slag om de arm vanwege de beloften van de Heer in de eed en het

verbond van het priesterschap, die staat in Leer en Verbonden 84:

'Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

'Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

'En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvang Mij, zegt de Here;

'Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

'En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

'En hij, die Mijn vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.'¹¹

Als we gelovig en getrouw zijn, ontvangen we alles wat de Vader heeft, is er niets meer voor ons te ontvangen in dit en het toekomstige leven. We dienen te bedenken dat we er bij onze strijd tegen de machten van het kwaad en de duisternis niet alleen voor staan, want 'zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.' We behoren tot de grootste beweging op aarde. Wij zijn de pioniers van de toekomst. Laten we voortgaan als de legers van Helaman en het koninkrijk van God opbouwen. Laten we gelijk de 'stoere, kloeeke strijders' in het vorstelijke leger zijn dat vereend 'marcheert ter overwinning op 's levens kampplaats'.¹³ Al die hoop, zegeningen en mogelijkheden zullen ons deel zijn als we geloven alleen en niet vrezzen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Marcus 5:39-42.
2. Marcus 5:36.
3. Zie Mosiah 4:9.
4. Marcus 5:36.
5. 2 Koningen 6:14-17.
6. Zie 2 Koningen 6:18-23.
7. Naar een verhaal van Wayne Lynn, verschijnen in *Especially for Mormons*, deel 5, blz. 18-20.
8. Ben E. Rich, *Conference Report*, april 1911, blz. 104.
9. *The New Era*, februari 1974, blz. 18.
10. Mosiah 4:29-30.
11. LV 84:33-38.
12. 2 Koningen 6:16.
13. *Zie Heilige lofzangen*, 1956, nr. 118.

Huisonderwijs – een goddelijke vorm van dienstbetoon

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Kunnen wij (...) degenen voor wie wij verantwoordelijk zijn geen hand toesteken en ze aan de tafel van de Heer terugbrengen om vreugde te vinden in zijn woord en in de aanwezigheid van zijn Geest.

Deze conferentie is gekenmerkt door spiritualiteit, en ik weet u en ik zijn opgebouwd. Er is een uitspraak 'waar de president is, heerst kracht, en te weten dat hij bij ons is en resideert, is een bron van kracht voor de hele kerk'.¹

President Hinckley had het afgelopen jaar een afmattend schema gepland en heeft zijn getuigenis gegeven aan duizenden leden en niet-leden in landen over de hele wereld. Voor velen was die ervaring er een die de toegewijde leden in de verre plaatsen met vreemd klinkende namen nog nooit eerder gehad hadden. Hij waardeert onze gebeden voor zijn welzijn.

Naast zoveel andere taken, ontvangt de president van de kerk dagelijks veel post. Ik moet denken aan een van die brieven, en ik wil u de inhoud vertellen. Ik heb de naam van de jongeman veranderd die hem geschreven heeft. Er stond in:

Beste president,

Hallo. Mijn naam is David Smith. Ik woon in een gebied waar we veel last hebben van spreuwen, ze bouwen nes-

ten in de boot van mijn stiefopa, in de schuur van mijn papa, en overal. Mijn stiefopa en mijn papa vinden allebei dat ik ze moet doodschieten, maar mijn mama vindt van niet. Ik weet dat het van de wet mag, maar ik vraag niet om uw mening als jager. Ik vraag uw mening als kerkleider.

Met vriendelijke groeten,

David Smith

P. S. Een spreuw is een zwarte vogel die de eieren van andere vogels eet en andere slechte dingen doet.

Elke brief wordt beantwoord. De secretaris van het Eerste Presidium, F. Michael Watson, heeft een antwoord op deze brief gestuurd.

Beste David,

Er is mij gevraagd om je te schrijven dat je brief van 30 april aan de president van de kerk over je problemen met spreuwen is aangekomen.

De kerk heeft geen officieel beleid op dit gebied. De algemene autoriteiten vinden dat je ouders je hiervoor een gepaste raad behoren te geven.

Ik hoop dat je wat aan die informatie hebt.

Met vriendelijke groeten,

F. Michael Watson

President Hinckley kan onmogelijk zelf elke brief beantwoorden, en hij kan ook niet overal tegelijk zijn. En dat geldt ook voor diegenen van ons die hem erbij helpen om elk lid in elk land te bereiken. Maar door de wijsheid van de Heer hebben wij richtlijnen waardoor wij, die het priesterschap van God dragen, die gezinnen in de kerk kunnen dienen, onderwijzen en tot hen getuigen. Ja, ik heb het over huisonderwijs.

Laten wij de raad van de Heer en zijn profeten aangaande deze belangrijke activiteit eens doornemen.

De bisschop van elke wijk in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen wijst priesterschapdragers aan om als huisonderwijzer eens per maand de leden thuis te bezoeken. Ze gaan in koppels; vaak gaat een jonge Aäronisch-priesterschapdrager mee met een volwassene die het Melchizedeks priesterschap draagt.

Het huisonderwijsprogramma is een reactie op een hedendaagse openbaring waarin de priesterschapdragers de opdracht krijgen om 'te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen, en over de (...) kerk te waken; (...) En de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen (...) altijd over de kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken; En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de kerk (...) is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken.²

President David O. McKay heeft deze aansporing gegeven: 'Het huisonderwijs is een van onze dringendste en lonendste gelegenheden om de kinderen van onze Vader te verzorgen, en inspireren, en ze raad en leiding te geven. (...) Het is een goddelijke vorm van dienstbetoon, een goddelijke roeping. Het is onze plicht als huisonderwijzer om de goddelijke geest naar ieder gezin en ieder hart te brengen. Houden wij van dit werk en doen wij ons best, dan geeft dat grenzeloze gemoedsrust, vreugde en bevrediging aan de edele, toegewijde onderwijzer van Gods kinderen.³

In het Boek van Mormon wijdde Alma 'al hun priesters en hun leraars; en niemand werd gewijd, tenzij hij een rechtvaardig man was. Daarom waakten zij over hun volk en voedden hen met de dingen der gerechtigheid.⁴

Bij het uitvoeren van onze huisonderwijsplicht doen wij er verstandig aan om vast te stellen welke moeilijkheden elk lid van elk gezin heeft, en ervoor te zorgen dat we die overwinnen. Een huisonderwijsbezoek zal ook eerder een succes zijn als er van tevoren een afspraak gemaakt wordt.

Wijlen John R. Burt, met wie ik jarenlang heb samengewerkt in functies in de wijk en ring, vertelde eens een ervaring die hij als jongen had toen hij zonder afspraak met een toegewijde, openhartige hogepriester op huisonderwijs ging bij een minder-actief gezin. In de met rook gevulde huiskamer was een pokerspel gaande. Toen de huisonderwijzers de kamer inkeken, wendde de hogepriester, die senior-collega was, zich tot de jongere broeder Burt en riep uit: 'Deze gemeente

moet zich nodig bekeren! Ga ons alseblief voor in het zingen van een lofzang.'

In plaats daarvan zei de junior-collega: 'Ik denk dat we beter kunnen gaan en op een andere avond terugkomen.'

Enkele jaren geleden, toen het leidinggevende comité voor het zendingswerk bestond uit Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley en mijzelf, gaven broeder en zuster Hinckley een diner voor de comitéleden met hun vrouw. We hadden net een heerlijke maaltijd gehad in een prachtig huis – dat broeder Hinckley zelf gebouwd had en waar hij het merendeel van zijn vrije tijd besteedde – toen er plotseling de deur geklopt werd. President Hinckley deed open en zag daar zijn huisonderwijzer staan. De huisonderwijzer zei: 'Ik heb mijn collega niet bij me, maar ik had het gevoel dat ik u vanavond moest bezoeken. Ik wist niet dat u bezoek had.'

President Hinckley was zo vriendelijk om de huisonderwijzer uit te nodigen binnen te komen, te gaan zitten, en drie apostelen en hun vrouw te instrueren in hun ledenplicht. Enigszins zenuwachtig deed de huisonderwijzer zijn best. President Hinckley bedankt hem voor zijn komst, waarop de huisonderwijzer snel vertrok.

Abraham Lincoln heeft de volgende wijze raad gegeven, die ongetwijfeld ook op huisonderwijzers van toepassing is: 'Als je iemand achter je doel wilt scharen, overtuig hem dan eerst dat je echt zijn vriend bent.' President Ezra Taft Benson heeft deze aansporing gegeven: 'Wees boven alles een ware vriend voor de mensen en de gezinnen die u onderwijst.⁵

Zoals de Heiland ons heeft gezegd: 'Ik zal u vrienden noemen, want gij zijt Mijn vrienden.'⁶ Een vriend komt vaker dan dat ene verplichte bezoek per maand. Een vriend geeft meer om mensen helpen dan om lof krijgen. Een vriend geeft om je. Een vriend houdt van je. Een vriend luistert. En een vriend steekt je de hand toe.

Sommigen hier zullen zich het verhaal herinneren dat president Romney graag vertelde over de zogenaamde huisonderwijzer die op een avond naar het huis van de familie Romney ging. Hij hield zijn hoed in zijn hand en schoof nerveus heen en weer toen hij gevraagd werd om te gaan zitten en zijn boodschap te brengen. 'Nou, ik zal u zeggen, broeder Romney', antwoordde hij. 'Het is koud buiten en ik heb mijn automotor laten lopen zodat hij niet zou afslaan. Ik ben alleen maar langsgelkomen om de bisschop te kunnen zeggen dat ik mijn bezoeken heb afgelegd.'

Toen broeder Romney dit had verteld aan een vergadering priesterschapsdra-

gers, zei hij: 'We kunnen het beter doen, broeders – véél beter!'

Huisonderwijs is het antwoord op veel gebeden, en het stelt ons in staat om levende wonderen te zien plaatsvinden. Ik wil dat illustreer met enkele situaties die ik in afgelopen jaren ben tegengekomen, maar ook in deze tijd.

De eigenaar van Dick's Café in St.-George in Utah is zo'n voorbeeld. Dick Hammer kwam tijdens de jaren van de economische depressie naar Utah met het *Civilian Conservation Corps*. In die periode ontmoette hij een jongevrouw van de kerk, met wie hij trouwde. Hij opende zijn café, dat een geliefde ontmoetingsplaats werd. De huisonderwijzer van het gezin Hammer was Willard Milne. Omdat ik Dick Hammer kende en zijn menu's gedrukt had, vroeg ik mijn vriend, broeder Milne, telkens als ik in St.-George kwam: 'Hoe staat het met onze vriend Dick Hammer?'

Het antwoord was meestal: 'Het gaat langzaam.'

De jaren gingen voorbij, en nog maar een jaar of twee geleden zei Willard tegen me: 'Broeder Monson, Dick Hammer heeft zich bekeerd en gaat zich laten dopen. Hij is negentig en we zijn ons hele volwassen leven vrienden geweest. Ik ben heel blij met zijn besluit. Ik ben jarenlang, misschien wel vijftien jaar, zijn huisonderwijzer geweest.'

Broeder Hammer heeft zich inderdaad laten dopen en een jaar later betrad hij die prachtige St. George-tempel waar hij zijn begiftiging ontving en verzegeld werd.

Ik vroeg Willard: 'Ben je in die lange tijd als huisonderwijzer nooit ontmoedigd geraakt?'

Hij antwoordde: 'Nee, het was de moeite waard. Ik ben een gelukkig man.'

Een paar jaar geleden, voordat ik vertrok om mijn roeping als president van de Canadese Zending in het kantoor in Toronto in Ontario te gaan vervullen, had ik vriendschap gesloten met een man, Shelley genaamd, die wel in de wijk woonde, maar het evangelie niet aanvaardde, ondanks het feit dat zijn vrouw en kinderen dat wel hadden gedaan. Als mij als zendingspresident gevraagd was iemand te noemen van wie ik wist dat hij waarschijnlijk geen lid van de kerk zou worden, had ik waarschijnlijk aan Shelley gedacht.

Nadat ik als een van de Twaalf geroepen was, belde Shelley me op. Hij zei: 'Bisschop, wilt u mijn vrouw, mijn kinderen en mij in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegelen?'

Ik antwoordde aarzelend: 'Maar, Shelley, dan moet je je eerst laten dopen.'

Hij antwoordde lachend: 'Ook dat heb ik geregeld toen jij in Canada zat. Mijn huisonderwijzer is verkeersbrigadier geweest, en elke dag als we elkaar op het kruispunt ontmoetten, spraken we over het evangelie.'

Ik heb dit wonder onder mijn eigen ogen zien gebeuren en intensief de vreugde gevoeld. De verzegelingen hebben plaatsgevonden: de gezinsleden zijn met elkaar verbonden. Niet lang daarna is Shelley overleden, maar hij heeft zijn huisonderwijzers eerst nog in het openbaar bedankt voor hun trouwe dienst.

Ouderling Mark E. Petersen zei steeds, als hij het had over activeren van de leden: 'De moeilijkheid is dat mensen niet tot bekering gebracht worden.' Wij, de priesterschap van de kerk, kunnen het ons niet permitteren gezinnen in de steek te laten, los van de kerk.

Vele jaren geleden vertelde Joseph Lyon uit Salt Lake City me welke les hij had getrokken uit een lezing van een geestelijke uit een andere kerk, voor de *Associated Credit Men* van Salt Lake City. Die geestelijke verkondigde stoutmoedig: 'Het mormonisme is de belangrijkste filosofie in de tegenwoordige wereld. De grootste test voor de kerk zal de opkomst van televisie en radio zijn, waardoor mensen uit de kerk weg zullen blijven.' Toen vertelde hij wat ik 'het hete kolen-verhaal' noem. Hij beschreef een haard waarin de houtblokken flink hadden gebrand en de sintels nog nagloeiden en hitte afgaven. Toen merkte hij op dat hij met een tang een van de sintels kon vaspakken. Die zou dan langzaam doven en zwart worden, niet langer gloeien en geen warmte meer afgeven. Toen wees hij erop dat, wanneer hij die zwarte, koude sintel weer tussen de andere, hete sintels zou leggen, die sintel zou gaan gloeien en heet worden. Hij besloot met: 'Mensen lijken wel wat op kooltjes in het vuur. Als ze zich afzonderen van de warmte en de geest van de actieve kerkleden, zullen ze geen aandeel leveren in het geheel, maar ze zullen veranderen. Net als de sintels die je uit het vuur haalt, zullen zij, als ze zich op een afstand houden van de intensiteit van de geest van de actieve leden, die warmte en de geest verliezen.'

De eerwaarde besloot zijn toespraak met de opmerking: 'Mensen zijn belangrijker dan sintels.'

Naarmate de jaren verstrijken en de moeilijkheden van het leven groter worden, kunnen de bezoeken van huisonderwijzers voor minder-actieve leden de sleutel zijn die de deur voor hun terugkeer kan openen.

Kunnen wij, broeders, met dat in gedachten, degenen voor wie wij verantwoordelijk zijn geen hand toesteken en ze aan de tafel van de Heer terugbrengen om vreugde te vinden in zijn woord en in de aanwezigheid van zijn Geest, om niet langer 'vreemdelingen en bijwoners meer [te zijn], maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods'?

President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat huisonderwijs 'liefdediensten van de priesterschap'⁸ is. Kortgeleden kreeg ik een ontroerende brief van zuster Mori Farmer. Zij schreef over twee huisonderwijzers en de liefdevolle hulp die zij het gezin Farmer verleend hadden in een periode van financiële problemen. Op het moment dat ze die hulp gaven, was de familie Farmer de stad uit, naar een familieënie.

Ik lees u eerst een brief voor van de huisonderwijzers aan de familie Farmer. Die brief vonden ze bij hun thuiskomst op de garagedeur geplakt. Hij begint aldus: 'We hopen dat het een fijne familieënie is geweest. Toen jullie weg waren, hebben we in jullie huis met ongeveer vijftig vrienden een geweldig feestje gebouwd. Wij willen jullie uit de grond van ons hart bedanken voor de jarenlange onbaatzuchtige hulp die jullie ons gegeven hebben. Jullie zijn een voorbeeld van christelijke, onvermoeibare naastenliefde. Daarvoor kunnen we jullie nooit terugbetalen – maar we wilden jullie bedanken. Onderkend: jullie huisonderwijzers.'

Nu citeer ik uit de brief die zuster Mori Farmer mij stuurde: [Toen we de brief van

onze huisonderwijzers gelezen hadden], gingen we vol verwachting naar binnen. Wat we daar aantroffen, schokte ons zo, dat we sprakeloos waren. De hele nacht heb ik gehuild vanwege de edelmoedigheid van de mensen in onze wijk.

Onze huisonderwijzers hadden besloten om, terwijl wij weg waren, onze vloerbedekking beter te spannen. Ze hadden daarom de meubels in de voortuin gezet. Iemand uit de wijk die langs kwam, vroeg wat er aan de hand was. Later kwam hij terug met een paar honderd dollar aan verf en zei: 'Nu alles eruit is, kunnen we net zo goed het huis schilderen.' Ook anderen die de auto's voor de deur zagen staan, kwamen kijken wat er aan de hand was, en tegen het einde van de week waren er vijftig mensen bezig met repareren, schilderen, schoonmaken en naaien.

Onze vrienden en de andere wijkleden hadden ons slecht gelegde tapijt gespannen, het hele huis geschilderd, gaten in de muren gezicht, onze keukenkastjes in de lak gezet, alle kamers en de kleden schoongemaakt, kapotte sloten gerepareerd, enzovoort. Toen we probeerden er een lijst van op te maken, besloeg dat drie bladzijden. Dat alles hadden ze voor elkaar gekregen in de periode van woensdag tot de zaterdag van onze terugkeer.

Bijna iedereen die we spraken, vertelde met tranen in de ogen wat een goede ervaring het geweest was om mee te helpen. We voelen ons hierdoor echt nederig. Als we thuis rondkijken, worden we herinnerd aan hun goedheid en het grote

offer dat ze gebracht hebben aan tijd, talenten en geld. Onze huisonderwijzers zijn voor ons echte engelen geweest, we zullen hen, en wat ze voor ons gedaan hebben, nooit vergeten.

Ik zou nog meer kunnen voorlezen. Ik geef u echter één voorbeeld om aan te geven wat voor huisonderwijzers we zouden moeten zijn. Ik citeer: 'Er is één Leraar wiens leven dat van iedereen overtreft. Hij heeft ons veel over leven en dood, over plicht en bestemming geleerd. Hij wilde dienen, niet gediend worden; niet ontvangen, maar geven; niet zijn leven redden, maar het offeren voor anderen. Hij beschreef een liefde, moediger dan begeerte, en armoede, rijker dan schatten'. Van deze Leraar is gezegd: 'Hij leerde als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden.' In deze tijd, waarin veel mensen begerig zijn naar goud en aanzien, en beïnvloed zijn door de filosofieën van mensen, moeten we eraan denken dat deze Leraar nooit geschreven heeft – slechts eenmaal heeft Hij in het zand geschreven, en de wind heeft dat voor altijd weggeblazen. Zijn wetten waren niet in steen gegraveerd, maar in het hart van de mens.⁹ Ik heb het over de grootste Leraar, Jezus Christus, de Zoon van God, Heiland en Verlosser van de hele mensheid. De Bijbel zegt over Hem: 'Hij is rondgegaan, weldoende.'¹⁰ Met Hem als onze onfeilbare Gids en ons Voorbeeld, zullen we in aanmerking komen voor zijn goddelijke hulp bij ons huisonderwijs. Levens zullen gezegend worden. Harten zullen getroost worden. Zielen zullen gered worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Harold B. Lee, 'Meeting the Needs of a Growing Church', *Improvement Era*, januari 1968, blz. 26.
2. Leer en Verbonden 20:42, 47, 53–54.
3. David O. McKay, voorwoord in instructieboek voor huisonderwijzers, *A Divine Service*, 1963, geciteerd door Ezra Taft Benson, 'Aan de huisonderwijzers van de kerk', *De Ster*, mei 1987, blz. 46.
4. Mosiah 23:17, 18.
5. Ezra Taft Benson, 'Aan de huisonderwijzers van de kerk', *De Ster*, mei 1987, blz. 46.
6. Leer en Verbonden 93:45.
7. Efeziërs 2:19.
8. Ezra Taft Benson, *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), blz. 225.
9. Zie Thomas S. Monson, 'Only a Teacher', *Improvement Era*, juni 1970, blz. 91.
10. Handelingen 10:38.

Een paar gedachten over de tempels, bekeerlingen en zendingswerk

President Gordon B. Hinckley

Moge u de kerk beschouwen als uw goede vriend, uw toelucht als de wereld u gaat benauwen, uw hoop als het er donker uitziet, uw vuurkolom.

Het is nu aan mij om u toe te spreken, en ik zal wat zaken bespreken die al eerder in deze conferentie te berde zijn gebracht in de hoop er nadruk op te kunnen leggen. We hebben een fijne bijeenkomst gehad, en als we de raad die we gekregen hebben, opvolgen, zullen we er allemaal beter van worden.

Ik ben van mening dat geen enkel lid van de kerk alles heeft ontvangen wat deze kerk te bieden heeft als hij of zij de tempelzegens nog niet heeft ontvangen. Daarom doen we alles wat in ons vermogen ligt om de bouw van die heilige gebouwen te versnellen en de zegens die daar ontvangen kunnen worden binnen ieders bereik te brengen.

Met de St. Louis-tempel, die in juni jongstleden ingewijd is, zijn er vijftig tempels in bedrijf. Binnenkort zullen we de Vernal-tempel in Utah inwijden. De eerstvolgende tempel zal in juni 1998 in het Engelse Preston ingewijd worden.

Het doet mij genoegen te kunnen meedelen dat de bouw of planning van de

tempels in Colombia, Ecuador, de Dominicaanse Republiek, Bolivia, Spanje, Recife en Campinas (Brazilië), New York en Albuquerque gestaag vorderen. Het eerder bekendgemaakte plan voor de bouw van een tempel in Venezuela vordert ook en we hopen in de zeer nabije toekomst een bouwterrein daarvoor aan te kopen. We blijven, ondanks enige tegenwerking, werken aan vergunningen voor de tempels in Billings (Montana) en in Nashville (Tennessee).

Het doet mij genoegen te kunnen aankondigen dat we van plan zijn een tempel in Houston (Texas) en in Pórtó Alegre (Brazilië) te bouwen. Dat geeft blijk van onze grote interesse in de verbreiding van dit belangrijke werk. Ik geloof dat we alles bij elkaar zo'n 17 tempels in enige vorm van aanbouw hebben, en dat is een ontzagwekkende onderneming.

Maar er zijn vele gebieden van de kerk die afgelegen zijn, waar het ledental maar klein is en waarschijnlijk niet veel groter zal worden in de nabije toekomst. Moeten degenen die in die gebieden wonen voor altijd verstoken blijven van de zegeningen van de tempelverordeningen? Toen we een poosje geleden zo'n gebied bezochten, hebben we dit vraagstuk onder gebel overwogen. Het antwoord kwam, zo geloven we, helder en duidelijk.

We zullen kleine tempels in zulke gebieden bouwen, gebouwen die alle mogelijkheden bieden om alle verordeningen te laten uitvoeren. Ze worden gebouwd volgens de normen van tempelbouw, die hoger liggen dan die van de bouw van kerkegebouwen. Ze zullen dopen voor de doden aankunnen, de begiftigingsdienst, verzegelingen en alle andere verordeningen van het huis van de Heer, zowel voor de levenden als voor de doden.

Waar mogelijk zal het presidium gevoerd worden door plaatselijke leden die

'Oogst' (1912) is een paneel aan de voet van het Zeemeermonument, vervaardigd door Mahonri M. Young, dat zich bevindt op Temple Square in Salt Lake City. Het beeldt uit hoe de pioniers in de Salt Lake Valley de oogst binnenhalen.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

Status per oktober 1997

De Raad der Twaalf

Boyd L. Packard

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

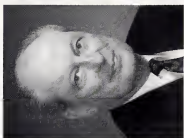
M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

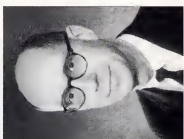
Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig

L. Alden Porter

Jose J. Christensen

Monte J. Burroughs

Eugene Hansen

Jack H. Goodland

Harold G. Hillam

Earl C. Timney

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angel Meru

Caris H. Amado

Neil L. Anderson

Dallas W. Archibald

Ben B. Beahm

Merrill J. Bonaman

William R. Bradford

F. France Bostate

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

Gary J. Colman

Spencer J. Conde

Gene R. Cook

Robert K. Dalenbach

John B. Dickson

Charles Didier

Loren C. Dunn

Heggan J. Farnsworth

John H. Garberg

Bruce C. Hafen

F. Melvin Hammond

E. Burton Howard

Jay E. Jensen

Melvin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lane Kendrick

Win. Rolf Kerr

Toshihiko Okuchi

Greg L. Kofford

John M. Lundeen

Lynn A. Mackigan

Alexander B. Morrison

Dennis B. Heuser

Glenn L. Pace

James M. Prammore

Andrew W. Peterson

Rex D. Pringer

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Carl B. Pratt

Richard D. Allred

L. Edward Brown

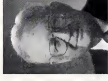
Erin A. Gill

Sheldon C. Child

Quentin L. Cook

Richard E. Cook

Claudio R. Jr. Costa

Duane R. Gerrard

Wayne M. Hancock

J. Kent Jobley

W. Don Leach

James O. Olson

Richard J. Moynas

Dale E. Miller

Bruce D. Porter

Lynn G. Robbins

Dennis E. Simmons

Donald L. Smith

Harold L. Taylor

Richard E. Turley Sr.

Francisco J. Ylvis

Lane B. Wickman

Richard E. Worthington

De Presiderende Bisschop

Richard C. Eide
Eerste moediger

H. David Barnes
Eerste moediger

Keith R. Mathias
Eerste moediger

W. Craig Zuck

Dieter F. Uchir

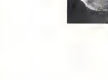
David E. Swanson

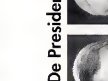
Andrew W. Peterson

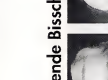
Hugh W. Pinnock

Carl B. Pratt

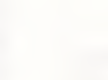
Alexander B. Morrison

Lynn G. Robbins

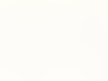
Dennis E. Simmons

Donald L. Smith

Harold L. Taylor

Richard E. Turley Sr.

Geoff D. Sanborn Jr.

'Bevrijding' (1912) is een paneel aan de voet van het Zeemeewmonument, vervaardigd door Mahonri M. Young, dat zich bevindt op Temple Square in Salt Lake City. Het beeldt uit hoe de zeemeeuwen, in antwoord op gebed, aan komen vliegen. De meeuwen verslonden de vraatzuchtige sprinkhanen die zich tegoed deden aan de gewassen van de pioniers.

als tempelpresident geroeven worden, net zoals een ringpresident geroeven wordt. Hun ambtsperiode zal onbeperkt zijn. Ze zullen in het gebied wonen, in hun eigen huis. De ene raadgever zal dienst doen als tempelschrijver, de andere als tempeltechnicus. Alle tempelwerkers zullen plaatselijke leden zijn, die ook in andere hoedanigheden in hun wijk of ring werkzaam zijn.

Van de tempelbezoekers zal worden verlangd dat ze hun eigen tempelkleding meenemen. Zodoende zal het niet nodig zijn een peperdure wasserij te installeren. Een eenvoudige wasmachine zal voldoende zijn om de doopkleding te wassen. Er zal geen cafeteria zijn.

Deze kleine tempels zullen alleen naar behoefte open zijn, misschien maar een of twee dagen per week – dat zal aan de tempelpresident worden overgelaten. Waar mogelijk zullen we zo'n tempel op het terrein van een ringgebouw zetten, waardoor er dus maar één parkeerplaats nodig is, wat alweer kosten spaart.

Zo'n kleine tempel kan gebouwd worden voor hetzelfde geld als er nodig is voor het onderhoud van een grote tempel in één jaar. Hij kan in korte tijd gebouwd worden, in enige maanden. Ik herhaal dat alle essentiële onderdelen er zullen zijn. Elke verordening die bij het huis van de Heer hoort, zal er uitgeoefend kunnen worden. Zo'n kleine tempel zal maar de halve capaciteit van enkele van onze grote tempels hebben. Hij kan worden vergroot als dat nodig is.

Ik denk dat de ringpresidenten in vele gebieden bij deze woorden zullen denken: dit is precies is wat we nodig hebben. Laat ons weten wat u nodig hebt, en we zullen het zorgvuldig en onder gebed overwegen, maar denk alstublieft niet dat alles in één keer kan gebeuren. We hebben toch enige ervaring nodig voor zo'n onderneming.

Het in bedrijf houden van zulke tempels zal een zekere mate van opoffering vergen van onze getrouwe plaatselijke heiligen. Ze zullen niet alleen als tempelwerker werkzaam zijn, ze moeten de tempel ook schoonmaken en onderhouden. Maar de last zal niet zwaar zijn; vergeleken met de zegeningen zullen ze licht zijn. Er zullen geen betaalde medewerkers zijn: geloof en toewijding zullen de ingrediënten zijn van de bedrijfsvoering.

Momenteel plannen we een dergelijke tempel voor Anchorage (Alaska), in de moormoone nederzettingen in het noorden van Mexico en in Monticello (Utah). In gebieden met een relatief groot aantal leden zullen we de traditionele tempels

blijven bouwen, maar er zijn plannen in ontwikkeling die erop gericht zijn kosten te sparen, zonder overigens afbreuk te doen aan het werk dat erin moet worden verricht. We zijn vastbesloten, broeders, de tempel naar de tempels te brengen en hun alle mogelijkheden te bieden om deel te hebben aan de zegeningen van tempelbezoek.

Genoeg gezegd over deze zaak. Het volgende heeft u me al eerder horen zeggen, en u heeft er anderen over horen spreken. Ik hoop dat we erover zullen spreken en er daarna iets aan zullen doen. Ik herhaal het omdat ik me er zoveel zorgen over maak.

Met de toename van het zendingswerk over de hele wereld, moet er een evenredige toename zijn van onze inzet om te zorgen dat elke bekeerling zich in zijn of haar wijk of gemeente thuis voelt. Er zullen dit jaar genoeg mensen lid worden om meer dan honderd middelgrote ringen te organiseren. Jammer genoeg, door de toename van bekeerlingen verwaarlozen we sommige nieuwe leden. Ik hoop dat iedereen in de kerk, over de hele wereld, zich zal inspannen om elke nieuwe bekeerling in de kerk te houden.

Dit is een ernstige aangelegenheid. Zendingswerk heeft geen zin als we de vruchten ervan niet vast kunnen houden. Die twee zaken moeten onafscheidelijk verbonden zijn.

Ik wil u een brief voorlezen. Zulke brieven ontvangen we nu en dan. Hij is aan mij gericht:

„Na het lezen van uw toespraken van de algemene aprilconferentie voel ik me gedrongen u te schrijven. Ik werd vooral geraakt door wat u zei in “Jongemannen en bekeerlingen”. Ik heb het artikel op Internet gelezen en was ontroerd door wat u zei. Uw visie op bekeerlingen en hun bijzondere behoeften raakte me vooral omdat ik bekeerling ben geweest. Ik wilde u schrijven om u te vertellen dat ik het met u eens ben, en als meer leden zich bewust waren van de behoeften van een bekeerling zou ik waarschijnlijk in de kerk gebleven zijn.

Ik ben in 1994 lid geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat was na een lange periode van zoeken naar de ware kerk. Ik had zo ongeveer alle kerkgenootschappen bekeken, maar nooit gevonden wat ik zocht. Vanaf mijn eerste contact met de zendingen wist ik dat zij met iets kwamen dat mij zou veranderen. Ik luisterde naar wat ze te zeggen hadden en ik hoorde wat ik al die jaren gezocht had. Ik weet niet of er woorden zijn om te be-

schrijven wat ik daarna voelde. Ik was eindelijk tot rust gekomen. Het klopte allemaal. Ik bestudeerde de kerk ernstig en had het gevoel een thuis gevonden te hebben. Ik besloot me op 8 oktober 1994 te laten dopen. Dat was één van de belangrijkste dagen van mijn leven.

„Maar na mijn doop veranderden er dingen met de kerk. Ik kwam plotseling terecht in een situatie waarin men veronderstelde dat ik wist wat er gebeurde. Nu had ik niet alle aandacht meer, en was ik gewoon een lid. Men behandelde mij alsof ik al jaren in de kerk was. Er was mij gezegd dat er na mijn doop nog zes lessen zouden volgen. Dat is nooit gebeurd. In die tijd oefende mijn verloofde ook nog grote druk op mij uit om de kerk te verlaten. Zij was overtuigd anti-mormoons en wilde niet dat ik daarbij hoorde. We hebben vaak over de kerk geredetwist. Ik dacht dat ik haar duidelijk kon maken hoe ik het zag. Ik dacht dat zij, als ik wat langer in de kerk was, het niet als iets slechts of als een sekte zou beschouwen. Ik dacht dat ze aan mij zou zien dat dit de ware kerk was en dat zij het zou aanvaarden.

Ik heb veel steun aan de zendingen gehad. Zij probeerden (...) manieren te bedenken om mijn verloofde ervan te overtuigen dat ik het juiste besluit genomen had. Dat ging goed totdat de zendingen werden overgeplaatst. Zij vertrokken en ik stond eigenlijk alleen. Zo voelde ik dat tenminste. Ik zocht steun bij de leden, maar dat lukte niet. De bisschop hielp me wel, maar hij kon weinig doen. Langzamerhand verloor ik mijn “warme, goede gevoel” over de kerk. Ik voelde me een vreemdeling. Ik begon aan de kerk en de leer te twijfelen. Langzamerhand ging ik meer naar mijn verloofde luisteren. Toen concludeerde ik dat ik misschien te vlug bij de kerk gegaan was. Ik schreef mijn bisschop om me uit te laten schrijven. Ik liet dat gebeuren. Dat was een dieptepunt in mijn leven.

„Dat is nu twee jaar geleden. Ik ben naar mijn oude kerk teruggegaan en heb met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen sindsdien niets meer te maken gehad. Ik bid God om leiding. In mijn hart weet ik dat Hij me naar zijn ware kerk zal leiden. Ik weet alleen niet of dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is, of dat de ware kerk überhaupt bestaat. Ik betreur het de kerk verlaten te hebben en dat ik uitgeschreven ben, maar ik had destijds het idee dat er geen andere mogelijkheid was. Ik heb er een nare herinnering aan overgehouden die niet makkelijk uit te wissen is.

De leden van het Eerste Presidium tijdens de conferentie, vlnr: president Thomas S. Monson, eerste raadgever, president Gordon B. Hinckley en president James E. Faust, tweede raadgever.

‘Omdat de kerk een programma in voorbereiding heeft om bekeerlingen in de kerk te houden, wilde ik u laten weten (...) dat volgens mij veel bekeerlingen hetzelfde ervaren hebben als ik. Ik weet dat er mensen zijn die, tegen het advies van vrienden en familie in, lid worden van de kerk. Dat is een grote stap en in die kritieke tijd zouden ze steun moeten krijgen. Ik weet uit ervaring dat ik, als die steun er geweest was, u deze brief niet zou schrijven.

‘Dank u voor uw tijd. Met vriendelijke groeten’, en dan ondertekent hij.

Wat een tragedie. Wat een vreselijke tragedie. Ik denk dat de schrijver nog steeds een getuigenis van dit werk heeft. Dat getuigenis heeft hij al sinds zijn doop, maar hij heeft zich verwaarloosd gevoeld, en voor niemand van belang.

Iemand heeft verschrikkelijk gefaald. Ik zeg tegen alle bisschoppen over de hele wereld dat u bij alles wat u moet doen – en we beseffen dat het veel is – de bekeerlingen niet kunt veronachtzamen. De meesten hebben niet veel nodig. Ik heb het al eerder gezegd, ze hebben een vriend nodig. Ze moeten iets doen, een taak krijgen. Ze moeten gevoed worden met het goede woord van God. Ze komen enthousiast over wat ze gevonden hebben de kerk binnen. Daarop moeten we meteen inhaken. U hebt mensen in uw wijk die met elke bekeerling vriendschap kunnen sluiten. Ze kunnen naar ze luisteren, ze leiden, hun vragen beantwoorden en klaarstaan om in elke situatie en onder

alle omstandigheden hulp te bieden. Broeders, we mogen niemand verliezen. Het is onnodig. Ik weet zeker dat de Heer niet blij is met ons. Ik vraag u, u allemaal, om dit tot prioriteit in uw bestuurlijk werk te maken. Ik vraag elk lid om in vriendschap en liefde de bekeerlingen die in de kerk komen de hand toe te reiken.

De komende maanden zult u hier veel over horen. Ik noem het alleen omdat het mijn volledige steun heeft.

Sta me toe een andere zaak te bespreken. Ik wil iedere jongen toespreken die vanavond luistert. En ik spreek mijn waardering uit voor wat de andere broeders tot hen hebben gesproken.

Laat me eerst zeggen dat wij jullie, jongemannen eren en respecteren. Jullie vertegenwoordigen een geweldige generatie in de kerk. Steeds weer heb ik gezegd dat dit de beste generatie is die we ooit hebben gehad. Jullie en de jongevrouwen zijn reusachtig. Jullie bestuderen de Schriften. Jullie bidden. Jullie brengen grote offers om het seminarie te volgen. Jullie proberen te doen wat juist is. Jullie hebben een getuigenis van dit werk, en de meesten van jullie leven ernaar. Ik geef jullie mijn complimenten! Ik laat jullie weten dat wij veel van jullie houden. Ik wil slechts een paar dingen zeggen, in aansluiting op wat ik eerder gezegd heb, in de hoop dat ik jullie daarmee aanmoedig.

Ik kan jullie niets beters toewensen dan dat jullie volledig trouw blijven aan de kerk, volledig geloven in haar goddelijke zending, vol verlangen zijn om het werk

van de Heer voort te zetten, en volledig toegewijd zijn aan jullie taak als lid van de Aäronische priesterschap.

Jullie leven in een wereld vol vreselijke verleidingen. Pornografie met haar vulgare vuiligheid gaat als een afschuwelijke vloedgolf over de aarde. Het is vergif. Bekijk en lees het niet. Het zal je vernietigen. Het zal je je zelfrespect ontnemen. Het zal je beroven van het gevoel voor de schoonheid van het leven. Het zal je omlaag halen in een moeras van slechte gedachten, en misschien ook van slechte daden. Blijf er vanaf. Schuw het alsof het een gemene ziekte is, want het is net zo dodelijk. Wees deugdzzaam in gedachte en daad. God heeft, met een bedoeling, in jullie een goddelijke drang gepland die gemakkelijk ontaardt in iets slechts. Als je jong bent, moet je geen vaste verkering aangaan. Doe dat als je op een leeftijd komt waarop je aan trouwen denkt. Maar voor jongens en meisjes van de middelbare-schoolleeftijd is dat niet nodig.

We ontvangen brieven, we hebben voortdurend te maken met mensen die, gedwongen door omstandigheden, heel jong trouwen. Er is een oud spreekwoord dat luidt: ‘Als je vroeg trouwt, heb je veel tijd om het te betreuren.’ Daar steekt veel waarheid in.

Maak veel plezier met de jongevrouwen. Doe dingen samen, maar laat het niet te snel serieus worden. Jullie hebben een zending voor je, en je kunt het je niet permitteren die kans en die verantwoordelijkheid te verliezen.

De Heer heeft gezegd: ‘Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren’ (LV 121:45).

Blijf van alcohol af. Een diploma is geen reden voor een bierfeestje. Het is beter om er weg te blijven en als bekrompen gezien te worden dan er wel heen te gaan en het je hele leven te betreuren. Blijf van drugs af. Raak ze niet aan. Uiteindelijk zullen ze je vernietigen. Het goede gevoel gaat snel over en dat afschuwelijke spul zal je in zijn dodelijke klauwen gevangen houden. Je zult er een slaaf van worden, een corrupte slaaf. Je zult de controle over je leven en je daden verliezen. Experimenteer er niet mee. Blijf ervan af!

Behoud het licht, de kracht en de deugd van zelfbeheersing en absolute eerlijkheid.

Zorg dat je zoveel mogelijk geschoold wordt. Scholing is de sleutel tot gunstige kansen. God heeft dit volk opdracht gegeven om kennis te vergaren ‘ja, door studie alsmede door geloof’ (LV 88:118; zie ook 109:7,14).

Jullie zijn een uitverkoren geslacht. Natuurlijk zijn jullie dat. Jullie hebben de

dingen van de wereld achter je gelaten. Jullie zijn op weg naar iets hogers en beters. Jullie moeten een opleiding volgen. Jullie hebben de geweldige kans om in het huis van de Heer een huwelijk te sluiten.

Jullie zullen op zending gaan. Jullie behoren allemaal plannen te maken voor een zending. Je kunt je twijfels hebben. Je kunt een beetje bang zijn. Zie de twijfels en je angsten met geloof onder ogen. Bereid je voor om te gaan. Je hebt niet alleen de kans. Je hebt de plicht. De Heer heeft jullie op een opmerkelijke en prachtige manier gezegend en begunstigd. Is het teveel gevraagd om je twee jaar volledig aan zijn dienst te wijden?

Jonge broeders, jullie zijn iets bijzonders. Jullie moeten boven het gewone uitstijgen. Jullie moeten de hele wapenrusting Gods aantrekken en deugdzzaam leven. Jullie weten wat juist is. Jullie weten wat verkeerd is. Jullie weten wanneer en hoe je moet kiezen. Jullie weten dat er een hemelse macht is waarop je een beroep kunt doen als dat hard nodig is. Bid vurig en met geloof. Bid tot de God van de hemel waar jij van houdt en die van jou houdt. Bid in de naam van de Heer Jezus Christus die zijn eigen leven voor jou gegeven heeft. Sta op en leef als zoon van God, zijn naam waargid.

Wij houden van jullie. We bidden voor jullie. We hebben veel vertrouwen in jullie. Moge er over jullie gewaakt worden en moge de Heer jullie zegenen.

Nu wil ik iets over de zending zeggen tegen de bisschoppen en de ringpresidenten. Deze zaak ligt gevoelig. Er schijnt in de kerk een idee post te vallen dat alle jongevrouwen en jongemannen op zending behoren te gaan. We hebben een aantal jongevrouwen nodig. Zij doen opmerkelijk werk. Zij komen in gezinnen waar de mannelijke zendingen geen toegang krijgen.

Ik geef toe dat ik twee kleindochters op zending heb. Het zijn intelligente en knappe jongevrouwen. Ze werken hard en bereiken veel. Na een gesprek met hun bisschop en hun ouders hebben ze zelf besloten te gaan. Ze vertelden het me pas toen ze hun papieren inleverden. Op hun besluit heb ik geen invloed gehad.

Nu ik u dat bekend heb, wil ik zeggen dat het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf gezamenlijk tegen onze jonge zusters zeggen dat ze niet verplicht zijn op zending te gaan. Ik hoop dat ik kan zeggen wat ik moet zeggen op een manier waardoor niemand gekwetst wordt. Jongevrouwen moeten niet het gevoel hebben dat ze een plicht hebben die vergelijkbaar is met die van de jongemannen.

Sommigen zullen heel graag op zending willen. Als dat zo is, moeten ze hun bishop en hun ouders raadplegen. Als het voornemen blijft, weet de bisschop wat hij moet doen.

Ik zeg wat al eerder gezegd is, dat zendingswerk in beginsel een plicht van de priesterschap is. Daarom moeten onze jongemannen het grootste aandeel leveren. Dat is hun taak en hun plicht.

Van de jongevrouwen vragen we niet om een zending als essentieel onderdeel van hun leven te beschouwen. Vele jaren lang hebben we de leeftijdsgrens voor hen hoger gesteld in een poging om het aantal dat op zending gaat, betrekkelijk laag te houden. Nogmaals zeg ik tegen de zusters dat u, of u nu wel of niet op zending gaat, gerespecteerd zult worden, uw plichtgetrouwheid niet in twijfel wordt getrokken en dat uw inspanningen voor de Heer en voor de kerk aanvaardbaar zijn.

We ontvangen steeds brieven van jongevrouwen die vragen waarom de leeftijd voor zusterzendingen niet dezelfde is als voor mannelijke zendingen. We vertellen ze gewoon waarom. We weten dat ze teleurgesteld zijn. We weten dat velen heel graag op zending willen. We weten dat velen op zending willen voordat ze trouwen en hun leven voortzetten. Ik wil zeker niet zeggen of laten doorschemeren dat we ze niet willen. Ik zeg alleen dat een zending geen noodzakelijk onderdeel van hun leven is.

Het kan vreemd lijken dat dit in een priesterschapsbijeenkomst gezegd wordt. Ik zeg dat hier omdat ik niet weet waar ik het anders moet zeggen. Nu hebben de bisschoppen en ringpresidenten van de

kerk er kennis van genomen. Zij zijn degenen die in deze zaken een oordeel moeten vellen.

Genoeg over dit onderwerp.

Tot slot wil ik gewoon zeggen dat ik van ieder van u houd. U, mannen en jongens, bent de leiders van deze belangrijke organisatie, die op een geweldige en wonderlijke wijze over de wereld verspreid wordt. Ik ben absoluut niet bezorgd over de toekomst. Deze kerk leidt geweldige leiders op. Je ziet ze overal. Bekeeringen worden na een paar jaar al bisschop of ringpresident. U doet prachtige werk, broeders.

Echtgenoten, leef het evangelie na, wees aardig voor uw vrouw. Uw werk in de kerk is niet aanvaardbaar als er thuis onenigheid is. Vaders, wees goed voor uw kinderen. Wees een vriend voor ze. Hoe hard u ook werkt om de kost te verdienen, geen enkele verdienste weegt op tegen de liefde en trouw van de vrouw met wie u zich aan het altaar in de tempel verbonden hebt, en de liefde en het respect van uw kinderen.

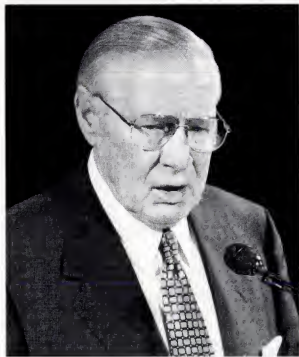
Moge u gezegend worden in wat u in uw beroep nastreeft, wat dat ook moge zijn, en zolang het maar eerbaar is. Moge u de kerk beschouwen als uw goede vriend, uw toevlucht als de wereld u gaat benauwen, uw hoop als het er donker uitziet, uw vuurkolom bij nacht en uw wolk overdag op uw levenspad. Dat de Heer u indachtig en genadig zal zijn, en u zachtmoedig zal bejegenen. Dat u vreugde zult vinden in wat u in zijn dienst doet, is mijn nederig gebet met liefde en genegenheid voor een ieder van u, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gewichtigste van de wet: oordeel, barmhartigheid en trouw

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij moeten ons concentreren op de innerlijke zaken van het hart, die wij intuïtief kennen en waarderen, maar te vaak verwaarlozen ten bate van het onbelangrijke, oppervlakkige of hoogmoedige.

Geliefde broeders en zusters, en vrienden. Ik heb ernstig gebeden dat u vanmorgen mijn woorden en hun bedoeling mag begrijpen. Daarom vraag ik u om mij met uw geloof en gebed te ondersteunen. Jezus van Nazaret beschreef zijn grootste werk als volgt: 'Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.'¹ Zijn werk wordt volbracht door zijn evangelie, wat het stempel van de Heiland zelf draagt. Ik wil het graag hebben over de essentie van het evangelie. De Heiland heeft ons geleerd dat oordeel, barmhartigheid en trouw 'het gewichtigste van de wet' zijn.²

Ik wil duidelijk zeggen dat we de geboden van God moeten onderhouden om de zegeningen en beloften van de Heiland te ontvangen. De tien geboden zijn nog

steeds een essentiële draad in de stof van het evangelie van Christus, maar met zijn komst kwam er nieuw licht en leven dat ons een grotere mate van vreugde en geluk bracht. Jezus liet ons kennismaken met een hogere, moeilijker norm van menselijk gedrag. Het is tegelijkertijd eenvoudiger en moeilijker, want het concentreert zich op interne eisen, en niet op externe: Wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.³ Gij zult uw naasteliefhebben als uzelf.⁴ Slaat iemand u, keer hem dan de andere wang toe.⁵ Wil iemand uw hemd nemen, geef hem ook uw mantel.⁶ Vergeef niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.⁷ Dat was de essentie van het nieuwe evangelie. Er lag meer nadruk op *doen* dan op *niet doen*. Ieder van ons kreeg meer morele verantwoordelijkheid.

Joseph Smith, de profeet van de bedeling van de volheid der tijden, heeft door openbaring de kerk gevestigd als de vergaarpplaats van evangeliewaarheid. Hij bracht door de talrijke verheven openbaringen meer licht, warmte en vreugde in de kerk, zoals de openbaring hoe het priesterschap uitgeoefend moet worden: 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde.'⁸ Die hoge gedragsnorm vervult, mits men zich eraan houdt, deze belofte: 'De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.'⁹

Door de eeuwen heen hebben dogmatisme, dwang en onverdraagzaamheid al te vaak het levende water van het evangelie verontreinigd, water dat onze geeste-

lijke dorst eeuwig lest.¹⁰ De Heiland heeft tijdens zijn aardse leven dit gezegd: 'Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en het andere niet nalaten.

'Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift, maar de kameel doorzwelgt.'¹¹

En zo heeft Paulus ook gezegd: 'De letter doodt, maar de geest maakt levend.'¹²

Wij moeten niet alleen het kwaad vermijden, en niet alleen het goede doen, maar belangrijker nog: wij moeten doen wat de grootste waarde heeft. Wij moeten ons concentreren op de innerlijke zaken van het hart, die wij intuïtief kennen en waarderen, maar te vaak verwaarlozen ten bate van het onbelangrijke, oppervlakkige of hoogmoedige.

De heilbrengende beginselen en leestellingen van de kerk zijn gevestigd, zijn vast en onveranderlijk. Gehoorzaamheid aan die absolute waarden is nodig om 'vrede [te krijgen] in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.'¹³ Maar de manier waarop de kerk de gecompliceerde en gevarieerde wereldwijde moeilijkheden aanpakt, verandert van tijd tot tijd. Onder leiding van levende profeten worden er nieuwe richtlijnen en werkwijzen gegeven. Ik verwelkom die geïnspireerde veranderingen. Zij zijn een bewijs van de waarheid van het herstelde evangelie.

Maar ik heb enige angst dat sommige leden de richtlijnen en werkwijzen niet zo belangrijk beschouwen als de tijloze, onveranderlijke wetten van het evangelie, zoals: Gij zult geen overspel plegen.¹⁴ In plaats van een juridische definitie van overspel te geven, is de meer verlichte richtlijn van de Heiland dat de gedachte de vader is van de daad: hij die 'een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.'¹⁵

Wie beslist er wat er onder bepaalde omstandigheden goed en kwaad is? Bij wie ligt de verantwoordelijkheid voor het vellen van een moreel oordeel? Uiteraard ligt die bij volwassenen bij het individu zelf. In het geval van kinderen, ligt de verantwoordelijkheid om morele leiding te geven bij de ouders. Zij kennen de aard, de mate van begrip en de intelligentie van elk kind. Ouders zijn een leven lang bezig om een goede communicatie met elk van hun kinderen tot stand te brengen en in stand te houden. Zij bevinden zich in de beste positie om de uiterste morele orde-

len te vellen over zaken als het welzijn van hun nageslacht. De hogere beginselen van het evangelie – oordeel, barmhartigheid en trouw – zijn erg belangrijk in alle familierelaties.

Toen ik jaren geleden bisschop was, kwam een gewetensvolle vader mij eens om raad vragen. Hij meende dat de vele, regelmatige activiteiten van de kerk het zijn gezin moeilijk maakte om zoveel bij elkaar te zijn als zijn vrouw en hij nodig vonden. De kinderen hadden het idee dat zij de kerk niet trouw waren als zij niet volledig met elke recreatieve activiteit meededen. Ik zei de zorgzame vader dat de kerktactiviteiten er waren om hem en zijn vrouw te assisteren bij de opvoeding van hun kinderen. Zij als ouders hadden niet alleen het recht, maar zelfs de plicht om vast te stellen in hoeverre hun gezin meedeed aan sociale activiteiten. De eenheid, solidariteit en harmonie in het gezin moesten behouden blijven. Tenslotte is het gezin de permanente basiseenheid van de kerk.

Er zijn drie bronnen van leiding voor het vellen van morele oordelen. Allereerst is er de leiding van de Heilige Geest. Dat is altijd een betrouwbaar kompas voor hen die gedoopt zijn en die deze goddelijke gave ontvangen hebben. De tweede bron is de wijze raad van priesterschapsleiders die de Heer heeft geroepen om ons te leiden. Ten derde dient het betonen van liefde al onze oordelen te beïnvloeden. En soms houdt dit het toedienen van discipline in.

De profeet Joseph Smith werd eens gevraagd hoe hij zo'n verscheidenheid aan mensen eigenlijk bestuurde. Zijn antwoord luidde: 'Ik leer hun de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.'¹⁶ Die uitspraak geldt heden ten dage nog net zozeer als in Josephs tijd. Men moet naar de levende profeet van de kerk luisteren en hem gehoorzamen. President Marion G. Romney heeft het mooi gezegd:

Het is makkelijk om in de dode profeten te geloven, maar het is moeilijker om te geloven in de levende profeten. Ik zal u een voorbeeld geven.

Op een dag, toen president Grant nog leefde, zat ik na een algemene conferentie in mijn kantoor aan de overkant van de straat. Er kwam een man bij mij, een oudere man. Hij was erg boos over iets wat er tijdens de conferentie gezegd was door enkele algemene autoriteiten, waaronder ikzelf. Aan zijn manier van spreken kon ik horen dat hij uit het buitenland kwam. Toen ik hem voldoende had gekalmeerd om hem te laten luisteren, zei ik: 'Waarom bent u naar Amerika gekomen?'

'Ik ben hier gekomen omdat een profeet van God mij dat had gezegd.'

'Wie was die profeet?' ging ik verder.

'Wilford Woodruff.'

'Geloof u dat Wilford Woodruff een profeet van God was?'

'Ja', zei hij.

'Geloof u dat zijn opvolger, president Lorenzo Snow, een profeet van God was?'

'Jazeker.'

'Geloof u dat president Joseph F. Smith een profeet van God was?'

'Jazeker.'

Toen kwam de 'duizend-guldenvraag'. 'Geloof u dat Heber J. Grant een profeet van God is?'

Zijn antwoord: 'Ik vind dat hij zijn mond moet houden over oudedagsvoorzieningen.'¹⁷

Tegenwoordig hebben wij een levende profeet, president Gordon B. Hinckley, die wij steunen als de profeet van onze tijd. Hij heeft ons gewaarschuwd 'ons uit te spreken voor morele normen in een wereld waar smerigheid, pornografie en al hun kwaad als een vloedgolf overspoelen.' Zijn raad aan ons in deze tijd is: 'Sta pal voor integriteit in uw zaken, in uw beroep, in uw gezin, in de maatschappij waar u deel van uitmaakt.'¹⁸

Ja, morele normen moeten behouden worden. Voor het merendeel straffen de ongehoorzaam zichzelf. Zoals de Heer tegen Jeremia heeft gezegd: 'Laat uw boosheid u tuchtigen en uw afdwaling

u kastijden.'¹⁹ Zij die de verantwoordelijkheid hebben om oordelen te vellen in het koninkrijk van God, moeten erop toezien dat de kerk rein blijft, zodat de levende levenswateren ongehinderd blijven vloeien.

Ware godsdienst is echter niet in eerste instantie een zoeken naar zwakheden, fouten en vergissingen. Het is de geest van versterken, van fouten door de vingers zien, net zoals wij graag willen dat onze eigen fouten door de vingers gezien worden. Richten wij ons volledig op wat er fout zou kunnen zijn, in plaats van te kijken wat er goed is, dan zien wij de allesovvertreffende schoonheid en de essentie van het zoete evangelie van de Meester over het hoofd.

Oordeel, de gewichtigste zaak van de wet die de Heiland heeft genoemd, kan niet gescheiden worden van de andere twee: barmhartigheid en trouw. Shakespeare heeft geschreven over 'de aard van barmhartigheid'. Door Portia heeft hij gezegd: 'Wij bidden om barmhartigheid. En dat gebed leert ons, aan and'ren weer barmhartigheid te betonen.'²⁰ Ik zal eerlijk toegeven dat ik bij het bidden niet om gerechtigheid vraag, maar om barmhartigheid. Een van de grote voorbeelden van barmhartigheid in onze tijd werd door de profeet Joseph gegeven aan W. W. Phelps ten tijde van de moeilijkheden voor de heiligen in de staat Missouri. Ouderling Phelps viel af van de kerk. Na

Conferentiebezoekers bewonderen de Christus van Bertel Thorvaldsen in het bezoekerscentrum Noord op Temple Square.

geestelijk geleden te hebben, schreef W. W. Phelps op 29 juni 1840 in Dayton (Ohio) aan de profeet Joseph:

'Ik heb de dwaasheid van mijn gedrag ingezien, en ik beef bij de gedachte aan de kloof die ik net gemist heb. (...) Ik zal mij bekeren en leven, en zal mijn oude broeders vragen om mij te vergeven, en al kastijden zij mij tot de dood erop volgt, dan zal ik met hen sterven, want hun God is mijn God. De minste plek bij hen is genoeg voor mij, ja, hij is groter en beter dan heel Babylon. (...)

'Ik heb kwaad gedaan en het spijt mij. (...) Ik heb niet met mijn vrienden gewandeld overeenkomstig mijn heilige zalving. Ik vraag in de naam van Jezus Christus vergeving van alle heiligen, want ik zal weer goed doen, met Gods hulp. Ik wil uw omgang; als u dat niet kunt toestaan, sta mij dan uw vrede en vriendschap toe, want wij zijn broeders, en onze omgang was eens zoet.'²¹

Hierop antwoordde de profeet Joseph: 'Het is waar dat wij veel geleden hebben als gevolg van uw gedrag. De galbeker, die toch al vol genoeg was (...), vloeide over toen u zich tegen ons keerde. Iemand met wie wij vaak zoete omgang hadden gehad, en met wie wij vele fijne tijden van de Heer hadden gekregen. "Was het een vijand geweest, dan hadden wij het verdragen. (...)"

'Echter, de beker is uitgedronken, de wil van de Vader is gedaan, en wij leven nog. (...) En nu wij door de barmhartigheid van God uit de handen van slechte mensen zijn verlost, zeggen wij dat het uw voorrecht is om verlost te worden van de machten van de tegenstander, (...) en

weer uw plaats in te nemen onder heiligen van de Allerhoogste, en door ijver, nederigheid en ongeveinsde liefde uzelf aan te bevelen bij onze God, en uw God, en bij de kerk van Jezus Christus.

'In het geloof dat uw belijden oprecht is en uw bekering waar, zal ik blij zijn als ik u weer de rechterhand van broederlijke omgang kan geven, en zal ik mij verheugen over de terugkeer van de verloren zoon. (...)

'Kom, geliefde broeder, nu de oorlog voorbij is, zijn voormalige vrienden eindelijk weer vrienden. Uw broeder als altijd, Joseph Smith jr.'²²

W. W. Phelps bleef getrouw en schreef de tekst van de geweldige lofzang 'Ere de man', waarmee hij zijn grote liefde en bewondering voor de profeet Joseph bevestigde:

*Ere de man tot wie sprak weer Jehooah, die tot profeet werd gezalfd door de Heer. Hij was d'ontsluiter der laatste bedeling, eens geven volken en vorsten hem eer.'*²³

Het kinderlijke geloof van een volgelving van de goddelijke Christus is een uitgelezen geestelijke gave. Jong en oud kan hem ontvangen. In de begintijd van de kerk had een jongen in Nauvoo, Will Cluff, een opmerkelijk, zuiver geloof. Hij had een ervaring die velen van ons zal aanspreken:

Zijn ouderlijk gezin was arm. Ze hadden maar één koe, en waren ervan afhankelijk voor hun voedsel. In het voorjaar van 1842 dwaalde de koe af. Op een avond in augustus kwam zijn vader zwaar vermoeid en ontmoedigd thuis. Wills broers en hij hadden een groot deel van de zomer

naar de koe gezocht. Will zei: 'Vader, als ik Charley (een oud paard) van u mag meenemen, dan zal ik de koe gaan zoeken.' Na enige aarzeling stemde hij toe.

De volgende ochtend vroeg reed Will naar Big Mound, een stuk prairie vijf kilometer naar het oosten. Hier had hij vaak met andere jongens uit Nauvoo koeien gehoed. Hij stapte af, hield het paard bij het tuig vast, knield neer en bad vurig tot de Heer om hem in de richting van de koe te leiden. Hij klom weer op het paard en reed naar het zuiden, een richting die hem werd ingegeven, ondanks het feit dat er in alle richtingen talrijke groepjes vee graasden.

Toen hij een aantal kilometers over de open prairie had gereden, en honderden stuks vee was gepasseerd, kwam Will bij een hek. Hij stapte af, deed het hek open, leidde zijn paard erdoor, deed het hek weer dicht en reed vijf kilometer over het veld. Weer bevond hij zich op de open prairie met vele groepjes vee in alle richtingen. toen hij bijna een halve kilometer verder was gereden, reed hij recht op de koe af, die op enige afstand van de andere dieren aan het grazen was.

Will begon de koe in de richting van de stad te drijven. Hij kwam lank op de avond aan, vol vreugde en dankbaarheid aan zijn Vader in de hemel.²⁴

Ik vrees dat onze zonden er veelal in bestaan dat wij iets nalaten. Er zijn de gewichtige zaken van de wet waarvan de Heiland heeft gezegd dat wij ze niet moeten nalaten.²⁵ Het zijn de attentie, zorgzame daden die wij nalaten, waardoor wij ons zo schuldig voelen omdat we ze verwaarloosd hebben.

Ik herinner me dat toen ik een jonge jongen was, mijn grootmoeder, Mary Finlison, in de zinderende zomerse hitte onze heerlijke maaltijden kookte op een houtfornuis. Als de houtkist naast het fornuis leeg raakte, pakte grootmoeder die stilletjes op en ging die buiten bij de stapel cederhout weer vullen, waarop ze de zwaar geladen kist weer naar binnen droeg. Ik was zo ongevoelig hiervoor en zo geïnteresseerd in de gesprekken in de keuken, dat ik daar gewoon zat en mijn geliefde grootmoeder de houtkist uit de keuken zelf liet vullen. Ik schaam me hiervoor, en heb het mijn hele leven betreurd dat ik heb nagelaten haar te helpen. Ik hoop haar eens om vergeving te vragen.

Wij worden door de woorden van de Heiland zelf naar het pad geleid dat naar het koninkrijk van God voert. Hij heeft gezegd: 'Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen'²⁶ en 'het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.'²⁷ Op diezelfde ma-

nier wordt ons de weg gewezen naar Gods koninkrijk op aarde.

Zij die oordeel vellen, en barmhartigheid, trouw en vergeving tonen, geven blijk van een grootsheid van ziel en geest die strookt met de geest van de leringen en het voorbeeld van de Heer. Dit hogere evangelie vereist dat wij naar binnen in onze ziel kijken, want wij kunnen de Heer niet misleiden. Ons wordt gezegd dat 'de poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht.'²⁸ Diegenen onder ons die het heilige apostelschap dragen, willen altijd hun plicht vervullen om van de goddelijkheid van de Heiland te getuigen. Ik voel dat ik dat nu ook moet doen. Ik heb mijn hele leven al een getuigenis. Maar onlangs heb ik in mijn ziel een overweldigend getuigenis ontvangen van de goddelijke aard van dit heilige werk. Dat vaste getuigenis is zekerder dan het ooit geweest is. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Mozes 1:39.
2. Matt. 23:23.
3. Matt. 7:12.
4. Zie Matt. 22:27-39.
5. Lucas 6:29.
6. Zie Matt. 5:40.
7. Zie Matt. 18:21-22.
8. LV 121:41.
9. 2 Ne. 2:25.
10. Zie Joh. 4:14.
11. Matt. 23:23-24.
12. 2 Kor. 3:6.
13. LV 59:23.
14. Zie Ex. 20:14.
15. Matt. 5:28.
16. *Journal of Discourses*, deel 10, blz. 57-58.
17. Conference Report, april 1953, blz. 125.
18. 'Stand Up for Truth', korte godsdienstoefening in het Marriott Center van de BYU, 17 september 1996.
19. Jer. 2:19.
20. *De koopman van Venetië*, vierde akte, eerste toneel, 10-12.
21. *History of the Church*, deel 4, blz. 142.
22. *History of the Church*, deel 4, blz. 163-164.
23. Lofzang 24.
24. W. W. Cluff, 'Boy's Faith', *Especially for Mormons*, samengesteld door Stan en Sharon Miller, 5 delen (1972), deel 2, blz. 115.
25. Zie Matt. 23:23.
26. Luc. 10:9.
27. Matt. 4:17.
28. 2 Ne. 9:41.

Waarheid ontvangen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Kennis van Hem krijgen, is essentieel voor onze training in het sterfelijk leven. Wij moeten ook een sterk verlangen hebben om ons op de hoogte te stellen van de leringen van het koninkrijk.

In de Schriften staat: 'En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn' (Leer en Verbonden 130:19).

Kennis verkrijgen is een fundamenteel onderdeel van het grote eeuwige plan dat de Heer voor zijn kinderen heeft. Om ervoor te zorgen dat er hulpbronnen zijn voor hen die naar deze kennis streven, heeft Hij zijn profeten door de eeuwen heen de opdracht gegeven om een verslag bij te houden van zijn communicatie met hen. Het eerste aardse gezin, dat van vader Adam, hield zich al aan deze instructies:

'Toen begonnen deze mannen den Naam des Heren aan te roepen, en de Heere zegende hen;

'En er werd een gedenboek bijgehouden, waarin in de taal van Adam werd geschreven, want het was gegeven aan zovelen, als er God aanriepen, om door den geest van inspiratie te schrijven;

'En zij leerden hun kinderen lezen en schrijven, een taal hebbende die zuiver en onbevlekt was' (Mozes 6:4-6).

Zetten wij onze studie vooruit in het Oude

en het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, dan vinden we herhaaldelijk instructies om het evangelie van onze Heer en Heiland te bestuderen. De Heer begrijpt ons volkomen. Hij weet dat wij, om echt tot bekeering te komen, moeten begrijpen hoe Hij omgaat met zijn kinderen op aarde. Kennis van Hem krijgen, is essentieel voor onze training in het sterfelijk leven. Wij moeten ook een sterk verlangen hebben om ons op de hoogte te stellen van de leringen van het koninkrijk.

President Spencer W. Kimball heeft ons enkele instructies gegeven inzake de kennis waarnaar wij moeten streven, en in welke volgorde. Hij gebruikte Petrus en Johannes als voorbeeld:

'Petrus en Johannes hadden weinig wereldlijke scholing gehad en werden ongeletterd genoemd. Maar zij kenden de belangrijke zaken van het leven, dat God leeft en dat de gekruisigde, herrezen Heer de Zoon van God is. Zij kenden het pad naar het eeuwige leven. Dat leerden zij in enkele tientallen jaren van hun sterfelijk leven. Hun rechtschapen leven deed voor hen de deur naar het godschap open en naar de schepping van werelden en een eeuwig nakomelingschap. Daarvoor zouden zij uiteindelijk waarschijnlijk een volledige kennis van de wetenschappen nodig hebben. Maar hoewel Petrus en Johannes slechts enkele tientallen jaren hadden om het geestelijke te leren en te doen, hebben ze inmiddels negentienhonderd jaar gehad om het wereldlijke te leren, de geologie van de aarde, en de dierkunde, fysiologie en psychologie van de scheppingen op aarde. Het sterfelijk leven is de tijd om God te leren kennen, bekend te raken met het evangelie en de verordeningen te verrichten. Staan we eenmaal stevig op het pad naar het eeuwige leven, dan kunnen we meer kennis vergaren van wereldlijke zaken' (*President Kimball Speaks Out* [1981], blz. 90-92).

Met die instructie van een profeet van God in gedachten, wil ik vandaag spreken tot jullie jongemensen van de kerk, die nog zoveel van je leven voor je hebt.

De kerk heeft vanaf het begin ingezien dat je de kans moet hebben om de meest fundamentele kennis op te doen, kennis die je nodig hebt om het eeuwige leven te verkrijgen.

In het begin van de kerkgeschiedenis, werden scholen voor basis- en voortgezet onderwijs gesticht. In de Nauvoo-periode werd er een universiteit gevestigd. Drie jaar na de aankomst van de heiligen in Utah, werd de University of Deseret geopend.

Toen in toenemende mate de jongeren van de kerk de openbare scholen voor voortgezet onderwijs begonnen te bezoeken, werd het de kerkleiders duidelijk dat het nodig was om een godsdienstig leerplan te verschaffen om de wereldlijke studie aan te vullen. In 1912 begon de kerk seminariegebouwen neer te zetten op grond van de kerk die grensde aan openbare scholen voor voortgezet onderwijs. Daar konden de leerlingen dagelijks godsdienstles krijgen.

We komen meer te weten over het prille begin van het seminarieprogramma uit het dagboek van John M. Whitaker, een van de eerste seminarieleerkrachten. In april 1915 werd hij als leerkracht in dienst genomen door het Granite Seminary voor een jaarsalaris van 1500 dollar. Bij zijn indiensttreding vond hij weinig middelen om mee te werken. In zijn dagboek staat:

'Ik moest beginnen zonder enig materiaal of lesschema. Daarom bedacht ik allerlei benaderingen voor de problemen

waarmee ik geconfronteerd werd. Ik had enkele jaren lesgegeven aan de University of Deseret, maar daar kende ik mijn leer-gang goed. Hier lag dat anders: ten eerste was tot nu toe uitsluitend de Bijbel als leerstof gebruikt; ten tweede kreeg ik te maken met leerlingen in de leeftijd van het voortgezet onderwijs, die gewend zijn om met strikte richtlijnen, met veel hulpmiddelen en onder toezicht te werken. Voor hen was de overgang naar een godsdienstles, die niet eens verplicht was wel heel erg groot. Bovendien stond men afwijzend tegenover doordeweeks godsdienstonderricht, omdat men vond dat godsdienst eigenlijk iets voor de zondag was. Al met al was de taak te zwaar om alleen aan te beginnen. Dus deed ik wat ik altijd gedaan heb als ik voor een nieuwe taak stond. Ik ging nederig in gebed naar mijn Vader in de hemel en vertelde hem gewoon mijn probleem en vroeg om inspiratie, leiding, wijsheid en moed om de taak die voor mij lag uit te voeren. (...) De meeste faculteitsleden en leerlingen van Granite High kenden mij niet, dus wilde ik een goede start maken. Ik werkte in de zomer mijn plannen uit.'

Bij zijn voorbereidingen op zijn start aan de Granite High School kreeg zijn enthousiasme de overhand en hij zag uit naar de dag van inschrijving op 3 september 1915. Er was een groot aantal leerlingen, en in zijn dagboek beschrijft hij de gebeurtenissen als volgt:

'Er begint een erg belangrijke periode in mijn leven, een die, daar ben ik zeker van, de bestemming van duizenden jongeren in Zion zal beïnvloeden als de plannen die ik heb uitgewerkt ook werkelijk

tot bloei komen' (geciteerd in Lyman Clarence Pedersen jr., *John Mills Whitaker, Diarist, Educator, Churchman*, [scriptie, University of Utah, 1960], blz. 167).

In zijn dagboek staan stap voor stap de gebeurtenissen vermeld die leidden tot het enorme succes dat hij in de loop der jaren had bij het voortzetten van dit programma. Belangrijk is ook de uitspraak van wijlen S. Dilworth Young een van de zeventigen, die een van Whitakers eerste seminarieleerlingen was.

'Als ouderling A. Theodore Tuttle helderziend was geweest, dan had hij in het jaar 1914 een veertienjarige jongen naar het eerste seminarie zien gaan dat door de kerk was gesticht. Tegenover de Granite High School was een gebouw neergezet – met slechts één kamer – er was een leerkracht in dienst genomen, en de school kon beginnen. Ik was die jongeman. Gisteren is de derde leerkracht van het genoemde seminarie overleden. Die leerkracht was John M. Whitaker.

'Ik wil broeder Whitaker een kort eerbetoon geven. Waarschijnlijk wist hij niet wat een grote invloed hij had op mij toen ik als jongen bij hem, en bij zijn voorganger Guy C. Wilson, de details bestudeerde van de Bijbel, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. Nu ik erop terugkijk, besef ik dat ik daar mijn eerste gedetailleerde kennis opdeed van deze standaardwerken. Als ik erop invloed had, dan zou ik ervoor zorgen dat elke jongen en meisje in de kerk een soortgelijke ervaring had met een man van geloof' (Conference Report, april 1960, blz. 80).

De inzet van John M. Whitaker is illustratief voor de duizenden leerkrachten die in de loop der jaren hun leven hebben gewijd aan het opbouwen van een getuigenis bij honderdduizenden jongemensen die de kans gegrepen hebben om het seminarie te volgen.

Om godsdienstonderricht mogelijk te maken voor studenten die niet aan de colleges en universiteiten van de kerk studeerden, stichtte de kerk in 1926 godsdienstinstellingen in de buurt van die andere universiteiten. De successen van seminarieën en instituten resulteerden in de verbreiding van die programma's naar vele delen van de wereld.

De kerk meet periodiek het succes van de instituuitsprogramma's. In 1997 bleek er uit een studie over het instituut het volgende: van hen die het instituut afmaakten, ging 96 procent naar de tempel; 98 procent van hen die naar de tempel gingen, sloot een tempelhuwelijk; 96 procent van de mannen volbrachten een zending. Wij hebben getuigenissen van seminarieleerlingen

over de hele wereld. Luister eens naar deze notities uit een Russisch dagboek:

'Vandaag is de gelukkigste ochtend van het jaar, want vandaag is de eerste seminariedag.

'Hoe en wanneer ben ik aan die gedachte over het ochtendseminarie gekomen? Ik herinner me dat er een les was van onze CES-leerkrachten waarin het dagelijkse seminarieprogramma in de Verenigde Staten en Europa genoemd werd, en dat heb ik onthouden. Bij die les voelde ik de macht van de Heilige Geest die mij het idee gaf dat wij hier seminarie zouden moeten hebben. Toen had ik het gevoel dat de Heer ons alles geeft voor die taak: de mogelijkheid, de kracht en de hulp. Wij moeten alleen bereid zijn om een dergelijke gave te accepteren.

'Na die vergadering voelde ik een grote inspiratie. Sommige moeders waren een beetje bang voor het idee, omdat de kinderen vroeg moeten opstaan, en omdat ze op school al overladen worden met werk, en bovendien doen sommigen dit jaar examen en gaan naar het hoger onderwijs. Maar vaders, die het priesterschap dragen, hebben mij volledig gesteund, en hebben gezegd dat de jeugd dagelijkse schriftstudie nodig heeft, dat ze er discipline door leren, en ze er bovendien de Heilige Geest door krijgen die hen gedurende de dag en bij de lessen op school zal helpen om de verleidingen van Satan te weerstaan' (opmerkingen van leerkrachten ochtendseminarie uit Vyborg [Rusland], herfst 1996).

Dit getuigenis, en zoveel andere die we hebben ontvangen uit de vier windstreken van de aarde, draagt ertoe bij dat we de geest te pakken krijgen van deze twee geweldige programma's. Ze bieden jullie, jongemensen, een geplaveide weg die je naar het eeuwige leven leidt, wat de grootste gave van God aan zijn kinderen is. President Gordon B. Hinckley heeft het volgende gezegd over ons seminarie en instituut:

'Neem elke kans te baat om je begrip van het evangelie te vergroten. Doe de moeite om deel te nemen aan het seminarie en het instituut' (*De Ster*, oktober 1982, blz. 93).

'Ons geweldige kerkonderwijs boekt vooruitgang. Het werk van het opleiden van leerlingen door het seminarie en instituut breidt zich steeds meer uit. (...) Wij sporen allen voor wie het beschikbaar is aan om er gebruik van te maken. Wij aarzelen niet om te beloven dat je kennis van het evangelie erdoor zal worden vergroot, dat je geloof zal worden versterkt, en dat je geweldige vriendschappen zult

ontwikkelen met jongeren net als jij' (*Zie De Ster*, oktober 1984, blz. 103).

Ik wil mijn eigen getuigenis toevoegen aan dat van onze grote profeet en leider. Ik ken de macht die wij krijgen door mee te doen aan het seminarie en het instituut. Dat heeft mijn leven verrijkt en ik weet dat hetzelfde met jullie zal gebeuren. Het zal je een beschermend schild geven en je vrijwaren van de verleidingen en beproevingen van de wereld. Een kennis van het evangelie hebben houdt een grote zegening in. Ik weet geen betere plek voor de jongeren van de kerk om kennis van heilige zaken te krijgen dan in het seminarie en het instituut van de kerk.

Jaren geleden had ik het voorrecht om les te geven in het ochtendseminarie. De les was elke schooldag van half zeven tot half acht 's morgens. Twee schooljaren lang zag ik slaperige leerlingen de klas binnenstrompen, met een uitdaging aan de leerkracht om ze wakker te krijgen. Was het gebed eenmaal uitgesproken en een opbouwende gedachte gegeven, dan zag ik heldere geesten opleven, vol enthousiasme om hun kennis van de Schriften uit te breiden. Het moeilijkste gedeelte van de les was het op tijd afbreken van de bespreking om te ze naar hun reguliere lessen te sturen. Naarmate het schooljaar vorderde, zag ik elke leerling groter vertrouwen krijgen, hechte vriendschappen sluiten en een groeiend getuigenis krijgen.

Enkele jaren geleden stond ik in een groentezaak in een nabijgelegen stad, toen ik iemand mijn naam hoorde noemen. Ik draaide me om en werd begroet door twee van mijn voormalige seminarieleerlingen. Ze waren met elkaar getrouwd. Ze stelden me voor aan hun vier lieve kinderen. Toen we met elkaar praatten, verbaasde ik me over het aantal seminarieklasgenoten waarmee ze na al die jaren nog steeds contact hielden. Het was een bewijs van een bijzondere band die ze hadden gekregen in een hele vroege ochtendseminarieklas. Toen we afscheid namen, dacht ik aan een tekst: '(...) Ik zal u vrienden noemen, want gij zijt Mijn vrienden, en gij zult bij Mij een erfdeel hebben' (LV 93:45). Wij ontlent kracht aan elkaar als wij in het evangelie met elkaar omgaan.

Neem je voor om de volle vier jaren seminarie te volgen. Het instituut is er voor alle studerende en niet-studerende van 18 tot en met 30. Heb je je ingeschreven? Zo niet, dan nodig ik je uit om gebruik te maken van die geweldige kans. En tegen jullie die je al hebt ingeschreven, zeg ik: studeer hard om het evangelie te leren. Ik beloof je dat het fundament dat je in deze twee geweldige studieprogramma's krijgt je je hele leven tot zegen zal zijn. Dat is mijn getuigenis in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'Leerkrachten, de tijdloze sleutel'

Ouderling Harold G. Hillam
van het Presidium der Zeventig

Ongeacht onze levensomstandigheden of de aard van onze roeping hebben alle leden van de kerk de gelegenheid om te onderwijzen en te getuigen.

Deze historische brief die ik hier in mijn hand heb, werd 98 jaar geleden geschreven. Elk blad is ter bescherming in een plastic, verzegelde enveloppe gedaan. Hoewel hij bijna een eeuw geleden werd getypt, hebben de woorden op deze bladzijden grote betekenis voor ons.

In het jaar 1899 werd er een jubileum gevierd – het was vijftig jaar geleden dat de eerste zondagsschool van de kerk was georganiseerd. Als hoogtepunt van dat jubeljaar heeft men een tijdscapsule in de vorm van een prachtige met de hand bewerkte houten doos gevuld met voorwerpen waarvan men meende dat ze van belang zouden zijn voor hen die de doos vijftig jaar later open zouden maken.

Zoals gepland werd de tijdscapsule in 1949 geopend. Onder de historische voorwerpen vond men deze brief die gericht was aan de 'algemene functionarissen van de zondagsschool in het jaar 1949'. Er stond onder andere in:

'De vestiging van de eerste zondagsscholen in de Rocky Mountains ging met veel tegenspoed en ontmoedigend ge-

paard. Men bevond zich in een droog, kaal gebied en men leed veel gebrek. Men moest al zijn tijd en kracht aanwenden om in de eerste levensbehoeften te voorzien; toch, temidden van dit alles en ondanks beperkte voorzieningen, begon men met het onderwijs aan de kinderen (...).'

Verder staat in de brief: 'Broeders, wij kunnen slechts heel vaag voorzien wat de komende vijftig jaar de jeugd van Zion zal bieden. De methoden van vandaag worden misschien geheel terzijde geschoven voor nieuwe methoden die in de toekomst ontdekt worden. Het kan goed zijn dat, wanneer u deze jubeldoos ontvangt, velen van ons die deze groot getekend hebben, naar gene zijde zijn gegaan met dit grote leger zondagsschoolwerkers. Deze woorden van degenen die naar het heerlijke hiernamaals zijn gegaan, zullen u daarom als een stem uit het stof klinken.'

'Dit werk in de zondagsschool was voor ons een taak van liefde en onze belangstelling geldt niet alleen het nu, maar ook de toekomst.'

'(...) wij smeken u, wat de methoden die u gebruikt ook mogen zijn, welke veranderingen er in de komende vijftig jaar ook hebben plaats gevonden, dat u nooit het doel van het geweldige werk van de zondagsschool zult vergeten, namelijk: de kinderen de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leren; heiligen der laatste dagen van ze te maken.'

Deze brief was ondertekend door het algemene presidium van de zondagsschool en door 21 bestuursleden, waaronder Joseph F. Smith en Heber J. Grant, die later beiden als president van de kerk werkzaam zouden zijn.

De brief was profetisch. Zeker zullen de schrijvers ervan slechts heel vaag hebben voorzien wat de volgende vijftig jaar de jeugd van Zion zou bieden. In deze periode werden de communicatiemiddelen van het einde van de negentiende eeuw geheel vervangen door een enorme ont-

wikkeling in de verspreiding van informatie. Zelfs de schrijfmachine waarop men dit document in 1899 had getypt was op dat moment een van de laatste uitvindingen en vertegenwoordigde een ommekeer in communicatie. De eerste draadloze overdracht van de stem liet nog twee jaar op zich wachten. De eerste radio-uitzending zou 21 jaar later plaatsvinden en de algemene conferentie zou nog eens 25 jaar later pas op de radio te horen zijn.

Als de schrijvers van die brief uit 1899 zich ook maar enigszins de technische ontwikkelingen hadden kunnen voorstellen – radio, kleurentelevisie, computers, Internet of alle programma's die ons nu ter beschikking staan – dan zouden zij perplex staan over het feit dat een kleine diskette een grote verzameling kan bevatten van de beste boeken en toespraken die de mensheid bekend zijn. Zij zouden zien dat we met het aanraken van een paar toetsen van de computer de Schriften toegankelijk maken en er verwijzingen bij kunnen vinden in andere toespraken en geschriften van de profeten met het licht en de kennis van God.

Helaas zouden zij ook zien dat diezelfde werktuigen die ons licht en waarheid aanbieden, met hetzelfde gemak, maar door andere toetsen in te drukken, het meest verachtelijke, vuile, slechte en immorele materiaal onder ogen brengen.

Wij zijn inderdaad gezegend met fantastische hulpmiddelen en methoden bij ons onderwijs; maar zoals met alle hulpmiddelen het geval is, moeten ze wijs en omzichtig gebruikt worden om ons tot zegen te zijn en ons leven te vereenvoudigen. Net zoals een gecontroleerd vuur veel voordeel en gemak met zich mee brengt, zo richt een slecht gestuurd of uit de hand gelopen vuur ravage en verwoesting aan.

Bij onze voorbereidingen op de komende vijftig of honderd jaar zien wij misschien ook maar vaag wat er voor ons ligt. Wij moeten leren verstandig gebruik te maken van onze hulpmiddelen en technologie.

Dat betekent onder meer dat we opletten wat we in ons huis toelaten op het gebied van televisie, video's en computers, met inbegrip van Internet.

Er zijn veel goede en opbouwende dingen in de media, maar er zijn ook veel grove, immorele en tijdrovende dingen, die maken dat wij ons '[...] te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen' (2 Timoteüs 3:7). Tijdens het benzinetekort in de Tweede Wereldoorlog herinner ik me dat er borden waren met de vraag: 'Is deze rit noodzakelijk?' Nu er steeds meer eisen

aan iedereen gesteld worden en met het huidige tijdgebrek, moeten wij onszelf voordat we een videospel, de televisie of de computer aanzetten, of ons in de vele beschikbare programma's begeven, misschien de vraag stellen: 'Is deze rit noodzakelijk?'

Laat iedereen onder mijn gehoor zich de volgende vraag stellen en een eerlijk antwoord geven: 'Is de informatie die ik van dit leermiddel ontvang opbouwend en brengt het meer waarheid in mijn leven? Gebruik ik mijn kostbare tijd effectief door deze uren hierin te steken? Helpt dit computerspel mij bij het vervullen van mijn taken en het bereiken van mijn doelen?' Als het antwoord geen nadrukkelijk ja is, moeten wij de moed en vastberadenheid hebben om het uitknopje in te drukken en ons op belangrijker taken te richten.

Ondanks de grote technologische vooruitgang van deze eeuw is één element uit de brief van 1899 nog steeds hetzelfde; het belang van goed getrainde, nederige, toegewijde, liefhebbende leerkrachten.

Iedereen kan zich wel een leerkracht, ouder of vriend herinneren die een diepgaande invloed in zijn of haar leven heeft gehad. Ik zal altijd dankbaar zijn voor juf Hamilton, mijn lerares in de tweede klas. Zij was ook mijn zondagsschoolleerares. Ik hoor haar nog zeggen: 'Denk erom, altijd lief zijn!' en: 'Ik ben zo trots op je.' Ze gaf me altijd het gevoel dat ik erbij hoorde. Ik hield echt van haar en wist zeker dat zij van mij hield. Het was een heerlijk schooljaar. Ik vond het jammer dat er een eind

aan kwam. Nieuwtjes deden in het kleine plaatsje, Sugar City in Idaho, gauw de ronde en op een dag riep mijn moeder me binnen om mij het rampzalige nieuws te vertellen: mijn lieve juf Hamilton was weggegaan en ze was getrouwd! En ze had niet eens mijn toestemming gevraagd!

Onze schoondochter, ook onderwijzeres, kreeg aan het eind van een schooljaar een briefje van één van haar leerlingen. Hij schreef: 'Juf Scoresby, ik zal u meer missen dan mijn woestijnratje dat gestorven is.'

Wij zijn feitelijk een kerk van leerkrachten. Ongeacht onze levensomstandigheden of de aard van onze roeping hebben alle leden van de kerk de gelegenheid om te onderwijzen en te getuigen. De manier waarop wij leven, getuigt van wat wij geloven en leert allen die in onze invloedssfeer komen.

Vele, misschien wel de meeste, volwassen leden van de kerk bevinden zich echter in een positie waarin ze meer direct kunnen lesgeven. Leiders, ouders en leerkrachten hebben de specifieke taak om zich steeds verder te bekwamen als leerkracht, zodat zij allen die zij onder hun hoede hebben kunnen voorbereiden, trainen en verheffen. President David O. McKay heeft gezegd dat '[...] de juiste opvoeding van kinderen de belangrijkste en heiligste plicht van de mens [is].' (*Gospel Ideals*, [1953], blz. 220.) De Heer heeft duidelijk gemaakt dat ouders '[...] hun kinderen eveneens [moeten] leren bidden en oprecht voor de Here wandelen.' (LV 68:28)

Er is kracht in de leerstellingen van de kerk. Daarom moeten wij allen steeds maar blijven leren en onszelf geestelijk versterken. President Hinckley heeft gezegd: 'De machten waartegen wij werken zijn enorm. Wij hebben niet genoeg aan onze eigen kracht om hun aan te kunnen. Bij al degenen die leiding geven, bij de uitgebreide groep leerkrachten en zendingelingen, bij de hoofden van gezinnen wil ik dit bepleiten: Bij alles wat u doet, geef geestelijk voedsel – voed de ziel (...) Ik ben ervan overtuigd dat de wereld hongert naar geestelijk voedsel.' ('Feed the Spirit – Nourish the Soul', *Improvement Era*, december 1967, blz. 85–86)

President Hinckley heeft deze uitspraak bijna dertig jaar geleden tijdens een algemene conferentie gedaan. Hoeveel groter is onze behoefte aan geestelijke versterking dan nu? Ja, geïnspireerd evangelieonderwijs aan alle leden van de kerk is van vitaal belang voor de geestelijke stabiliteit en groei van leden van alle leeftijden.

De technologie zal zeker verder voortgaan en methoden zullen veranderen, maar de persoonlijke invloed van een toegewijde leerkracht die de geest uitstraalt, is de sleutel tot succes in het vervullen van de wens van de schrijvers van de brief uit 1899, die was – de kinderen, en anderen, de 'beginselen van het evangelie van Jezus Christus [te leren]; en heiligen der laatste dagen van ze [te maken].' In de naam van de allergrootste leerkracht, Jezus Christus. Amen. □

'Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het hele evangelie leert ons dat wij onszelf kunnen veranderen als we dat moeten, dat we hulp kunnen krijgen als we dat echt willen, dat we genezen kunnen worden van welke problemen uit het verleden dan ook.

E nige tijd geleden las ik een verhandeling over een 'metafysische honger'¹ in de wereld. De auteur operde dat de ziel van man en vrouw stervende was, bij wijze van spreken, als gevolg van een gebrek aan geestelijke voeding in deze tijd. Die term 'metafysische honger' schoot me afgelopen maand weer te binnen toen ik de vele welverdiende eerbetonen las aan moeder Teresa uit Calcutta. Een correspondent herinnerde zich dat zij gezegd had dat de lichamelijke honger in onze tijd weliswaar ernstig en pijnlijk is – een honger die zij vrijwel haar hele leven had geprobeerd te stillen – maar dat volgens haar het gebrek aan geestelijke kracht en voeding een veel ergere honger was in de tegenwoordige wereld.

Die opmerkingen herinnerden mij aan de huiveringwekkende profetie van de profeet Amos, die al zo lang geleden heeft gezegd: 'Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here Here, dat Ik een honger in het land zal zenden – geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.'²

Naarmate de wereld zich voortsleept in de richting van de eenentwintigste eeuw, verlangen velen naar iets, roepen ze soms om iets, maar ze weten maar al te vaak nauwelijks wát. De economische toestand in de wereld is, over het algemeen gesproken, waarschijnlijk beter dan ooit tevoren, maar het mensenhart is toch bezorgd, en men staat vaak onder grote spanning. Wij leven in een informatietijdperk die een wereld van gegevens letterlijk onder handbereik brengt, maar toch lijken de betekenis van die informatie en de bevrediging die komt door het gebruik van kennis in een morele context voor velen verder weg dan ooit tevoren.

De prijs voor het bouwen op zo'n fundament van zand is groot. Teveel levens buigen en breken wanneer de stormen komen en de winden waaien.³ Bijna overal zien we mensen die ontvreden zijn met hun luxe vanwege een knagende angst dat er misschien ergens anderen zijn die meer hebben. In een wereld die dringend moreel leiderschap nodig heeft, zien we al te vaak wat Paulus 'geestelijk kwaad in hoge kringen'⁴ heeft genoemd. Het is absoluut angstaanjagend om de grote aantallen mensen te zien die zeggen genoeg te hebben van hun huwelijkspartner, van hun kinderen en van hun verantwoordelijkheid als echtgenoot of ouder. Weer anderen razen op hoge snelheid de doodlopende weg van het hedonisme af, roepen dat zij inderdaad bij brood alleen willen leven, en des te meer brood, des te beter. We weten uit gezaghebbende bron, ja, van de Bron zelf, dat alleen brood – zelfs al is het veel brood – niet genoeg is.⁵

De Heiland bestrafte tijdens zijn bediening in Galilea diegenen die hadden gehoord dat Hij de vijfdruizend met slechts vijf broden en twee vissen gevoed had, en die nu naar Hem toestroomden in de hoop dat ze een gratis middagmaal zouden krijgen. Dat voedsel, hoe belangrijk

het ook was, was minder belangrijk dan de ware voeding die Hij probeerde hun te geven.

'Uw vaderen hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven' vermaande Hij hen. 'Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven.'

Maar dat was niet de maaltijd waarvoor zij gekomen waren, en er staat verder: 'Van toen af keerden velen van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.'⁶

In dit verhaal ligt iets van het gevaar in onze tijd. Namelijk dat ook wij, in ons hedendaagse succes en onze wereldwijdsheid, weglopen bij het brood van het eeuwige leven, dat van essentieel levensbelang is; wij kunnen nota bene zelf *verkiezen* om geestelijk ondervoed te worden door ons bewust over te geven aan een soort geestelijke anorexia. Net als die kinderlijke Galileeërs vanouds, kunnen wij onze neus ophalen voor goddelijk voedsel dat ons wordt voorgezet. Natuurlijk is de tragiek, zowel toen als nu, dat op een dag, zoals de Heer zelf heeft gezegd, 'de zomer voorbij [zal] zijn en de oogst geëindigd', waarop wij merken dat onze 'ziel niet verlost' is.⁷

Ik heb me vanochtend afgevraagd of iemand onder de luisteraars vindt dat hij of zij, of iemand die zij liefhebben, te zeer bezig is met deze onbeduidende zaken, hongert naar iets wezenlijkers, en zich samen met de anderszins succesvolle jongeman uit de Schriften afvraagt: 'Waarin schiet ik nog te kort?'⁸ Ik heb me afgevraagd of er vanmorgen iemand zwerft 'van zee tot zee', of 'van het noorden naar het oosten'⁹ doolt, zoals de profeet Amos heeft gezegd, vermoed door zijn jachtige leven of omdat hij niet onder wil doen voor de burenen, tot de burenen zich nog verder in de schulden steken. Ik heb me afgevraagd of dergelijke mensen naar onze conferentie luisteren in de hoop een oplossing te vinden voor een groot probleem of om een licht te kunnen laten werpen op de ernstigste vragen die hen bezighouden. Die problemen of vragen kunnen ons huwelijk betreffen, ons gezin, onze vrienden, onze gezondheid, onze goedmoedigheid – of een opvallend gebrek aan die dierbare bezittingen.

Ik wil spreken tot hen die zo'n honger hebben. Waar u ook woont, hoe oud u ook bent of hoeveel levenservaring u ook hebt, ik verklaar dat God door zijn eniggeboren Zoon de hongersnood heeft verdreven waarvan Amos heeft gesproken. Ik getuig dat de Heer Jezus Christus het

brood des levens is en een bron van levend water die ontspringt tot het eeuwige leven. Ik verklaar aan hen die lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en vooral aan hen die dat niet zijn, dat onze hemelse Vader en zijn geliefde eerstgeboren Zoon werkelijk verschenen zijn aan de jonge profeet Joseph Smith en licht en leven, hoop en leiding hersteld hebben voor een dolende wereld, een wereld vol mensen die zich afvragen: 'Waar is er hoop? Waar is er vrede? Welk pad moet ik volgen? Waarheen moet ik gaan?'

Ongeacht welk pad u in het verleden al dan niet bewandeld hebt, willen wij u vanochtend 'de weg, de waarheid en het leven'¹⁰ aanbieden. Wij nodigen u uit om deel te nemen aan het avontuur van Christus's discipelen vanouds die ook verlangden naar het brood des levens, zij die *niet* teruggingen, maar die naar Hem toegingen, bij Hem bleven, en die inzagen dat zij zich nooit voor veiligheid en heil tot een ander konden wenden.¹¹

U zult zich bestlist herinneren dat Andreas en Filippus de eerste keer dat zij Christus hoorden spreken zo ontroerd waren en zich tot Hem aangetrokken voelden, dat zij Hem volgden toen Hij de menigte achterliet. Christus voelde dat Hij gevolgd werd, draaide zich om en vroeg de twee mannen: 'Wat zoekt gij?'¹² In andere vertalingen staat gewoon: 'Wat willen jullie?' Zij antwoordden: 'Waar houdt Gij verblijf?' of 'Waar woont u?' Christus zei eenvoudigweg: 'Komt en gij zult het zien.'¹³ Korte tijd later riep Hij officieel Petrus en andere nieuwe apostelen met diezelfde uitnodigende geest. Hij zei tot hen: 'Kom hier, volg Mij.'¹⁴

Het lijkt erop dat de essentie van onze reis door het sterfelijk leven, en de antwoorden op de belangrijkste vragen, in het leven neerkomen op de volgende twee korte elementen in de eerste tafereelen in de aardse bediening van de Heiland. Eén element is de vraag aan ieder van ons op aarde: 'Wat zoekt gij? Wat willen jullie?' Het tweede is zijn antwoord op onze vraag, *wat dat antwoord ook is*. Wie wij ook zijn, en wat we zelf ook antwoorden, zijn antwoord is *altijd* hetzelfde: 'Kom hier', zegt Hij in liefde. 'Kom hier, volg Mij.' Waar u ook heengaat, kom eerst kijken waar en hoe Ik mijn tijd doorbreng. Leer van Mij, wandel met Mij, praat met Mij, en geloof. Luister naar Mij als Ik bid. Dan zult u op uw beurt antwoord krijgen op uw eigen gebeden. God zal uw ziel rust geven. Kom hier, volg Mij.

Wij verheffen eenparig onze stem en getuigen dat het evangelie van Jezus Chris-

tus de enige manier is om onze grootste geestelijke honger te stillen en de ergste geestelijke dorst te lessen. Alleen Hij die zo dodelijk gewond werd, weet hoe Hij onze hedendaagse wonden moet genezen. Alleen Degene die bij God was, en God was,¹⁵ kan de meest indringende en de belangrijkste vragen van onze ziel beantwoorden. Alleen zijn machtige armen konden de gevangenisdeuren van de dood opengooien die ons anders voor altijd gevangen zouden hebben gehouden. Alleen op zijn zegevierende schouders kunnen wij ons mee laten voeren naar de celestiale heerlijkheid – als wij slechts verkiezen dat door onze getrouwheid te doen.

Tot hen die het gevoel hebben op de een of andere manier hun plaats aan de dis van de Heer verspeeld te hebben, zeggen wij nogmaals met de woorden van de profeet Joseph Smith dat God 'vergevensgezind van aard'¹⁶ is, dat Christus 'barmhartig en genadig is, en niet snel in woede onsteekt, en lankmoedig en goedaardig'¹⁷ is. Wat ik altijd prachtig heb gevonden, is dat waar Matteüs Jezus' grote aansporing optekent 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is',¹⁸ Lucas er het verdere commentaar van de Heiland aan toevoegt: 'Weest barmhartig, gelijk uw Vader barmhartig is'¹⁹ – alsof Hij wil suggereren dat barmhartigheid op zijn minst een fundamenteel aspect is van de volmaking van

God, en iets waarnaar wij allen moeten streven. Barmhartigheid, en de aanverwante deugd vergevensgezindheid, ligt ten grondslag aan de verzoening van Jezus Christus en het eeuwige heilsplan. Het hele evangelie leert ons dat wij onszelf kunnen veranderen als we dat moeten, dat we hulp kunnen krijgen als we dat echt willen, dat we genezen kunnen worden van welke problemen uit het verleden dan ook.

Als u zich geestelijk te verminkt voelt om naar het feest te gaan, besef dan alstublieft dat de kerk geen klooster is voor volmaakte mensen, hoewel wij allen behoren voort te gaan op de weg naar goddelijkheid. Nee, ten minste één aspect van de kerk lijkt meer op een ziekenhuis of een eerstehulppost, en is er voor hen die ziek zijn en beter willen worden, of waar men een infuus met geestelijk voedsel kan krijgen en een voorraad versterkend water dat nodig is om verder te kunnen klimmen.

Ondanks de beproevingen van het leven, en hoe beangstigend sommige vooruitzichten ook zijn, ik getuig dat er hulp is voor onderweg. Er is het brood des eeuwigen levens en de bron van levend water. Christus heeft de wereld overwonnen – ónze wereld – en zijn gave aan ons is gemeedsrust – en verhoging in de komende wereld.²⁰ De fundamentele eis aan ons is dat wij geloof in Hem hebben

en Hem dan volgen – altijd. Als Hij ons uitnodigt te wandelen op zijn weg en in zijn licht, dan doet Hij dat omdat Hij die weg vóór ons heeft bewandeld, en Hij die veilig heeft gemaakt voor onze reis door dit leven. Hij weet waar de scherpe stenen en de struikelblokken verborgen liggen, en waar de doornen en distels het ergst zijn. Hij weet waar het pad gevaarlijk is en Hij weet waarheen te gaan bij een splitsing van de weg, en wanneer de avond valt. Hij weet dat alles omdat, zoals Alma in het Boek van Mormon zegt, Hij 'pijn en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan' heeft 'opdat Hij (...) [zou] weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden'.²¹ Met hulp verlenen bedoelt Hij werkelijk dat Hij ons te hulp zal *schieten*. Ik getuig dat de Heiland mij in mijn vrees en zwakheden echt te hulp is geschoten. Ik zal Hem nooit genoeg kunnen danken voor die vriendelijkheid en grote zorg.

President George Q. Cannon heeft eens gezegd: 'Ongeacht hoe zwaar de beproeving, hoe groot het leed, hoe diep de kwelling, [God] zal ons nooit verlaten. Hij heeft dat nooit gedaan, en zal het ook nooit doen. Hij kan het niet doen. Het druist [in] tegen zijn karakter [om dat te doen]. Hij is onveranderlijk, (...) Hij zal

ons bijstaan. Al gaan wij door een gloeiende oven; al zwemmen wij in diep water; wij zullen niet verbranden of verzwolgen worden. We zullen al deze beproevingen en moeilijkheden doorstaan en er beter en reiner uitkomen, als wij maar alleen op God vertrouwen en zijn geboden onderhouden'.²²

Zij die de Heer Jezus Christus willen ontvangen als de bron van hun heil, zullen altijd in grazige weiden neerliggen, ongeacht hoe bar en guur de winter is geweest. En de wateren waarmee zij zich verkwikken, zullen altijd rustige wateren zijn, ongeacht hoe zwaar de stormen van het leven zijn. Wandelen wij in zijn rechte sporen, dan verkwikt Hij voor altijd onze ziel, en hoewel dat pad voor ons, net als voor Hem, door een dal van diepe duisternis kan voeren, zullen wij geen kwaad vrezen. De stok van zijn priesterschap en de staf van zijn Geest – zij zullen ons altijd troosten. En hebben wij onderweg honger en dorst, dan zal Hij voor ons een dis aanrichten voor de ogen van wie ons benauwen – hedendaagse vijanden, inclusief eventuele vrees, zorgen over familieleden, ziekte of verdriet in honderden verschillende variëteiten. In een laatste daad van medeleven zalft Hij bij zo'n dis ons hoofd met olie en geeft ons een zegen van

kracht voor onze ziel. Onze beker vloeit over met zijn vriendelijkheid en onze tranen vloeien over van vreugde. Wij wenen door de wetenschap dat dergelijke goedheid en genade ons alle dagen van ons leven zullen blijven volgen, en dat wij, als wij dat verlangen, tot in lengte van dagen zullen verblijven in het huis des Heren.²³

Ik bid vanochtend dat allen die honger en dorsten, en soms dolen, deze heerlijke uitnodiging zullen horen van Hem die het brood des levens is, de bron van levend water, de goede herder van ons allen, de Zoon van God: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, (...) en gij zult rust vinden voor uw zielen'.²⁴ Hij vervult waarlijk 'hongerigen (...) met goederen', zoals zijn eigen moeder Maria getuigde.²⁵ Kom, en voed u aan de dis van de Heer in deze kerk, waarvan ik getuig dat het zijn ware en levende kerk is, die geleid wordt door een ware en levende profeet, president Gordon B. Hinckley, die wij nu graag zullen horen spreken. Ik bid om die zegeningen en getuig van deze waarheden in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Arthur Hertzberg, geciteerd door Harold B. Lee, *Stand ye in Holy Places* (1975), blz. 349.
2. Amos 8:11.
3. Zie Matt. 7:24–29.
4. Efe. 6:12, naar de King James-vertaling van de Bijbel.
5. Zie Matt. 4:4.
6. Zie Johannes 6:26, 49, 51, 66.
7. LV 45:2. Zie ook Jeremia 8:20.
8. Matt. 19:20.
9. Amos 8:12.
10. Johannes 14:6.
11. Zie Johannes 6:68.
12. Johannes 1:38.
13. Johannes 1:39, 40.
14. Zie Matteüs 4:19.
15. Zie Johannes 1:1.
16. Joseph Smith, *Lectures on Faith* (1985), blz. 42.
17. *Ibid.*, blz. 42.
18. Matt. 5:48.
19. Lucas 6:36.
20. Zie LV 59:23.
21. Alma 7:11–12.
22. 'Freedom of the Saints', verz. Brian H. Stuy, *Collected Discourses*, deel 2, blz. 185.
23. Zie psalm 23.
24. Matt. 11:28–29.
25. Lucas 1:53.

Kijk naar de toekomst

President Gordon B. Hinckley

De sleutel tot het succes in het werk is het geloof van allen die zich heilige der laatste dagen noemen.

De vieringen van 1997 zijn groten-deels voorbij. De laatste huifkar is uitgerold. De laatste handkar is tot stilstand gekomen. We hebben een geweldig jaar achter de rug waarin wij de grote migratie van onze voorouders naar de valleien in het westen hebben herdadcht.

We hebben ons hoofd gebogen tot gedachtenis van hun offers, de velen die op weg hierheen zijn gestorven en liefdevol in graven zijn gelegd, waarvan de locatie ons niet bekend is.

We hebben, in zeer kleine mate, gedeeld in het afgrijpselijke lijden van hen die in 1856 verrast werden door de sneeuw in Wyoming.

We zijn getuige geweest van de vervulling van Jesaja's belofte: 'De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis' (Jesaja 35:1).

We kunnen niets afdoen aan hun prestaties. We kunnen niets toevoegen aan hun glorie. We kunnen alleen terugkijken met eerbied, waardering, respect en het vaste voornemen om voort te bouwen op wat zij tot stand hebben gebracht.

Nu is de tijd aangebroken om ons te keren en naar de toekomst te kijken. Dit is de tijd van grote mogelijkheden. Het is

aan ons die aan te grijpen en voorwaarts te gaan. Voor ieder van ons is het dé tijd om zijn of haar deel te doen in het voortstuwende van het werk van de Heer naar zijn luisterrijke bestemming.

'En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn' (Matteüs 24:14).

Mijn broeders en zusters, er gebeurt iets in deze kerk, iets fantastisch. Iets wat in de kleine wereld van onze wijken en gemeenten wellicht nauwelijks opvalt. Maar toch gebeurt het en het is weergaloot. We groeien. We breiden ons uit. Er treden dit jaar genoeg mensen tot de kerk toe om ruim 600 nieuw wijken of gemeenten te stichten.

Volgende maand overschrijdt het ledental de tien-miljoengrens. Het heeft ruim een eeuw geduurd, van de stichting van de kerk in 1830 tot 1947 om de één miljoen te bereiken. Er wonen nu meer leden buiten dan in de Verenigde Staten. We hebben onze mensen opgezocht. Het was heerlijk om ze te ontmoeten, met ze te spreken, hun ons getuigenis te geven. Ze zijn enthousiast.

We bezochten onlangs de Navajo's in Window Rock in Arizona. Het was de eerste keer dat ze in hun hoofdstad bezocht werden door een president van de kerk. We kregen tranen in onze ogen toen we ons onder deze zoons en dochters van vader Lehi bevonden. In mijn verbeelding zag ik hem huilen om zijn nageslacht dat zo lang in armoede en verdriet heeft geleefd.

Maar de ketenen van duisternis vallen af. Sommigen van hen hebben zich omhoog gewerkt. Ze hebben de vruchten van onderwijs geproefd. Zij hebben kennis gemaakt met het evangelie en hebben dat lief. Zij zijn rein en behaaglijk geworden.

Maar er is nog veel te doen onder hen. Velen gaan letterlijk kapot aan alcohol en drugs. We moeten meer hulp bieden. Als ik naar de toekomst kijk, voorzie ik dat de Geest van de Heer op deze mensen wordt uitgestort. Het onderwijs zal de deur naar ontelbare mogelijkheden ontgrendelen,

en het evangelie zal nieuw licht en begrip in hun leven brengen.

We hebben duizenden anderen ontmoet in Zuid-Amerika. Onlangs vlogen we van Asuncion (Paraguay) naar Guayaquil (Ecuador) over de hoge en ongenaakbare bergen en smalle dalen van dat gebied. Je zag overal indiaanse dorpjes en plaatsen. Onze zendingen werken onder die goede mensen en brengen het licht van het evangelie in hun leven. Lang geleden namen zuster Hinckley en ik in Peru het treintje van Cuzco naar Puno aan het Titicacameer. In Puno ontmoeten we een handvol plaatselijke leden. Ik was de eerste algemeen autoriteit die daar ooit was geweest. Tegenwoordig hebben we twee ringen van Zion in het gebied rond Puno. De ringpresidenten en bisschoppen komen uit de plaatselijke bevolking.

We hebben nu alle landen van Zuid- en Midden-Amerika bezocht, en we hebben wonderen gezien met grote bijeenkomsten met 30, 40 en 50 duizend aanwezigen in voetbalstadions. Allemal heiligen der laatste dagen. En elke keer zwaaiden de leden bij ons afscheid met zakdoeken. Zowel zij als wij hadden tranen in de ogen.

In Brazilië alleen al zullen er dit jaar 50 duizend mensen toetreden tot de kerk. Dat staat gelijk aan zestien of zeventien nieuwe ringen in maar twaalf maanden. De São Paulo-tempel kan de stroom leden niet aan. We bouwen op dit moment drie nieuwe tempels in dat land en er zullen er meer volgen.

Het zijn sterke en geweldige heiligen der laatste dagen bij wie in het hart hetzelfde getuigenis van Jezus en dit werk klopt als bij u.

We bouwen grote aantallen kerkgebouwen om aan de toevloed van nieuwe leden te kunnen voldoen.

Bekend als ik ben met de geschiedenis van deze kerk, vervult het mij met verwondering dat er in elke grote stad in de Verenigde Staten of Canada groepen heiligen der laatste dagen bijeenkomen. Dat geldt ook voor Mexico, en voor Midden- en Zuid-Amerika. Evanzo voor Nieuw-Zeeland en Australië, de eilanden van de zee, en voor Japan, Korea, Taiwan en de Filipijnen.

Ook in Europa hebben we overal units. Het is opmerkelijkwaardig dat er elke sabbat ruim 24 duizend wijken en gemeenten over de hele wereld vergaderen waar dezelfde lessen worden gegeven en van dezelfde waarheden wordt getuigd.

En hoe staat het met de toekomst, met de jaren die voor ons liggen? Die zien er veelbelovend uit. De mensen beginnen

door te krijgen waar we voor staan en welke waarden we vertegenwoordigen. De media behandelen ons in het algemeen goed. We hebben een goede reputatie, waarvoor we dankbaar zijn.

Als we naar voren treden, ons doel niet uit het oog verliezen, van niemand kwaad spreken, en de grote beginselen naleven die wij als waarheid aanvaarden, zal dit werk in heerlijkheid en macht voorwaarts gaan over de aarde. De deuren die nu op slot zijn voor de verkondiging van het evangelie zullen ontgrendeld worden. De Almachtige moet daarvoor, zo nodig, de naties door elkaar schudden om ze nederig te stemmen, waardoor ze open gaan staan voor de woorden van de dienstknechten van de levende God. Wat er ook nodig is, zal gebeuren.

De grote uitdagingen die voor ons liggen en de sleutel tot het succes in het werk is het geloof van allen die zich heilige der laatste dagen noemen. Onze normen staan vast en zijn helder. We hoeven er niet over te redetwisten. We hoeven ze niet aannemelijk te maken. Ze staan in de tien geboden, die door de vinger van de Heer werden geschreven op de berg Sinaï. We vinden ze in de bergrede, door de Heer zelf uitgesproken. We vinden ze elders in zijn leringen, en ze zijn duidelijk onder woorden gebracht in de hedendaagse openbaringen. Vanaf het begin hebben we daar ons gedrag aan gespiegeld. Dat moet in de toekomst ook zo zijn.

De toekomst zal in wezen niet verschillen van het verleden, maar zal alleen veel stralender en veel ruimer van opzet zijn. We moeten de wereld in blijven gaan om het evangelie te brengen, hier en in het buitenland. Dat goddelijke gebod rust zwaar op onze schouders. We kunnen er

niet voor weglopen. We kunnen het niet ontgaan.

De herrezen Heer verklaarde aan zijn geliefden: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden' (Marcus 16:15-16).

Het beeld van Moroni op onze tempels is een voortdurende herinnering aan het visioen van Johannes de Openbaarder. 'En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels, en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie;

'En hij zeide met luider stem: Vrees God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft' (Openbaring 14:6-7).

Er moet geen vermindering zijn van onze inspanningen om het evangelie naar de volken op aarde te brengen. In de toekomst moeten zelfs meer jongemannen zich erop voorbereiden om in dienst van de Heer te worden uitgezonden. Onze christelijke daden moeten hen vooruit gaan en waar nodig vergezellen. Ik ben dankbaar voor de humanitaire hulp die we hebben kunnen bieden aan de armen en hulpbehoevenden. Ondervoede kinderen in Noord-Korea hebben nu te eten doordat u hen te hulp bent gekomen. In een wereld waarin er zoveel honger en lijden is, waarin de dood hand in hand gaat met kleine kinderen, moeten we ons blijven inspannen en onze hulp uitbreiden, en niet toestaan dat de politiek of andere factoren de reddende hand tegenhouden.

Kijkend naar de toekomst moeten we het werk dat in de tempels wordt gedaan, zowel voor de levenden als de doden, uitbreiden. Als dit volk niet gered kan worden zonder hun doden, zoals de profet Joseph verklaard heeft, dan moeten we dit werk voor veel meer mensen mogelijk maken. We hebben nu vijftig tempels in gebruik. We hebben er twee keer zoveel nodig, en zoals ik gisteravond heb uitgelegd, hebben we een programma waarmee dat doel bereikt kan worden, dat de behoeften van de mensen kan lenigen. Zij aan de andere zijde, die niet dood zijn, maar die leven in de geest, zullen zich verheugen en blij zijn als ze ontwakken en op weg gaan naar 'onsterfelijkheid en eeuwig leven'.

Maar er is nog veel meer dat we moeten doen om dit werk een nieuwe en veelbelovende eeuw in te sturen. Kort gezegd: we moeten betere heiligen der laatste dagen zijn. We moeten medemenselijker zijn. We kunnen niet geïsoleerd leven in deze wereld. We maken deel uit van de hele mensheid.

'(...) een wetgeleerde, vroeg, (...): Meester, wat is het grote gebod in de wet?

'Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten' (Matteüs 22:35-40).

Laten we de Heer liefhebben, ja, met al onze kracht en macht. En laten we onze medemensens liefhebben. Laten we alle elementen van eigendunk wegdoen uit ons leven. Velen bekijken ons met achterdocht, als zouden we maar één ding willen, hen bekeren. Bekering zal eerder plaatsvinden als gevolg van liefde. Laten we vriendelijk zijn. Laten we behulpzaam zijn. Laten we de gulden regel naleven. Laten we burenen zijn van wie gezegd wordt: 'Dat zijn de beste burenen die ik ooit gehad heb.'

En nu wij een fantastische toekomst tegemoet gaan, wil ik de aandacht vestigen op wat sommigen de mindere geboden noemen, maar die ook heel belangrijk zijn. Ik noem de sabbatdag. 's Heren sabbat is de speeldag van het volk aan het worden. Op die dag kijkt men naar golf en voetbal op de televisie, koopt en verkoopt men in de winkels en warenhuizen. Gaan wij ons aansluiten bij de heersende stroming in Amerika, zoals sommige waarnemers geloven? Ik ben bang van wel. De volle parkeerplaatsen op zondag bij win-

kelcentra in gemeenschappen waar voornamelijk heiligen der laatste dagen wonen, spreken boekdelen.

Onze kracht in de toekomst, ons vornehmen om wereldwijd te groeien, zal verzwakt worden als we de wil van de Heer in deze belangrijke aangelegenheid negeren. Hij heeft zich outdijds en in heden-daagse openbaring zo helder uitgesproken. We kunnen zijn raad niet ongestraft naast ons neerleggen.

We moeten ons aan het woord van wijsheid houden. Als we de kranten lezen, als we naar het nieuws kijken, zien we de opmerkelijke woorden, in 1833 voor het eerst uitgesproken, bewaarheid worden: 'Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waar-schuw Ik u van te voren' (LV 89:4). Gezondheid gaat een steeds belangrijker rol spelen. We liggen ver voor op de wereld, met gezondheidsregels die helder zijn en makkelijk begrepen worden. Niet zo lang geleden sprak ik met dr. James E. Enstrom van de University of California in Los Angeles. Hij is geen lid van de kerk. Hij is volledig objectief. Zijn onderzoek laat zien dat heiligen der laatste dagen statistisch gezien tien jaar langer leven dan andere mensen.

Wie zal zeggen hoe kostbaar tien jaar is? Wat is het woord van wijsheid een opmerkelijke en weergalozes zegen.

De verslaggevers met wie ik spreek, kunnen gewoon niet geloven dat we tien procent van ons inkomen aan tiende betalen. Ik leg dan uit dat het een geestelijk fenomeen is. We betalen tiende omdat we gehoorzaam zijn aan de geboden van de Heer. We betalen omdat we geloof hebben in zijn overvloedige beloften. Laten we onze kinderen over de grote gelegenheid en verantwoording van het betalen van tiende vertellen als ze nog jong zijn. Als we dat doen, zal er weer een generatie zijn, gevolgd door weer een andere, die in de wegen des Heren wandelt en zijn grote zegeningen waardig is.

Wellicht onze grootste zorg betreft het gezin. Het gezin valt over de hele wereld uit elkaar. De oude banden die vader, moeder en kinderen bij elkaar hielden, raken overal los. Ook in onze eigen kring is er sprake van. Er zijn veel te veel gebroken gezinnen onder ons. De liefde die tot een huwelijk leidde, maakt om de een of andere reden plaats voor haat. Harten breken, kinderen huilen. Kunnen we niet beter? Natuurlijk wel. In de meeste gevallen is zelfzucht de oorzaak. Als we geduldig zijn, als we elkaar vergeven, als het geluk

van de partner het allerbelangrijkste voor ons is, zal de liefde bloeien en gedijen.

Als ik naar de toekomst kijk, zie ik maar weinig om mij enthousiast te voelen over het gezin in Amerika en andere landen. Drugs en alcohol eisen een vreselijke tol, die waarschijnlijk niet zal afnemen. Ruwe taal, tegen elkaar, onverschilligheid voor de behoeften van anderen, lijken alle toe te nemen. Er is zoveel kindermishandeling. Er is zoveel geweld in het huwelijk. Ook gebruikt men in toenemende mate geweld tegen bejaarden. Dat alles zal alleen maar erger worden, tenzij men onderkent, ja, blijk geeft van een sterke en duidelijke overtuiging van het feit dat het gezin een instrument is van de Almachtige. Het is zijn schepping. Het is de hoeksteen van de samenleving.

Ik verhef een stem tot waarschuwing tot ons volk. We zijn in deze aangelegenheid te dicht genaderd tot de heersende stroming in de samenleving. Uiteraard zijn er goede gezinnen. Overal zijn nog goede gezinnen te vinden. Maar er zijn er teveel in moeilijkheden. Dit is een kwaal die behandeld kan worden. De behandeling is eenvoudig en heel effectief. Het is liefde. Helderere, eenvoudige, alledaagse liefde en respect. Ze is een terre plant die gekoesterd moet worden. Maar ze is al onze moeite dubbel en dwars waard.

Tot slot zie ik een schitterende toekomst in een heel onzekere wereld. Als we ons vastklampen aan onze waarden, als we voortbouwen op ons erfgoed, als we ge-

hoorzaam voor de Heer wandelen, als we gewoon het evangelie naleven, zullen we ongelooftijd worden gezegend. Men zal ons bezien als een opmerkelijk volk dat de sleutel heeft gevonden tot opmerkelijk geluk.

'(...) en vele natien zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (Jesaja 2:3).

Groot is ons verleden geweest, geweldig ons heden, heerlijk kan onze toekomst zijn.

*Verrijs, gij lusthof Zions,
gij roem van onze tijd,
gij hoop der heil'gen,
door ons als rustoord lang verbeid.
O, spreid uw glans al verder
door 's werelds duist're nacht,
want God, uw Hulp en Herder,
is thans uw Licht en Kracht.
(Verrijs, gij lusthof Zions',
Heilige lofzangen, 1956, nr. 100.)*

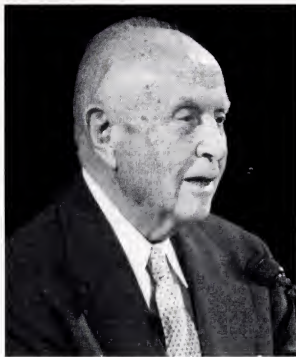
We hebben een glimp van de toekomst opgevangen, we weten de weg, we hebben de waarheid. God help ons voorwaarts gaan, om een groot en machtig volk op aarde te worden, miljoenen in getal, maar allen één in geloof, één in getuigenis, en één in overtuiging. Dat bid ik in de naam van onze grote Verlosser en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Wie gehoorzaamt, kan zingen: 'Alles wel'

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wat gaat de kerk een prachtige toekomst tegemoet. Dat alles hangt af van hoe we de waarheden aanvaarden en de evangeliebeginselen naleven.

Ik heb gebeden om de Geest van de Heer en om het geloof dat ik vanuit mijn hart een paar woorden tot u kan spreken, en dat ik u enigszins kan bemoeiden zowel in uw geloof in de evangeliebeginselen als in de naleving ervan.

Vanochtend hebben we president Hinckley horen spreken over zijn visie op onze toekomst. Het was de opwindendste visie die ik ooit, voor zover ik me kan herinneren, gehoord heb. Het heeft me zeer ontroerd. Als ik me alleen maar indenk wat ons te wachten staat en me er een voorstelling van maak, weet ik dat alles wat hij zegt waar is. Omdat ik nu al enkele jaren met hem samen heb mogen werken en zijn geest, zijn grote geloof en zijn inspiratie, die dat ambt met zich meebrengt, heb mogen voelen, wist ik vanmorgen dat we een profeet over de toekomst hoorden spreken.

Als ik nadenk over de levenscyclus, zie hoe die kringloop voortgaat en als ik denk aan de toekomst van de kerk, voel ik me

een beetje als een Britse vriend die zei: 'Zou het niet leuk zijn om de klok vijftig jaar terug te zetten en er nog eens tegenaan te gaan?' En hoewel ik in de gelegenheid ben geweest om over de hele wereld over de Heiland te vertellen, les te geven, te prediken en van Hem te getuigen, ben ik heel blij met de tijd die mij nog is toebedeeld.

U heeft zojuist geluisterd naar de muziek van 'Komt, heil'gen, komt' (lofzang 15). In het zuiden van Idaho, waar ik opgegroeid ben, heb ik in een stenen kerkje die lofzang voor het eerst gehoord, en vele malen daarna. In dat kerkje, dat eind 1880 door kerkleden uit lavasteen was opgetrokken, bevond zich een podium, zoiets als we hier hebben, met daarachter een pijporgel, zoiets als het prachtige orgel hier, maar dan kleiner. We hadden toen nog geen elektriciteit of motoren, en het had dus een pompsysteem. Om lucht in het pijporgel te krijgen had je een blaasbalg nodig. Iemand zat op een kruikje achter het orgel te pompen. Het was voor een jongeman altijd een groot voorrecht te worden uitgekozen om op dat kruikje te gaan zitten en lucht in het orgel te pompen.

Als wij in dat kerkje 'Komt, heil'gen, komt' zongen, voelde ik de sterke geest en de enorme kracht van de muziek. Je kon dat voelen door de kracht, het geloof en het getuigenis van de leden. In dat kerkje hadden we een koor van de Aäronische priesterschap waar we leerden zingen. We zongen daar 'A Mormon Boy'. Dat horen we tegenwoordig niet meer zo vaak. Ik zou willen dat het wel zo was. 'Een mormoonse jongen, een mormoonse jongen, ik ben een mormoonse jongen. Zelfs een koning zou me benijden, want ik ben een mormoonse jongen' (Evan Stephens, *Best-Loved Poems of the LDS People*, samengesteld door Jack M. Lyon en anderen [1996], blz. 296).

Dat maakte grote indruk op me. Denk u dat eens in. 'Zelfs een koning zou me benijden.' Dat gaat dan over een koning met alle mogelijke macht, praal, en rijkdom die een koning maar kan bezitten. Maar ik begon te begrijpen dat ons, als lid van de kerk, zegeningen van het priesterschap, kennis en informatie ter beschikking stonden waar een koning geen weet van had die hij niet bezat. 'Zelfs een koning zou me benijden, want ik ben een mormoonse jongen.'

Terwijl u naar die prachtige vertolking van het koor zat te luisteren, dacht ik aan William Clayton. Zijn vader was onderwijzer, en William had een goede opleiding genoten. Hij was een goed schrijver, goed in rekenen, en goed in het schrijven en bijhouden van verslagen. Hij werd onderdicht en gedoopt door de groep zondelingen van Heber C. Kimball in de eerste periode van de kerk in Engeland. Zij schakelden hem al snel in vanwege zijn opleiding en zijn schrijfvaardigheid. Het was gewoon een schrandere jonge kerel van 23. Al gauw maakten ze hem secretaris, klerk of boekhouder in de kleine organisatie van de kerk aldaar.

Toen hij 24 was, wilde hij met zijn vrouw naar Nauvoo, dus voeren ze naar Amerika. In Nauvoo ontmoette hij de profeet en andere leiders van de kerk. Zij maakten opnieuw op interessante manieren gebruik van zijn vaardigheden, want hij had een prachtig handschrift en hij was goed in spelling. Zo'n jongeman konden ze goed gebruiken. Maar na de martelaarsdood van de profeet hielp hij Brigham Young en de Twaalf en werd hij een van hun klerken en secretaris.

Na de martelaarsdood van de profeet vertrok hij met de groep van Brigham Young en maakte in Iowa iets mee dat hem inspireerde tot dat prachtige lied dat we nu nog hebben. Ze waren in februari vertrokken; toen was het april. Ploeterend door de velden met wagens, paarden en ossen door de regen en de modder in Iowa hadden ze de moed verloren. De reis verliep moeizaam, er lagen mensen op sterven, er werden baby's geboren. Ze vorderden langzaam, slechts een paar kilometer per dag. In die tijd van ontmoeting schreef William Clayton in zijn dagboek dat hij op een waggendissel een lied zat te schrijven in de hoop dat het de heiligen weer moed, hoop en vertrouwen zou geven.

Daarom schreef hij: 'Komt, heil'gen, komt, geen weer noch strijd gevreesd.' Het was moeilijk. Ze hadden de moed verloren. 'Maar uw reis blij volbracht! Schijnt zwaar de tocht, volhard, zijt kloek

van geest, naar uw kruis krijgt gij kracht.' Hij moedigde ze aan om door te gaan, dat er verbetering zou komen in de toestand.

Toen schreef hij die prachtige regels: 'Wij vinden wis, in 't westen, ver van hier, 't land door God ons bereid.' Hoewel wij hier in de modder vastzitten en ontmoeidigd zijn, zal alles anders worden. Als wij de moed en het vertrouwen hebben, zal de Heer ons gebet verhooren, en zal alles weer goed komen. Het gaf ze hoop en moed. 'Wij vinden wis, in 't westen, ver van hier, 't land door God ons bereid. Daar wordt de kerk de volk'ren een banner, als weleer is voorzeid' – stimulerende, inspirerende woorden.

En dan het laatste vers dat het koor vanmorgen zo prachtig gezongen heeft: 'Een sterven wij alvorens daar te zijn, blijde dag, ongehoord!' Dus als we sterven, hebben we ons best gedaan. Eens zullen we sterven, dat weten we allemaal. Daarom: 'Blijde dag! (...) Alles wel!'

'Maar als ons leven wordt gespaard en w'eens in Zion zijn vergaard.' We zullen zien of de wielen niet van de wagen aflopen en of de velgen van de handkarren in tact blijven, en als wij de kracht en de moed erin kunnen houden door ons gebet, dan zullen we er komen. 'Maar als ons leven wordt gespaard en w'eens in Zion zijn vergaard.' Als we daar aankomen, kunnen we zeggen: 'Alles wel! Alles wel!' – als we daar aankomen en de moed hebben om dingen in gang te zetten.

En in zijn dagboek schreef hij: 'Ik heb een nieuw lied gecomponeerd – "Alles wel!"' (*William Clayton's Journal* [1921], blz. 19). Ik houd wel van die oorspronke-

lijke titel: 'Alles wel! Alles wel!', waarin het doel van ons leven wordt beschreven, als we leven zoals het behoort. We hebben het overzicht, we kennen de procedures, we hebben de informatie, en als we er komen en als ons leven gespaard wordt, zullen we kunnen zingen: 'Alles wel! Alles wel!' Die lofzang is het 'volkslied' van de kerk geworden.

In het honderdvijftigste jaar na die belangrijke gebeurtenis waar president Hinckley vanmorgen op zinspeelde, wil ik ook mijn gelukwensen overbrengen aan het comité dat in opdracht van het Eerste Presidium zo'n prachtig herdenkingsfeest heeft georganiseerd. Wijken en ringen over de hele wereld hebben op schitterende en ongewone wijze het honderdvijftigjarig jubileum gevierd.

Mijn grootvader, Horton David Haight, was vijftien toen de tweede groep in het dal aankwam, de groep die de groep van Brigham Young gevolgd was, dus hij moet over de vlakten gelopen hebben. Als wij zingen over 'Geloof bij elke voetstap', heb ik dus een grootvader die dat gedaan heeft. Als je vijftien was, zat je niet in een wagen, maar was je op de plek waar het gebeurde, vuurde je de paarden en de ossen aan, en deed je wat er gedaan moest worden. En het meisje waarmee hij later trouwde, Louisa Leavitt, werd elf toen haar familie in het dal aankwam. Dus mijn grootmoeder heeft ook over de vlakten gelopen.

Met dat geweldige erfgoed zeg ik het tot u allen dat dit een prachtig jaar is geweest, en wat een prachtige toekomst de kerk tegemoet gaat, zoals de profeet vanmorgen

geschetst heeft. Maar dat alles hangt af van hoe wij leven, hoe wij de ons bekende waarheden aanvaarden, hoe wij de evangeliebeginselen naleven, en wat voor een voorbeeld wij worden voor de mensen met wie wij werken en omgaan.

Toen ik ongeveer twaalf was, vond ik het heerlijk om honkbal te spelen. Het enige wat wij thuis aan sportattributen hadden, was een oude honkbalhandschoen. In die tijd hadden we geen voetballen. We hadden nog veel meer niet. Ik dacht dat dat het mooiste moment in mijn leven zou zijn als ik zou honkballen bij de New York Yankees, en het was in de tijd dat de Yankees een fantastisch team hadden. Ik zou dan met ze in de World Series spelen, het stond 3-3, en raad eens wie op het beslissende moment van de wedstrijd aan slag zou zijn? Als ik dan op de thuisplaat stond, zou de pitcher de bal precies werpen waar ik hem wilde hebben, ik zou hem een klap geven dat hij het stadion uitvloog, en ik zou de held van het evenement worden. Ik dacht dat dat het mooiste moment van mijn leven zou zijn. Maar ik wil u laten weten dat dat niet waar is.

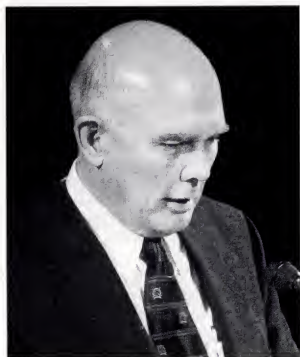
Een paar jaar geleden zat ik met mijn vrouw, Ruby, in de Los Angeles-tempel in een kleine verzegelkamer. Onze zoons waren erbij met hun vrouw – ze waren pas kort getrouwd – en onze lieve dochter knield aan het altaar, haar hand in die van de jonge man waaraan ze verzegeld zou worden. En toen ik de kamer rondkeek, besepte ik dat dat het mooiste van mijn leven was, omdat ik in die kamer alles wat kostbaar voor me was, om me heen had – alles. Mijn vrouw was er, mijn eeuwige liëveling en partner. Onze drie kinderen waren er met hun eeuwige partner. En ik dacht: David, toen je jong was, zat je er helemaal naast. Je dacht dat een of ander werelds evenement de mooiste gebeurtenis in je leven zou zijn. Maar nu maakte ik dat mooiste moment mee. Ik zat daar, ik voelde het, voelde dat ik er deel van uitmaakte, en ik wist in die kleine, witte verzegelkamer, die schone, mooie, reïne kamer waar mijn hele gezin aanwezig was, dat dat het mooiste moment van mijn leven was.

Ik laat u mijn liefde, en mijn getuigenis dat dit werk waar is. Als heiligen er laatste dagen moeten we trouw zijn aan het geloof dat we belijden. Trouw. Trouw aan het krachtige getuigenis dat we ontvangen hebben. Trouw zijn aan Hem wiens naam we op ons genomen hebben en daarnaar leven, er openlijk over spreken om te helpen dit werk te verbreiden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De pioniers volgen

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hebt u, net als de pioniers, de moed en bent u consequent genoeg om trouw te zijn aan het geloof en te volharden tot het einde?

Enkele jaren geleden liet ik een van mijn senior-collega's een toespraak zien die ik had geschreven om in de toekomst eens te houden. Hij gaf hem terug met een stimulerend commentaar van twee woorden: 'Dus... wat?' De toespraak was niet volledig omdat het een essentieel onderdeel niet vermeldde: wat de luisteraar moest *doen*. Ik had niet het voorbeeld gevolgd van koning Benjamin, die een belangrijke boodschap afloot met de woorden 'en nu, indien gij al deze dingen geloofd, ziet, dat gij ze volbrengt' (Mosiah 4:10).

Maandenlang hebben wij het leven en de prestaties bestudeerd van onze pioniers, zowel uit de vorige eeuw als uit deze tijd. Wij waren onder de indruk van enkele hedendaagse uitbeeldingen, waarvan velen tot hun zegen hebben kunnen deelnemen. Ik was verootmoedigd toen ik kon volgen in de voetstappen en de wagensporen van 31 van mijn pionier-voorouders: twintig kilometer over de vlakten van Wyoming die de Rocky Ridge heten, en acht kilometer over het spoor dat drie van hen later volgden door de El Cajon Pass om de nederzetting te stichten die nu San Bernardino heet in Californië.

Nu is het na al die studies en activiteiten gepast om ons af te vragen: 'Dus... wat?' Zijn deze pioniersvieringen academisch, vergroten ze alleen onze voorraad ervaringen en kennis? Of zullen ze een grote uitwerking hebben op onze levenswijze?

Dat is een vraag voor ons allemaal. Zoals president Hincley ons er afgelopen april al aan herinnerde: 'Of u nu afstamt van de pioniers, of u gisteren liet dopen, ieder is de begunstigde van die grote onderneming.¹ Wij allen ervaren de zegeningen van hun inzet, en wij allen hebben de plichten die bij dat erfgoed horen.

Het is niet genoeg om de prestaties van onze pioniers na te spelen of ze te bestuderen. Wij moeten vaststellen wat de grote, eeuwige beginselen zijn die zij toepasten om te bereiken wat zij voor ons welzijn presteerden. En wij moeten daarna die beginselen toepassen op de moeilijkheden van onze tijd. Op die manier eren wij het werk van de pioniers, en erkennen wij bovendien nogmaals ons erfgoed en versterken zijn vermogen om ons nageslacht tot zegen te zijn en 'die miljoenen kinderen van onze hemelse Vader die nog kennis moeten nemen van het evangelie van Jezus Christus en het nog moeten aanvaarden'.² Daarin zijn wij allen pioniers.

Veel van onze moeilijkheden zijn anders dan die waarmee de vroegere pioniers geconfronteerd werden, maar ze zijn misschien wel net zo gevaarlijk en zeker zo belangrijk voor ons eigen heil en het heil van hen die na ons komen.³ Wat levensbedreigende hindernissen betreft, waren bijvoorbeeld de wolven die rond de nederzettingen van de pioniers slopen beslist niet gevaarlijker voor hun kinderen dan de drugsdealers of pornografen die onze kinderen bedreigen. En zo was de lichamelijke honger van de pioniers ook niet gevaarlijker voor hun welzijn dan de geestelijke honger die velen in onze tijd lijden. De kinderen van die vroege pioniers moesten ongelooflijk hard werken om in hun omgeving te overleven. Dat

was geen grotere moeilijkheid dan het feit dat veel van onze jongemensen tegenwoordig juist niet hard hoeven te werken, wat resulteert in geestelijk afbrekende gevaren voor discipline en gevoelens van verantwoordelijkheid en eigenwaarde. Jezus heeft ons geleerd:

'En weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel' (Matt. 10:28).

De belangrijkste eigenschap van onze pioniers was *geloof*. Met geloof in God deden zij wat iedere pionier doet: zij deden een stap in het onbekende – een nieuwe godsdienst, een nieuw land, een nieuwe levenswijze. Met geloof in hun leiders en in elkaar, weerstonden zij standvastig de enorme tegenstand. Toen hun leider zei 'Dit is de juiste plek', vertrouwden zij daarop en bleven. Toen andere leiders zeiden 'Doe het zo', volgden zij hen in geloof.

Er blijken twee eigenschappen die bij elkaar horen uit het leven van onze pioniers – zowel de vroege als de hedendaagse – en dat zijn *onzelfzuchtigheid* en *opofferingsgezindheid*. Onze Utah-pioniers blonken uit in 'het algemeen welzijn en de doelen van de gemeenschap voorrang geven boven individueel gewin en persoonlijke ambitie'.⁴ Diezelfde eigenschap blijkt uit de bekeringsverhalen van hedendaagse pioniers. Bij het ontvangen van een getuigenis van de waarheid van het herstelde evangelie hebben zij zonder aarzelen al het nodige opgeofferd om ervoor te zorgen dat haar zegeningen beschikbaar zouden zijn voor hun kinderen en de nog ongeborene generaties. Sommigen hebben al hun bezittingen verkocht om naar een tempel te reizen. Sommigen hebben hun baan verloren. Velen hebben vrienden verloren. Sommigen hebben zelfs hun ouders en andere familieleden verloren omdat sommige bekeerlingen door hun familie verstoten zijn wegens hun geloof. Dat moet wel het grootste offer zijn. Met dat in gedachte, denken wij aan deze lering van de Heiland:

'Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader en tussen een dochter en haar moeder en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; (...)

'Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; (...) en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig.' (Matt. 10:35, 37–38)

Wij loven de resultaten van de onzelfzuchtigheid en opofferingsgezindheid van de pioniers voor ons, maar dat is niet genoeg. Wij zouden er ook voor moeten

zorgen dat wij onszelf laten leiden door die beginselen in de kansen die wij hebben om ons offergiving te getroosten voor ons land, ons gezin, onze quorums en onze kerk. Dat is vooral belangrijk in samenlevingen die persoonlijke belangen en individuele rechten hebben verheven tot een niveau waarop die waarden de beginselen van individuele verantwoordelijkheid en offergiving lijken uit te wissen.

Andere grootse eigenschappen van onze vroege pioniers waren *gehoorzaamheid, eenheid en samenwerking*. Wij waren allen diep onder de indruk van het voorbeeld van de heiligen die gehoor gaven aan de oproep van president Brigham Young om de gestrande handkargroepen te redden, of om zich los te rukken uit een gevestigde gemeenschap en hun talenten en leven in te zetten om nieuwe gebieden te koloniseren.

Ons volk is altijd gekenmerkt door zijn trouw en gehoorzaamheid aan de aanwijzingen van zijn leiders, door zijn eenheid, en door zijn buitengewone vermogen om samen te werken aan een gemeenschappelijk doel. Wij zien de hedendaagse bewijzen van die pionierskwaliteiten in de grote bijdragen die onze broeders en zusters leveren in een grote verscheidenheid aan particuliere projecten, en in gemeenschappelijke inspanningen die eenheid en samenwerking vereisen. Een ander hedendaags bewijs van de mormoonse gehoorzaamheid, eenheid en samenwerking is ons unieke zendelingenprogramma, vanaf de voorbereiding en het werk van jonge zendelingen tot en met de opmerkelijke verscheidenheid aan activiteiten van rijpe echtparen over de hele wereld.

Onze recente wereldwijde pioniersdag van dienstbetoon, waarop de kerkleden meer dan twee miljoen uur dienstbetoon leverden aan hun gemeenschap, verschaft een zichtbaar bewijs dat de pionierseigenschappen van gehoorzaamheid, eenheid en samenwerking voortleven in onze tijd. Ik hoop dat wij daarin niet, noch in de andere gegeven voorbeelden, tevrede zijn met een jaarlijkse demonstratie, maar dat wij die pioniersbeginselen dagelijks zullen uitoefenen, zowel als individu, als gezin, als kerkorganisatie en als burger.

In een tijd waarin de profeet ons heeft gevraagd om nieuwe leden de hand te reiken en te verwelkomen, en om het geloof en de omgang met hen die zijn afgedwaald nieuw leven in te blazen, kunnen wij kracht ontlenen aan het voorbeeld van de pioniers. Het erfgoed van de pioniers is een erfgoed van *betrokkenheid*. Toen de heiligen uit Missouri verdreven werden, waren velen zo arm dat zij geen

wagen en trekdieren hadden om te verhuizen. Hun kerkleiders stonden erop dat er geen enkele arme achter zou blijven. Die reactie was precies hetzelfde bij de uittocht uit Nauvoo. Tijdens een conferentie van de kerk in oktober 1845, gingen de leden een verbond aan om alle heiligen met hen mee te nemen.⁵ Vervolgens stuurden de groepen die bij de zware reis door Iowa het eerst bij hun eerste halteplaats op de oever van de Missouri aankwamen, reddingswagens terug naar Nauvoo om hen te vergaderen die te arm waren om eerder te vertrekken.⁶ De openbaring die hen op hun volgende uittocht op de reis naar het westen leiding gaf, droeg elke groep op om 'naar verhouding van haar deel (...) een evenredig gedeelte [te] dragen door de armen, de weduwen, de vaderlozen mede te nemen en de gezinnen van hen, die in het leger zijn gegaan' (LV 136:8). Toen de huifkaren en handkaren naar het westen trokken, werd hun voortgang altijd bepaald door hun betrokkenheid bij anderen, en geen enkele dagreis was ten einde als niet elke achterblijver gevonden was. Toen de heiligen zich in de bergvalleien vestigden, stichtten zij meteen het Perpetual Emigrating Fund om de armen in staat te stellen Winter Quarters te verlaten, en later om emigranten uit Europa te helpen. Minstens de helft van hen die de reis ondernamen, hadden zich niet bij

de heiligen kunnen voegen als zij de hulp niet hadden gehad van leiders en leden die vastbesloten waren om iedereen op te nemen die in Zion wilde vergaderen. Wij moeten diezelfde geest hebben, datzelfde beginsel volgen om iedereen erbij te betrekken om gehoor te geven aan de oproep van onze profeet tot behoud en heractivering.

Een andere grootse pionierseigenschap was hun *toewijding* aan elkaar, aan hun leiders en aan hun geloof. Wij eren die eigenschap in de woorden van deze bekende lofzangen:

*Zo vast als het Rotsgebergte
staan wij vol moed en sterk,
op de rots, voor ons gevestigd,
door d'eersten in 's Heren kerk.
De rots van deugd en van ere,
van geloof in de God, Die is;
Zij hieven 't zegevaandel over de wildernis.
En het ruist langs berg en dalen:
Houw en trouw, houw en trouw, houw en
trouw!
(Hellige lofzangen, 1956, nr. 192.)*

*Trouw aan 't geloof dat onz' ouders
beleden!
Trouw aan 't geloof waar de mar't laars voor
streden!
Wat God beval of spreken zal,
daarvoor staan w' immer onwrikbaar pal!
(Lofzang 170.)*

De uitgraving is in volle gang voor het nieuwe vergadercentrum met een capaciteit van 21000 zitplaatsen, het bouwterrein ligt aan de noordkant van Temple Square. Het gebouw, dat tijdens de aprilconferentie in 1996 door president Gordon B. Hinckley werd aangekondigd, zal vanaf 2000 de conferentiebijeenkomsten behuizen. In het midden van de foto zijn de torens van de Salt Lake-tempel te zien en het kantoorgebouw van de kerk helemaal links.

Wat houdt het in om trouw aan het geloof te zijn? Dat woord *trouw* impliceert *toewijding, integriteit, volharding* en *moed*. Het doet ons denken aan de beschrijving in het Boek van Mormon van de tweeduidende jonge krijgers:

‘En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles – het waren mannen, die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd.’

‘Ja, het waren waarheidsliebende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen.’ (Alma 53:20–21.)

In de geest van die beschrijving zeg ik tot onze teruggekeerde zendelingen – mannen en vrouwen die verbonden hebben gesloten om de Heer te dienen en die Hem al gediend hebben in het grote werk van de verkondiging van het evangelie en de vervolmaking van de heiligen – bent u trouw aan het geloof? Hebt u het geloof en de blijvende toewijding om consequent in uw eigen leven de beginselen

van het evangelie te tonen? U hebt goed werk gedaan, maar hebt u, net als de pioniers, de moed en bent u consequent genoeg om trouw te zijn aan het geloof en te volharden tot het einde?

Nu ik het daarover heb, denk ik aan een pioniersvoorbeeld van geloof, toewijding en moed van enkele jongemannen die ongeveer even oud waren als onze zendelingen.⁷

Enkele maanden voordat de profeet Joseph Smith vermoord werd in Carthage, zwoeren enkele vijanden van hem om hem te doden. Onderdeel van hun plan was om anderen te betrekken bij hun samenzwering. Onder hen die naar een vergadering in Nauvoo werden uitgenodigd, waren twee jongemannen die nog in hun tienerjaren waren: Robert Scott en Dennison L. Harris. Dennisons vader, Emer, was de oudere broer van Martin Harris, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon. Omdat ze de profeet trouw waren, brachten de jongemannen onmiddellijk verslag uit van de uitnodiging aan Dennisons vader, die de profeet Joseph op de hoogte bracht en hem om

advies vroeg. Joseph vroeg Emer Harris om de jongemannen te verzoeken naar de bijeenkomst te gaan, goed op te letten wat er werd gezegd, geen toezeggingen te doen, en vervolgens volledig verslag uit te brengen aan de profeet.

Er zouden in totaal drie bijeenkomsten worden gehouden. Men begon met Joseph ervan te beschuldigen een gevallen profeet te zijn, waarna er besproken werd hoe Joseph kon worden afgezet, waarop er uiteindelijk concrete plannen werden gemaakt om hem te doden. Dat alles rapporteerden de twee jongemannen na elke bijeenkomst aan de profeet Joseph.

Voor de derde bijeenkomst verzag de profeet wat er zou gebeuren, en hij zei de jongemannen dat dit hun laatste bijeenkomst zou zijn. Hij waarschuwde hen dat de samenzweerders hen zouden kunnen doden als zij weigerden de eed af te leggen die vereist was om deel te nemen aan het moordcomplot. Hij zei dat hij niet dacht dat de samenzweerders hun bloed zouden vergieten, omdat zij zo jong waren, maar hij deed met de volgende woorden een beroep op hun trouw en moed: ‘Arzel niet. Als je moet sterven, sterf dan als een man, dan ben je een martelaar voor het goede doel, en een grotere kroon kun je niet krijgen.’⁸ Hij herhaalde zijn oorspronkelijke waarschuwing dat ze geen beloften moesten doen of verbonden sluiten met de samenzweerders. Toen gaf hij hun een zegen en betuigde zijn liefde voor hun bereidheid om hun leven voor hem in de waagschaal te stellen.

Zoals Joseph had voorzien, werd er bij de derde en laatste bijeenkomst van alle aanwezigen vereist om gezamenlijk een plechtige eed te zweren dat zij Joseph Smith zouden vernietigen. Toen de twee jongens dat weigerden en uitlegden dat Joseph hun nooit kwaad had gedaan en dat zij niet bereid waren om mee te werken aan zijn vernietiging, verklaarden de leiders dat, omdat de jongens op de hoogte waren van de plannen van de groep, zij moesten instemmen om mee te doen, of ter plekke moesten sterven. Er werden messen getrokken.

Sommigen protesteerden tegen het plan om de jongens te doden, vooral omdat hun ouders wisten dat zij daar waren, waardoor het sommige samenzweerders verdacht zou maken als de jongens niet terugkeerden. Met een zeer kleine meerderheid werd de voorzichtige weg gekozen, en wonnen degenen die tegen het doden waren. De jongens werden met een zekere dood bedreigd als zij ooit doorvertelden wat er tijdens de bijeenkomsten was voorgevallen, of wie eraan had deel-

genomen, en toen werd hun toegestaan om heelhuids te vertrekken.

Buiten het zicht van de wachten werden de jongens opgewacht door de profeet, die bezorgd op hen wachtte en bad om hun veilige terugkeer. Zij brachten volledig verslag aan hem uit. Hij bedankte en prees hen, en om veiligheidsredenen raadde hij hun aan om er gedurende twintig jaar of langer met niemand over te spreken.

Het geloof, de toewijding en de moed van die jongemannen is een voorbeeld voor ons allemaal. Die pionierseigenschappen, en de andere die ik heb genoemd – integriteit, betrokkenheid, volharding, samenwerking, eenheid, onzelfzuchtigheid, opoffering en gehoorzaamheid – zijn nu van even wezenlijk belang als in de tijd waarin zij leiding gaven aan onze voorouderlijke pioniers, zowel de vroege als de hedendaagse. Om die pioniers te eren, moeten wij de eeuwige beginselen eren en toepassen die hen leidden. Zoals president Hinckley ons er afgelopen april aan heeft herinnerd: 'We eren onze voorvaders het beste als we de zaak van de waarheid met hart en ziel dienen.'⁹ Die zaak van de waarheid is de zaak van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, wiens dienstknechten zij waren, en wiens dienstknechten wij moeten proberen te zijn. Ik getuig hiervan en bid dat ook wij 'trouw [mogen zijn] aan 't geloof dat onz' ouders beleden'. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Trouw aan het geloof, *De Ster*, juli 1997, blz. 65–67.
2. *Ons erfgoed: beknopte geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen*, 1996, blz. 145.
3. Zie M. Russell Ballard, 'U hoeft de reis niet te vrezén', *De Ster*, juli 1997, blz. 59–61.
4. Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion* (Salt Lake City: Deseret Book, 1997), blz. 6.
5. Zie William G. Hartley, 'How Shall I Gather?' *Ensign*, oktober 1997, blz. 6–7.
6. Zie William G. Hartley, 'The Pioneer Trek, Nauvoo to Winter Quarters' *Ensign*, juni 1997, blz. 31–43.
7. Ontleend aan *The Martin Harris Story*, Madge Harris Tuckett en Belle Harris Wilson (Provo, Utah: Vintage Books, 1983), blz. 142–169, deels geciteerd uit de oorspronkelijke publicatie in 'Conspiracy in Nauvoo' van Horace Cummings, *The Contributor*, april 1884, blz. 251–260.
8. *Ibid.*, blz. 147.
9. 'Trouw aan het geloof', *De Ster*, juli 1997, blz. 67.

De realiteit van het geloof

Janette Hales Beckham

Voormalig algemeen presidente jongevrouwen

De belangrijke zaken van het dagelijks leven – lezen in de Schriften, gezinsgebed, gezinsavond, gesprekken aan tafel – zijn de ervaringen die het geloof tot realiteit maken.

Men kan zich bijna geen zuiverder en volmaakter voorbeeld van onschuld voorstellen dan een pasgeboren baby. We hebben pas onze nieuwe kleinzoon begroet. Toen ik de kleine Benjamin in mijn armen hield, herinnerde ik mij een vraag van een redactrice van een landelijk tijdschrift. Tijdens een gesprek vroeg ze: 'Hoe bereiden jullie de jeugd voor op de echte wereld?' Tijdens dat bezoek drong het tot me door dat onze waarneming van de 'echte' wereld in zekere mate afhankelijk is van onze ervaring. Allebei kenden we de toestand in de wereld, maar de *echte* wereld heeft een element van geloof, de hare niet.

Door dat gesprek kwam ik ertoe opnieuw te overwegen door welke ervaringen het geloof in iemands leven een realiteit wordt. Om te geloven, of om te weten dat we geloven, moeten we er ervaring mee opdoen. Voor de kleine Benjamin begint dat al als zijn ouders samen bidden met zijn oudere broertje voordat hij in bed wordt gestopt. Als klein kind al is hij getuige van het geloof in hun gezin. Hij doet ervaring op.

Een paar weken geleden, na het jeugd-

werk, vertelde onze kleinzoon van vier, Michael, aan zijn ouders: 'Als ik bid, voelt mijn hart aan als een gerosterde marshmallow.' Michael herkent de gevoelens al die met geloof gepaard gaan. Wat een geluk dat hij zijn gevoelens kan benoemen en er met zijn ouders over wil en kan praten.

De profeet Alma beschreef die gevoelens toen hij zei: 'Want gij weet, dat het woord uw ziel heeft doen zwellen, (...) dat uw verstand verlicht begint te worden. (...) Is dit dan geen werkelijkheid? Ik zeg u, ja, want het is licht, en alles wat licht is, is goed, omdat het waarneembaar is' (Alma 32:34–35).

De leringen van de Geest leren onderscheiden is een belangrijk onderdeel om het geloof tot een realiteit te laten worden. Mijn dochter, Karen, vertelde me het volgende: 'Toen ik nog klein was, ben ik aan het Boek van Mormon begonnen. Nadat ik heel wat dagen gelezen had, kwam ik bij 1 Nephi 3:7: "Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.'" Karen vervolgde: 'Ik kende die tekst niet en wist niet dat het een beroemd vers was; maar toen ik het las, was ik erg onder de indruk. Ik was onder de indruk van de boodschap van het vers, dat onze hemelse Vader ons zou helpen zijn geboden te onderhouden, maar die diepe indruk was meer een gevoel. Ik had mijn ouders verzen in hun Schriften met rood zien onderstrepen. Dus ging ik in huis op zoek naar een rood potlood, en met grote plechtigheid en me bewust van het belang ervan onderstreepte ik dat vers in mijn eigen Boek van Mormon.' Karen vervolgde: 'Als ik in de jaren daarna in de Schriften las, gebeurde dat steeds weer – ik las er venen en raakte diep onder de indruk. Mettertijd herkende ik daarin de Heilige Geest. Als zendelinge heb ik anderen verzen lezen en onder de in-

druk zien raken, dusdanig, dat ze bereid en in staat waren hun leven te veranderen en het evangelie te aanvaarden.'

Als we proberen om de influisteringen van de Geest te onderscheiden, worden we door veel zaken afgeleid. President Ezra Taft Benson heeft ons er eens aan herinnerd dat 'het roepen van de wereld luider in onze oren [klinkt] dan de fluisteringen van de Heilige Geest' ('Pas op voor hoogmoed', *De Ster*, juli 1989, blz. 4). We moeten allemaal leren gevoelig te zijn en te luisteren naar de zachte stem.

Jaren geleden kreeg een buurvrouw het moeilijk omdat ze zag dat de opvattingen van de wereld haar gezin beïnvloedden. Ze zei: 'Ik zou willen dat we onze kinderen tot hun eenentwintigste in de tempel konden opsluiten.' Daardoor zouden ze wel onschuldig blijven, maar dat is het plan niet. Zoals Adam en Eva de hof van Eden moesten verlaten, zo moeten wij voor geestelijke volwassenheid erop opdoen in deze wereld. Door ervaring leren we goed van kwaad onderscheiden. Door ervaring leren we de aanwijzingen van de Geest herkennen.

Door ervaring kunnen we ook leren onderscheiden wanneer goede gevoelens ontbreken. In het boekje *Voor de kracht van de jeugd* staat: 'Je kunt niet verkeerd doen en je gelukkig voelen. Dat is onmogelijk!'

(*Voor de kracht van de jeugd*, 34285 120, blz. 4.) Een jongevrouw vertelde: 'De laatste paar weken ben ik weer naar de kerk gegaan. Ik ben naar mijn bisschop gegaan, heb me bekeerd en ik heb geprobeerd het evangelie na te leven.' Verder zei ze: 'Ik heb iets geleerd: als ik het goede doe, voel ik me goed.' Onze hemelse Vader wist dat we fouten zouden maken in ons leerproces. Hij heeft voor ons in een Heiland voorzien. Ouderling Bruce C. Hafen heeft gezegd: 'Door de verzoening van Jezus Christus mogen we van onze ervaringen *leren* zonder ervoor te worden *veroordeeld*' ('Eve Heard All These Things and Was Glad', *Women in the Covenant of Grace*, bez. Dawn Hall Fletcher en Susette Fletcher Green [1994], blz. 32; cursivering toegevoegd). We moeten weten welke uitwerking de verzoening in ons leven heeft en hoe we, als we fouten hebben gemaakt, onze goede gevoelens kunnen terugkrijgen en behouden.

Terwijl we in deze veeleisende 'echte wereld' ervaring opdoen zijn we soms blind voor de heiligheid van onze zo op het ook alledaagse routine. De belangrijke zaken van het dagelijks leven – lezen in de Schriften, gezinsgebed, gezinsavond, gesprekken aan tafel – zijn de ervaringen die het geloof tot realiteit maken.

Arthur Henry King schreef in een be-

schouwing over het belang van in de Schriften lezen: 'Sommigen denken mischieven dat de taal van de Schriften voor kinderen te moeilijk is, maar door herhalingspassages uit de Schriften en ook andere favoriete verhalen steeds opnieuw horen. (...) We moeten ons realiseren dat kinderen van de Heer een groter talent voor talent hebben gekregen dan volwassenen. (...)

'Het is goed dat kinderen hun lievelingspassages uit de Schriften en ook andere favoriete verhalen steeds opnieuw horen. (...) We moeten onze kinderen niet alleen opwindende of spannende zaken voorschotelen. (...) Daar worden ze opgewonden van. *Geraakt worden* is één ding, opgewonden heb ik iets anders. Als we onze kinderen naar steeds iets nieuws leren verlangen (...) hebben ze steeds sterkere prikkels nodig, waaraan we niet kunnen voldoen. Maar als we onze kinderen wennen aan stabiliteit, herhaling, een normaal leven, (...) dan zullen ze een fatsoenlijk leven leiden' (*The Abundance of the Heart*, Bookcraft, Salt Lake City, Utah, 1986] blz. 222–223; cursivering toegevoegd).

De tijd die we met onze kinderen en de jeugd doorbrengen voorziet ze van de ervaringen die een basis worden voor de echte wereld.

Een van zijn zending teruggekeerde jongeman vertelde iets over zijn geloof. Hij zag het als een wonder in zijn leven. Hij zei: 'Ik werd geboren als eerste van zes kinderen. Mijn ouders brachten me toen ik jong was de evangeliebeginselen bij. Geloof werd overgedragen door het voorbeeld van mijn moeder en mijn vader. Toen ik pas tien was, kwam mijn vader, het grote voorbeeld van vertrouwen in de Heer, bij een ongeluk om het leven. Ik was jong en kreeg te maken met veel gevoelens die allemaal nieuw voor me waren.' Deze jongeman besefte toen dat hij twee keuzemogelijkheden had: 'Ik had bitter kunnen worden tegen de Heer en alles kunnen verliezen wat ik nu heb, of ik kon op de Heer vertrouwen. Door het voorbeeld van mijn ouders was vertrouwen de weg die ik koos. Kiezen voor geloof is het allerbelangrijkste geweest.'

Ik ben getuige van het geloof van de jeugd, en dat heeft mijn geloof vergroot. Een jonge moeder schreef me:

'Toen ik dertien was, wist ik dat mijn leven niets waard was. Ik leefde in een gezin waar mishandeld werd en waar nooit blijvend geluk leek te heersen.

Mijn twee beste vriendinnen hadden me net verteld dat ze geen vriendin meer met me wilden zijn omdat ik vond dat ik te goed voor ze was. Dat sloeg nergens op, maar daardoor was ik wel eenzaam.

Toen de ruzies bij ons thuis bleven aanhouden, ging ik naar mijn slaapkamer. Ik was heel bang. Ik knielde neer en riep de enige persoon aan die ik bij mijn weten nog had. Ik smeekte mijn hemelse Vader om me op de een of andere manier naar huis te laten komen. Ik voelde dat ik het geen dag of uur langer kon uithouden. Ik zei: "Vader, ik wil bij U zijn. Ik wil uw armen om me heen voelen." Terwijl ik op dat wanhopige moment huilend en silletjes zat te wachten tot mijn hemelse Vader zijn armen naar me zou uitstrekken, hoorde ik een stem zeggen: "Sla zelf je armen om je heen en dan zal ik bij je zijn." Toen ik aan die ingeving gehoor gaf, voelde ik de liefde van mijn hemelse Vader waardoor ik zeker wist dat ik verder kon en zou gaan, en dat ik niet alleen was.'

Op een moeilijk moment wendde deze jongevrouw zich tot haar hemelse Vader. Haar ervaring maakte haar geloof sterker en 'echter'. De vruchten van haar geloof zijn nu zichtbaar in haar tempelhuwelijk en haar gezin (zie Alma 32:42, 43).

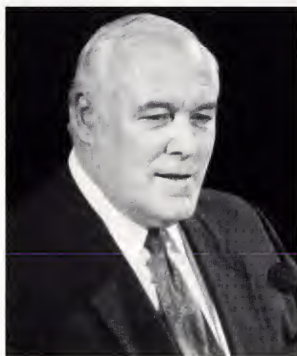
Ik ben heel dankbaar voor leiders die ons aanmoedigen om geloofsversterkende ervaringen op te doen. De hulporganisaties zijn een hulpbron voor gezinnen ter versterking van het geloof van de leden. Door het programma *Mijn persoonlijke vooruitgang* wordt iedere jongevrouw aangespoord doelen te stellen waardoor hun geloof een realiteit wordt. Ze worden aangemoedigd het gestelde doel uit te voeren en er bij iemand verslag over uit te brengen. Het is het proces van vooruitgang. Dat lijkt veel op het proces bij het aanvaarden van een roeping in de kerk – een taak aanvaarden, die uitvoeren en er bij iemand verslag over uitbrengen. Een van de wonderen van de herstelling van het evangelie en de organisatie van de kerk in deze laatste dagen is dat het plan groei en verandering voor de leden mogelijk maakt. Ons allemaal staat de onderverandering ter beschikking waardoor we kunnen veranderen – waardoor we geestelijk volwassen kunnen worden. Door onze eigen herhaalde inspanningen wordt ons geloof een realiteit.

Mag ik ten slotte uiting geven aan mijn liefde en waardering voor de vele mensen die me iets geleerd, me gesteund en vriendelijk bejegend hebben. Mijn raadgeefsters, de vorige en de huidige, het algemeen bestuur jongevrouwen en de mensen van het kantoor zijn geweldige vrouwen – vrouwen met geloof. Ik dank mijn hemelse Vader voor mijn ervaringen hier, in de naam van zijn Zoon, Jezus Christus. Amen. □

Het heilsplan: een vluchtschema voor het leven

Ouderling Duane B. Gerrard
van de Zeventig

Wat is het heilsplan toch een groot en geweldig plan dat (...) ware beginselen onderricht om ons in staat te stellen onze 'reis door het leven' te voltooien.

De Heer heeft een weloverwogen levensplan in werking gesteld, dat het heilsplan genoemd wordt. Het omvat alle wetten, verordeningen, beginselen en leerstellingen die nodig zijn om onze reis door het sterfelijk leven te voltooien en door te reizen naar een toestand van verhoging waarin ook onze Vader in de hemel verkeert. De Heer heeft tegen Mozes gezegd: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.'¹ Door dat goddelijke werk – de schepping, de val en de verzoening – stelt Hij dit plan beschikbaar aan allen.

Als onlangs gepensioneerd piloot bij een luchtvaartmaatschappij heb ik in de jaren dat ik vloog veel vluchtschema's ingediend – vluchtschema's die mij veilig naar mijn bestemming geleid hebben. Luchtvaartmaatschappijen hebben ook procedures, beginselen en voorschriften. We volgen nauwgezet strikte procedures en controlelijsten, die verdeeld zijn in drie concrete groepen. Allereerst zijn er de normale procedures: dat zijn zaken die

we bij elke vlucht geregeld en consequent doen om de veiligheid te waarborgen. Verder zijn er de abnormale procedures: die worden gebruikt als er iets bijzonders gebeurt, zoals het uitvallen van het hydraulische of het elektrische systeem. Abnormale procedures moeten nauwkeurig en in de juiste volgorde uitgevoerd worden om alle systemen weer normaal te laten functioneren. En als laatste hebben we de noodprocedures die alleen in de meest wanhopige en kritieke omstandigheden gebruikt worden, bijvoorbeeld bij het uitvallen van een motor, plotseling drukverlies in de cabine, of ernstige turbulentie.

Ik zie in die procedures een sterke gelijkenis met het heilsplan. Allereerst heeft de Heer een prachtige aarde geschapen waarop zijn kinderen kunnen wonen, en lichamen die een tempel voor onze geest zijn. Ons lichaam is waarlijk een bron van vreugde op onze reis door het leven. In het Boek van Mormon staat dat 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben'.² Wij moeten ons geweldige lichaam niet verontreinigen of misbruiken; het is een gave van God, het is heilig en is een ontwerp van de Heer – een volmaakt voorbeeld van de schoonheid van zijn scheppingen.

Wij worden opgevoed door sterfelijke ouders die ons door hun liefdevolle zorg juiste beginselen oftewel normale procedures leren die er beslist toe bij zullen dragen dat wij onze weg volgens het vluchtschema van het leven kunnen blijven vervolgen, mits wij ze dagelijks volgen. Wij leren beginselen zoals liefde, eerlijkheid, vriendelijkheid, geduld, vertrouwen, enthousiasme, samen delen, nederigheid, bekering, gehoorzaamheid, geloof, doop, gebed, en nog veel andere eeuwige beginselen. IJverige, liefhebberende ouders brengen ons die beginselen bij in een gezin waarin ze bovendien bekrachtigd worden door vriendelijke broers, zussen en vrienden. Die normale

procedures zijn de basistraining in het heilsplan van de Heer.

De Heer zegt ons: 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.'³ Geef uw ouders liefde en toon respect, want zij zijn, samen met de Heer, verantwoordelijk voor ons sterfelijk lichaam en onze basistraining. Ik ben erg dankbaar voor de liefdevolle ouders die mij deze ware levensbeginselen hebben geleerd.

Dan zijn er de abnormale procedures die ik vergelijk met de abnormale gebeurtenissen in ons dagelijks leven, zoals de teleurstelling van een klas moeten overdoen op school omdat we lui of passief zijn geweest, onzorgvuldigheid die tot een verwonding of ongeluk leidt, of ongehoorzaamheid die tot een ernstige zonde leidt; een zonde die volledige bekering vereist, gevolgd door vergeving. Die abnormale omstandigheden worden een deel van ons leven en moeten overwonnen worden. Ik vroeg eens een chef-piloot die met pensioen ging hoe hij het had klaargespeeld om bijna veertig jaar zonder enig ongeluk of zelfs een incident te vliegen.

Hij antwoordde: 'Goede beslissingen.'

'En hoe neemt u altijd goede beslissingen?' vroeg ik.

Hij antwoordde: 'Ervaring.'

'En hoe komt u aan die ervaring?' hield ik vol.

'Slechte beslissingen', was zijn antwoord.

Maar mijn vriend, de piloot, had het

mis: het is niet nodig om slechte beslissingen te nemen. President Marion G. Romney heeft eens gezegd: 'Ik zeg u dat u bij elke beslissing in het leven de juiste kunt nemen als u kunt leren om de leiding van de Heilige Geest te volgen.'⁴

Hierdoor, aangevuld met geregeld raadplegen van de Schriften, kunnen wij veel uit de ervaring van anderen leren. Als wij echter toch vergissingen maken, verwacht de Heer van ons dat wij leren van onze slechte beslissingen en moeten wij volgens onze normale en abnormale procedures belijden, ons bekeren en om vergeving vragen. Doen wij dat, dan kan zelfs ons falen een succes worden. Het plan van de Heer heeft ons mensen gegeven die om ons geven en die ons troosten op momenten van falen en zonde: onze ouders, bisschop, quorumleider en adviseur. Ik ben zeer dankbaar voor een plan dat ons die geweldige ouders, leiders en leraars geeft die werkelijk om ons geven! En ik ben vooral dankbaar voor onze Heiland en diens verzoening die bekering en vergeving mogelijk maakt.

Hoewel onze abnormale procedures af en toe gebruikt moeten worden, zullen wij alle systemen normaal laten functioneren als wij nederig en verstandig zijn en wij ons altijd bekeren. Maar bij vliegen, zo wordt er gezegd, is een superieur piloot iemand die superieur inzicht gebruikt om situaties te vermijden die superieure vaardigheid en enorme inzet vereisen om ze te overwinnen. Het bekeringsproces zou een regelmatig terugkerende normale procedure moeten worden om ons te leren om te gaan met de abnormale voorvallen die soms voorkomen in het leven – o, wat een verschil is er tussen *bijna goed* en *precies goed*!

Gelukkig heb ik in mijn loopbaan als piloot bijna nooit de noodprocedures hoeven te gebruiken, hoewel ik mij daar geregeld op had getraind en voorbereid. Noodprocedures bieden hulp en leiding in de wanhopigste omstandigheden. Sommige daarvan moeten wij allen onder ogen zien naarmate we de turbulentie van het leven doorstaan – zoals het verlies van een geliefde, de ontdekking van een ernstige ziekte, vervreemding van elkaar, of een financiële ramp. Noodprocedures worden gebruikt in tijden van groot gevaar, wanneer ons getuigenis beproefd wordt. Dan moeten wij vertrouwen op onze innerlijke kracht, een kennis van het evangelie die ons herinnert aan de beginselen die wij als dierbaar beschouwen, en de troost die wij krijgen wanneer wij alles doorstaan, vertrouwen op de Heiland en zijn Geest om met zijn mantel van liefde

laten omhullen. Wij streven naar goedmoedsrust door de Schriften te onderzoeken, boodschappen van profeten te overpeinen, en de grote liefde en toewijding van onze huwelijkspartner, familie en vrienden te voelen. Met gebruikmaking van de noodprocedures blijven wij zorgvuldig en zeker met ons vluchtchema op een koers naar onze eeuwige bestemming.

Kent u uw vluchtchema van het leven – het heilsplan van de Heer? Kunt u doeltreffend gebruik maken van de normale, abnormale en noodprocedures, ofwel de beginselen die de Heer ons heeft verstrekt? Studeert, oefent, traint en repeteert u het gebruik van die goddelijke beginselen? Bent u in alle opzichten bereid om dit grote heilsplan te volgen?

Zo niet, geef u dan op voor een opriscurus – de steeds terugkerende training van de Heer:

- Zorg dat u actiever betrokken raakt bij de leringen van Christus.
- Ga altijd naar de avondmaalsdienst en heilig de sabbat.
- Betaal trouw uw tiende en andere gaven.
- Wees zedelijk rein.
- Bid geregeld en met een reiner doel.
- Houd gezinsavond.
- Geef meer van uzelf aan anderen.
- Betoon familie en vrienden meer liefde.

• Wees een voorbeeld van goedheid, mededogen en naastenliefde.

De profet Joseph Smith heeft ons gezegd: 'Een man die vervuld is met de liefde van God, is niet tevreden met uitsluitend zijn gezin tot zegen te zijn, maar doorkruist de hele wereld, vol verlangen om de hele mensheid tot zegen te zijn.'⁵ Wij heiligen de laatste dagen zouden dat allen moeten doen.

Wat is het heilsplan toch een groot en geweldig plan dat, net als de vele vluchtchema's die ik heb ingediend, ware beginselen onderricht om ons in staat te stellen onze 'reis door het leven' te voltooien.

Ik weet dat God leeft, en ik getuig van Jezus Christus; Hij is Gods eniggeboren Zoon, onze Heiland en Verlosser die ons allen liefheeft. Ik ben dankbaar voor zijn geweldig heilsplan, ons vluchtchema voor het leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Moz. 1:39.
2. 2 Ne. 2:25.
3. Ex. 20:12.
4. Algemene oktoberconferentie 1961.
5. *History of the Church*, deel 4, blz. 227.

Houd moed, dochter

Ouderling Wayne M. Hancock
van de Zeventig

Legio zijn de verhalen die kunnen en moeten worden verteld van de onbezongen heldinnen in ons midden, die trouw zijn aan hun getuigenis van Jezus Christus.

Het kolossale vliegtuig taxiede naar de startbaan om ons terug te brengen naar de Verenigde Staten. We waren voor mijn werk vier jaar in Zwitserland geweest. Toen we langs vertrekhal B van het vliegveld van Zürich rolden, tuurde ik naar buiten om te zien of ik onze vrienden van de wijk Zürich 2 zag staan. En ja hoor, daar stonden ze ons op het panoramaterras uit te zwaaien, zuster Gräub en zuster Kappes. Ze hadden een lange reis per bus, tram en trein gemaakt om de familie Hancock uit te kunnen zwaaien. Diep geraakt liet ik mijn tranen de vrije loop. Eén van onze vier kinderen vroeg aan haar moeder: 'Waarom huilt papa?' Connie antwoordde: 'Omdat hij heel veel van die mensen houdt.'

Die lieve Zwitserse zusters symboliseren zoveel getrouwe dochters van onze hemelse Vader, die weldoende rondgaan. Het gemis van een auto, of een man die liefde en bescherming verschaft, of een gezin dat de helpende hand biedt, of een begripvolle vriend bekoelt geenszins hun enthousiasme voor het evangelie van Jezus Christus of hun deelname aan de kerkdiensten en aanverwante activiteiten.

We worden gegrepen door de loyaliteit en liefde van Ruth, nog maar kort weduwe, voor haar schoonmoeder, Noömi, die al wat langer alleen was. De Moabitische verkoos haar geboorteland te verlaten en Noömi te vergezellen en te verzorgen. De prachtige woorden van die trouwe en vastberaden dochter, die met Boaz de voorouder zou worden van Isai, David en Jezus Christus, spreken door de eeuwen heen tot ons hunkerende hart:

'Dring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God' (Ruth 1:16).

Legio zijn de verhalen die kunnen en moeten worden verteld van de onbezongen heldinnen in ons midden, die trouw zijn aan hun getuigenis van Jezus Christus.

Onder die edele vrouwen bevinden zich zusters die door de tragiek van een echtscheiding of een ontijdige dood van een echtgenoot genoodzaakt zijn zich op de werkvloer te begeven om zichzelf en hun kinderen te kunnen onderhouden. Hoewel lichamelijk en emotioneel afgemat bij thuiskomst, pakt ze haar belangrijkste rol op, die van moeder, en voedt, onderricht, bemoedigt, corrigeert en koestert haar kinderen, zodat die leren sociaal verantwoordelijk, financieel onafhankelijk, en de Here toegewijd te zijn. Haar haast verpletterende last wordt vaak genegeerd en stuit op onbegrip bij wie gezegend zijn met een gezin met twee ouders. Een verstandige bisschop, priesterschapsleider en ZHV-presidente zorgen ervoor dat zorgvuldig uitgekozen huisonderwijzers en huisbezoeksters de kans krijgen haar te assisteren bij de leniging van de behoeften bij haar thuis. Hun boodschappen en bezoeken schenken hoop en bemoediging, vaak als dat het hardst nodig is.

Er zijn gezinsgerichte vrouwen, zij het vrijgezel of gehuwd, die geen kinderen hebben. Hun moederinstinct brengt hen ertoe kinderen van anderen te helpen alsof ze van hen waren. Wat een wonderbaar geschenk om zo'n speciale tante te hebben, bij wie men een vreugdevol tweede thuis treft.

Er zijn lieve vrouwen, zij het jong of oud, die de boodschap van de zendingen bekend in de oren klinkt en die zonder dat zij daar thuis in gestuend worden,

Honderden bezoekers gaan al vroeg in de morgen in de rij staan in de hoop een plaatsje te bemachtigen in de Tabernakel voor een bijeenkomst van de conferentie.

bijna moeiteloos lid worden van de kerk. Daar wacht haar liefde, respect en de gelegenheid tot dienstbetoon, die vaak verlichting van onenigheid, mishandeling en wanhoop brengt. Ze kan de week die voor haar ligt beter aan na een sabbatdag waarop zij 'tot het volk der kerk van Christus [wordt] gerekend' en 'bekend [zal] zijn, en door het goede woord van God [wordt] gevoed om [haar] op het rechte pad te houden, en [haar] voortdurend het gebod indachtig te doen zijn, en alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus' (Moroni 6:4).

Er zijn onfortuinlijke vrouwen, die gebukt gaan onder wanhoop, verdriet, liefdeloosheid thuis, of de schuld en gevolgen van hun gang op verboden paden. Verstoken van de gemeenschap met de heiligen, die steun zouden kunnen verschaffen, wachten ze op de vriendschap van iemand in wie zij hun gedekte vertrouwen kunnen stellen, die hun zelfbeeld kan oppoetsen en hen liefdevol terug kan leiden naar waarheid en licht.

Er is de geduldige vrouw van wie de echtgenoot een goed mens is, maar die

tot op heden nog niet de behoefte heeft gevoeld om terug te keren of toe te treden tot de kerk en de zegeningen van het priesterschap in hun gezin te brengen. Zij bidt in het verborgene maar vurig om die barmhartige Samaritaan in de kerk die zich op unieke, christelijke wijze kan verplaatsen in de gedachtegang van haar man en voor hem een weg baant naar de kerk, waar hij zich welkom, nodig en geliefd voelt. De lasten uit het verleden met gevoelens van schuld en onwaardigheid worden verdreven door de warmte van hen die met haar de goedheid van zijn ziel zien.

De Zwitserse verhuizers waren onze huisraad aan het inpakken, voorafgaand aan ons vertrek naar Amerika, toen er aangebeld werd. De postbode had een pakje voor ons. Het bevatte een groen kussen met een boodschap van liefde erop geborduurd. Het was het werk van zuster Alice Rusterholz. Ons hart liep over van tedere gevoelens voor deze geweldige oudere zuster. Vier jaar lang had zij ons zondagse middagmaal gesierd met haar zachtmoedige uitstraling en haar montere gevoel voor humor. Ze was nooit getrouwd en was het enige lid van

de kerk in haar familie, jarenlang legde ze de weg naar de kerk alleen af. Elke zondagmorgen verliet ze haar bescheiden flat, twee hoog. Met veel moeite, want ze is invalide, liep ze de trap naar buiten af, op naar station Küsnacht waar haar reis van één uur en vijftien minuten per trein, tram en bus begon naar het kerkgebouw. Wat een zegen is het voor ons geweest om in dat prachtige land zuster Rusterholz elke zondagmorgen op te halen voor de kerk, bij ons de maaltijd te laten gebruiken en haar na afloop weer thuis te brengen.

Er zijn veel zachtmoedige, getrouwe dochters van onze hemelse Vader die ons tot zegen zijn. Mogen wij hen beter begrijpen en net zo gevoelig zijn voor hun behoeften als de Heiland was toen Hij instinctief het geloof bemerkte van de langdurig zieke vrouw achter Hem toen zij de kwast van zijn kleed aanraakte. Mogen zijn woorden tegen haar weerklinken in onze hulp aan onze edele zusters: 'Houd moed, dochter' (Matteüs 9:22).

Van Hem en zijn invitatie om elkaar lief te hebben gelijk Hij ons liefheeft, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie geldt voor iedereen

Ouderling J. Kent Jolley
van de Zeventig

Het evangelie van Jezus Christus geldt voor iedereen. Het heeft vanaf het begin de bedoeling gehad om iedereen tot zegen te zijn, zonder enige uitzondering.

Ik zou erg dankbaar zijn als ik bij deze gelegenheid niet mijn grote waardering uitsprak voor de zegeningen die ik door anderen ontvangen heb.

Mijn dagelijkse persoonlijke gebeden lijken niet volledig zonder dat ik mijn hemelse Vader uit de grond van mijn hart dankbaarheid betuig voor mijn Heiland – de Heiland van de hele mensheid, die de wereld heeft overwonnen en zijn leven heeft gegeven opdat wij kunnen leven en ons behoud kunnen bewerkstelligen.

Ik ben ook zeer dankbaar voor Joseph Smith, die nooit is teruggeschrokken van zijn roeping als de profeet van de herstelling, met alles wat dat inhield. John Taylor heeft geschreven: 'Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd' (LV 135:3).

Ik ben ook gezegend door de inzet van veel andere mensen. Ik ben dankbaar voor mijn voorouders, omdat ik zonder hun geloof en opoffering hier niet zou

zijn. Ik ben dankbaar voor mijn moeder, die mijn heldin is. Ze is nu 88, maar ze blijft een voorbeeld van ijver en standvastigheid in het evangelie. Ik heb mijn tienerjaren doorgebracht in een éénoudergezin. Moge de Heer u, alleenstaande ouders, zegenen vanwege de zware last die u alleen moet dragen. Uw naam zij voor eeuwig gezegend.

Ik ben ook dankbaar voor mijn lieve vrouw, Jill, van wie ik zielsveel houd. Zij is altijd een voorbeeld geweest van onwankelbaar geloof en heeft mij terzijde gestaan als een gelijkwaardige partner, en is mij altijd tot steun geweest. Onze zeven kinderen hebben ons ook vreugde gebracht door hun voorbeeld en de blijvende eenheid in hun gezin.

Het evangelie geldt voor alle mensen

Het evangelie van Jezus Christus geldt voor iedereen. Het heeft vanaf het begin de bedoeling gehad om iedereen tot zegen te zijn, zonder enige uitzondering. In dit verband heeft de apostel Petrus gezegd: 'Inderdaad bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig' (Hand. 10:34–35).

President N. Eldon Tanner, voormalig lid van het Eerste Presidium, heeft de leden geleerd: 'Het evangelie van Jezus Christus geldt voor iedereen, ongeacht land, klimaat of omstandigheid. Het is een levenswijze die iedereen kan aanvaarden, en die, als hij aanvaard wordt, grote vreugde, meer succes en geluk zal geven dan iets anders in de wereld' ('Christ's Worldwide Church', *Ensign*, juli 1974, blz. 6).

Ik ben dankbaar dat het evangelie voor alle mensen geldt, ongeacht waar ze wonen of uit welke laag van de maatschappij ze komen. Ik heb meer dan veertig jaar geleden een zending vervuld in Zuid-

Amerika, toen het werk nog langzaam ging en soms zelfs ontmoedigend was. Maar als ik nu voor mijn huidige taak terugkeer naar dat geweldige werelddeel, verwonder ik me erover hoe de Heer het gezegend heeft en hoe Hij het evangelie ter beschikking stelt aan iedereen, ongeacht hun omstandigheden. Zuid-Amerika raakt in hoog tempo bezaaid met ringen en tempels.

Iedereen kan het evangelie begrijpen

Het evangelie geldt niet alleen voor iedereen, maar is ook eenvoudig. Met de hulp van de Heilige Geest kan elke oprechte persoon het evangelie gemakkelijk begrijpen en de grote zegeningen die eraan verbonden zijn, ontvangen. De Heiland heeft gezegd: 'De Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat ik u gezegd heb' (Joh. 14:26).

Enkele jaren geleden sloten mijn vrouw en ik een periode af waarin ik mijn taak als zendingspresident in het zuiden van Texas volbracht had. Onze zendingen daar hadden zich met hart en ziel overgegeven aan de zendingsbeginselen van

'Een evenwichtige inspanning', waarbij ze zoeken, onderwijzen, dopen en verder al het mogelijk doen om pasgedoopten te behouden, en bovendien wekelijks enkele uren bij minder-actieve leden doorbrengen.

Onze zendelingen waren, net als alle zendelingen over de hele wereld, geweldige bouwers aan het koninkrijk.

Toen mijn vrouw en ik terugkeerden naar onze eigen wijk in Idaho, was ik vastbesloten om in praktijk te brengen wat ik in het zendingsveld verkondigd had. Daarom vroeg ik de bisschop om mij aan enkele fijne gezinnen toe te wijzen die niet volledig de zegeningen van algehele activiteit in de kerk genoten. Hij gaf me al snel mijn zin door mij zes van dergelijke gezinnen toe te wijzen.

Na verscheidene bezoeken aan een van die gezinnen, daagde ik de vader uit, die al bijna veertig jaar inactief was, om geheel actief te worden in de kerk en om deel te nemen aan een tempelvoorbereidingscursus. Hij antwoordde: 'Die dingen kan ik niet begrijpen; ze gaan mij boven de pet'. Ik maakte me zorgen over zijn antwoord en voelde me niet prettig bij de gedachte dat hij het evangelie niet kon aanvaarden omdat het te moeilijk

was om te begrijpen. Maar ik wist dat de waarheden van het evangelie voor iedereen zijn en dat iedereen ze kan begrijpen door oprecht gebed en schriftstudie. Daarom besteedden we onze volgende huisonderwijsbezoeken aan gesprekken over de eenvoudige, prachtige beginselen van het evangelie.

Met geduld en doorzettingsvermogen werden onze bezoeken prettiger en geestelijker. We werden echt vrienden. In de loop der tijd werd het duidelijk dat hij de evangeliebeginselen inderdaad begreep. Dat maakte zijn vrouw bijzonder gelukkig. Ze kregen een hechtere huwelijksband. Ze gaan nu geregeld naar de kerk, zijn goede vrienden aan het worden met alle leden en bereiden zich erop voor om naar de tempel te gaan. Wij hadden soortgelijke ervaringen met andere gezinnen. De Heer zegene ons en al die fijne gezinnen wanneer wij de extra moeite doen om hun over deze eenvoudige waarheden te vertellen.

Als wij het evangelie oprecht bestuderen, zullen wij zelf zien hoe eenvoudig, zuiver en universeel haar beginselen zijn. Jakobus heeft geschreven: 'Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezegelijk,

vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd' (Jak. 3:17).

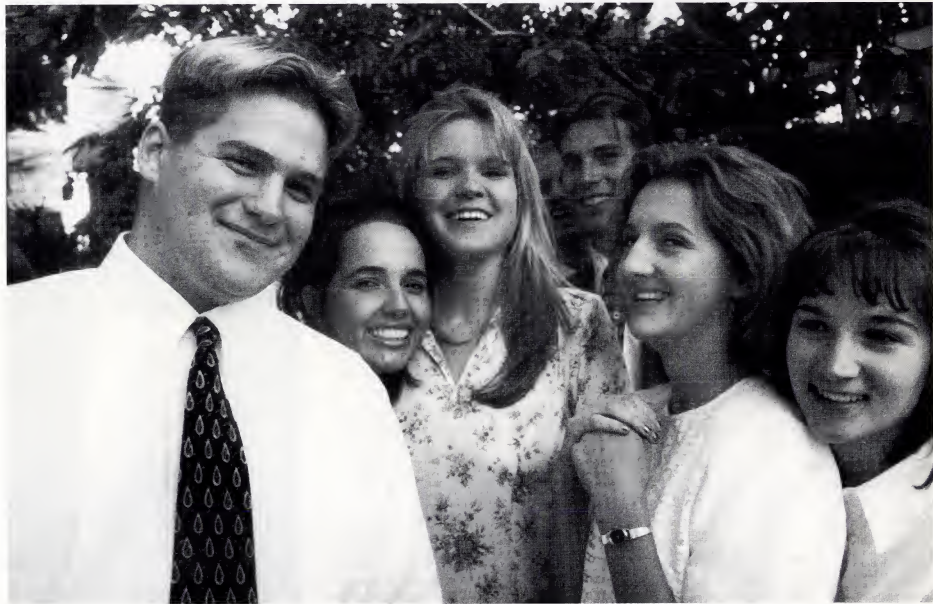
Getuigenis van het evangelie

Ik ben dankbaar voor de schoonheid en eenvoud van het evangelie, en ik getuig tot u dat het waar is en makkelijk te begrijpen.

Ik getuig dat het evangelie voor alle mensen geldt – de geleerden en de ongeleerden, de rijken en de armen, de ouden en de jongen, ongeacht waar ze wonen op aarde.

Ik getuig plechtig tot u dat het evangelie gemoedsrust geeft in een roerige wereld. Zoals de Heiland heeft onderricht: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede, geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Joh. 14:27).

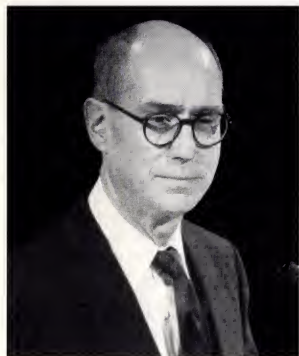
Ik getuig ook dat Jezus Christus de bron en voorvechter van het evangelie is. Hij staat aan het hoofd van deze kerk, die voor iedereen is, niemand uitgezonderd. President Gordon B. Hinckley is momenteel de profeet van de Heer die ons leidt. Ik heb geen enkele twijfel over de waarheid hiervan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Weid mijn lammeren'

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De heiligen van God hebben zich altijd verbonden om elkaar geestelijk te voeden, in het bijzonder die voor wie het evangelie nieuw is.

De Heiland leerde Petrus en zijn andere apostelen en discipelen waarom en hoe zij elkaar moesten voeden. In de Bijbel staat, dat weet u, dat Hij hen voedde voordat Hij ze instrueerde. Hij was gekruisigd en daarna herrezen. Zijn dienstknechten waren naar Galilea gegaan. Zij hadden de hele nacht gevist, maar niets gevangen. Toen zij tegen de ochtend de kust naderden, herkenden ze Hem aanvankelijk niet. Hij sprak ze aan en zei ze waar ze hun netten moesten uitgooien. Ze deden wat Hij zei en hun netten vulden zich met vis. Zij haastten zich naar Hem toe op de oever.

Ze vonden daar een kolenvuur met vis daarop en brood. Ik heb mij vaak afgevraagd, en u waarschijnlijk ook, wie het vuur had aangelegd, de vis had gevangen en het maal had bereid, maar het was de Meester die zijn discipelen meer bereide dan alleen vis en brood. Hij liet ze eerst eten. En daarna sprak Hij met hen over geestelijke voeding. Hij heeft ze een gebod gegeven, dat ook nog steeds voor ons geldt.

Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk

lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot Hem: Weid mijn lammeren' (Johannes 21:15).

De heiligen van God hebben zich altijd verbonden om elkaar geestelijk te voeden, in het bijzonder die voor wie het evangelie nieuw is. We leven gelukkig in een tijd waarin een grote toename van die voedende kracht voor nieuwe leden moet en daarom zal worden uitgestort op de getrouwe heiligen. Die kracht is al eerder aan het volk van de Heer gegeven. We hebben een omschrijving van hoe het volk van de Heer dat eens eerder gedaan heeft, in een tijd die wordt weergegeven in het Boek van Mormon. In die tekst, die we vandaag al eerder hebben gehoord, staat, zo herinnert u zich: '[zij werden] tot het volk der kerk van Christus gerekend (...) opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en hen voortdurend het gebed indachtig te doen zijn, en alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Voleinder van hun geloof was' (Moroni 6:4).

Ieder van ons heeft weleens geprobeerd iemand geloof te versterken. De meesten van ons hebben de zorg van anderen om ons eigen geloof gevoeld, en daarmee hun liefde voor ons. En zijn er niet genoeg onder ons aan wie een kind gevraagd heeft: 'Wilt u met mij naar de kerk gaan?' of 'Wilt u met mij bidden?' Ook hebben we onze teleurstellingen gehad. Een dierbare heeft wellicht niet opengestaan voor onze pogingen om hun geloof te versterken. We weten uit pijnlijke ervaringen dat God de weigering van zijn kinderen om gevoed te worden, respecteert. Toch is dit een tijd voor nieuw optimisme en hernieuwde hoop dat ons vermogen tot voeden zal toenemen.

De Heer heeft ons bij monde van zijn profeet gezegd dat Hij de overvloedige oogst van nieuwe bekeerlingen, die wereldwijd de waters van de doop ingaan,

zal bewaren. En de Heer zal dat door middel van ons doen. Daarom kunnen we er vertrouwen in hebben dat door het eenvoudige te doen, dat wat zelfs een kind kan doen, wij spoedig zullen toenemen in ons vermogen om pril geloof te sterken.

Het vertrekpunt is ons eigen hart. Wat we met ons hele hart willen, bepaalt in grote mate of wij recht kunnen doen gelden op het gezelschap van de Heilige Geest, zonder wie er geen geestelijke voeding plaatsvindt. We kunnen nu beginnen om die wie wij behoren te voeden, te zien zoals onze hemelse Vader ze ziet en zo gedeeltelijk te voelen wat Hij voor ze voelt.

Die nieuwe leden van de kerk zijn zijn kinderen. Hij kende ze en zij kenden Hem in de vooraardse wereld. Zijn beoedeling en dat van zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, is ze terug te zien keren en eeuwig leven te geven, als zij daarvoor kiezen. Door toedoen van de Heilige Geest heeft Hij zijn zendingen naar ze toegeleid, ze hebben de lessen gekregen en zich laten dopen. Hij stond zijn Zoon toe de prijs van hun zonden te voldoen. Onze Vader en de Heiland zien die bekeerlingen als pasgeboren lammetjes, gekocht voor een onvoorstelbare hoge prijs.

En ouder kan tot op zekere hoogte de gevoelens van onze liefdevolle hemelse Vader waarderen. Als onze kinderen de leeftijd bereiken waarop zij op eigen benen gaan staan, maken we ons ongerust over hun welzijn en of ze door anderen niet aan hun lot worden overgelaten. We kunnen ons, gedeeltelijk althans, de liefde van de Vader en de Heiland indenken voor de nieuwe leden van de kerk en het vertrouwen dat zij in ons stellen om ze te voeden.

Die gevoelens in ons hart voor de nieuwe leden zijn belangrijk om in aanmerking te komen voor de hulp van de Geest, waardoor we de angsten kunnen overwinnen die ons van deze heilige taak afhouden. We doen er verstandig aan te vrezen dat onze eigen kwaliteiten onvoldoende zijn om het geloof van anderen te sterken. Onze kwaliteiten, hoe groot ook, zijn onvoldoende. Maar die realistische kijk op onze beperkingen scheidt de nederigheid die kan leiden tot afhankelijkheid van de Geest en dus van goddelijke macht.

Brigham Young heeft ons geleerd moed te hebben ondanks onze zwakheden. Hij deed dat in deze woorden, die zoveel over hem vertellen:

'Als een spreker slechts een paar zinnen kan spreken, en die zelfs nog slecht geformuleerd zijn, maar zijn hart is rein voor God, dan zullen die paar gebroken zinnen

veel meer waarde hebben in de ogen van God, engelen en alle goede mensen dan de grootste welsprekendheid zonder de Geest van de Heer. Als iemand bidt met weinig woorden en zich niet goed weet uit te drukken, maar zijn hart is rein voor God, dan zal dat gebed meer baat hebben dan de welsprekendheid van een Cicero. Wat maakt het de Heer, de Vader van ons allemaal, uit hoe we ons uitdrukken? Het eenvoudige, eerlijke hart richt meer uit bij de Heer dan alle praal, hoogmoed, grootsheid en welsprekendheid van mensen. Als Hij kijkt naar een hart vol oprechtheid, integriteit en kinderlijke eenvoud, dan ziet Hij een eeuwig beginsel - 'Dat is de geest van mijn koninkrijk - de geest die Ik mijn kinderen heb gegeven' (*Discourses of Brigham Young* [1954], blz. 169).

Een kind kan datgene doen wat ons de macht zal geven om het geloof van anderen te sterken. Kinderen kunnen een nieuwe bekeerling vragen om met hen een dienst bij te wonen. Kinderen kunnen glimlachen en een nieuw lid begroeten dat de kapel of een lokaal binnenkomt. Ook wij kunnen dat. En als we dat doen, zal de Heilige Geest zeker onze metgezel zijn. De angst van het niet weten wat te zeggen of afgewezen te worden, zal bij ons worden weggenomen. De nieuwkomer zal helemaal geen vreemde voor ons zijn. En de Heilige Geest begint ze al te voelen voordat we zelfs maar over de evangeliewaarheden hebben gesproken.

We hoeven echt niet meer dan lid te zijn om vriendelijk de hand te reiken. Zelfs wie geen roeping heeft als leerkracht of leider kan met het goede woord van God voeden als men zich daar op voorbereidt. We doen dat elke keer als we met een nieuw lid spreken en elke keer als we deelnemen

aan een bespreking in een les. Elk woord dat we spreken kan het geloof versterken of verzwakken. We kunnen niet buiten de hulp van de Geest om de woorden te spreken die voeden en sterken.

Er zijn twee belangrijke sleutels waarmee we de hulp van de Geest kunnen invoeren bij wat we zeggen om anderen te voeden. Dat zijn de dagelijkse studie van de Schriften en het gebed in geloof.

De Heilige Geest zal ons ingeven wat we moeten zeggen als we de Schriften elke dag onderzoeken en overdenken. De woorden van de Schriften nodigen de Heilige Geest. De Heer heeft het zo gezegd: 'Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen' (LV 11:21). Door dagelijkse studie kunnen we op deze zegen rekenen, zelfs in een gewoon gesprek of tijdens een les, als de leerkracht ons een vraag stelt. We zullen de macht ervaren die de Heer beloofd heeft: 'Evenmin moet gij u van tevoren bezorgd maken over hetgeen gij zult zeggen; maar verzamel steeds als schatten de woorden des levens in uw gedachten, en op het juiste ogenblik zal u datgene worden gegeven, en dat ieder moet worden toegemeten' (LV 84:85).

Het woord van God als schat verzamelen, doen we niet alleen door het te lezen, maar ook door het te onderzoeken. We zullen meer gevoeld worden door de overdenking van een paar woorden, waarbij we de Heilige Geest toestaan er voor ons een schat van te maken, dan vluchtig en oppervlakkig een paar hoofdstukken te lezen.

Evenals overdenking van de Schriften de Heilige Geest nodigt, geldt dat ook voor smeking in gebed. Als we er niet voor smeking en gebed, zal Hij zelden komen, en zonder ons verzoek zal Hij niet bij ons blijven. 'En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen' (LV 42:14). Hartgrondige, voortdurende smeking om het gezelschap van de Heilige Geest, met de oprechte bedoeling om de kinderen van onze Vader te voeden, is ons en de mensen die we liefhebben en dienen zeker tot zegen.

Het goede woord van God waarmee we moeten voeden is de eenvoudige leer van het evangelie. Wees niet bang voor eenvoud of herhaling. De Heer zelf heeft uitgelegd hoe de leer het hart van de mensen bereikt: 'Ziet voortwaar, voortwaar zeg Ik u: Ik zal u mijn leer bekendmaken.

'En dit is mijn leer, en het is de leer, die de Vader Mij heeft gegeven; en Ik geef getuigenis van de Vader, en de Vader geeft getuigenis van Mij, en de Heilige Geest geeft getuigenis van de Vader en Mij; en Ik geef getuigenis, dat de Vader overal alle mensen gebiedt zich te bekeren en in Mij te geloven.

'En wie ook in Mij geloofd, en wordt gedoopt, die zal zalig worden; en zij zijn het, die het koninkrijk Gods zullen beërven.

'En wie niet in Mij geloofd, en niet wordt gedoopt, zal worden verdoemd.

'Voortwaar, voortwaar zeg Ik u, dat dit Mijn leer is, en ik geef er getuigenis van namens de Vader; en wie in Mij geloofd, geloofd ook in de Vader; en hem zal de Vader van Mij getuigenis geven, want Hij zal hem bezoeken met vuur en met de Heilige Geest' (3 Nephi 11:31-35).

De Heer vergeleek daarna die wie door dat eenvoudige woord gevoed zouden worden, volharden en zodoende het celestiale koninkrijk beërven, met een kindeke. Het vergt een kinderlijk hart om de ingevingen van de Geest te voelen, zich over te geven aan die influisteringen en te gehoorzamen. Dat wordt er geveerd, wil men gevoeld worden door het goede woord van God.

En daarom kunnen we de opdracht om de nieuwe leden van de kerk te voeden zo optimistisch tegemoet zien. Hoe veel of weinig ze ook afwisten van de leer, ze hebben nederig de verordening van de doop ondergaan en het recht verworven op het gezelschap van de Heilige Geest. En aldus geven ze blijk van hun geloof, hoe teer ook - de Heiland noemt ze niet voor niets lammeren - door te doen wat de Heiland van ze vraagt.

Als alle vereisten van hun nieuwe lidmaatschap duidelijk en met liefde wordt uitgelegd, als hun op verstandige wijze een kerkfunctie wordt aangeboden, en hun prestaties in die functie in liefde beoordeeld worden en gevoed met geduldige aanmoediging, zullen ze gesterkt worden door het gezelschap van de Heilige Geest en dan zullen ze gevoed worden door een macht die die van ons te boven gaat. En als ze volharder, zullen zelfs de poorten der hel ze niet kunnen overwinnen.

Brigham Young heeft aangegeven hoe zij in kracht zouden toenemen:

'Wie zich voor de Heer vernedert en op Hem vertrouwt met een volmaakt hart en bereidwillige geest, ontvangt stukje bij beetje, regel op regel, voorschrift op voorschrift, hier een beetje en daar een beetje, of "af en toe", zoals broeder John Taylor dat zegt, totdat ze een bepaalde hoeveheid hebben. Dan moeten ze koesteren wat ze hebben ontvangen, en er voortdurend gebruik van maken; elke goede gedachte en leer, en elk goede beginsel aanmoedigen, en elk goede werk verrichten dat ze maar kunnen, totdat de Heer weldra in hen als een bron is, die ontspringt ten eeuwiggen levens' (*Journal of Discourses*, deel 4, blz. 286-287).

Dat is wat er in Moroni bedoeld wordt,

waar staat: 'alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Voleinder van hun geloof was' (Moroni 6:4). De Heiland heeft het mogelijk gemaakt dat we ons kunnen zuiveren door zijn verzoening en onze gehoorzaamheid aan zijn geboden. En het is de Heiland die voeding zal geven aan hen die de waters van de doop ingaan en de gave van de Heilige Geest ontvangen. Als zij Hem altijd indachtig zijn, en als ze gelijk een kindeke gehoorzaam blijven, dan zal Hij erop toezien dat ze zijn Geest altijd bij zich hebben.

U en ik kunnen door het kleine te doen deel uitmaken van een groot werk. We zullen moeten studeren, bidden en dienen om in aanmerking te komen voor het gezelschap van de Heilige Geest. Daardoor zullen we de nieuwe leden zien als waardevolle, geliefde kinderen van onze hemelse Vader, en we zullen ertoe worden aangezet ze te voeden met liefde, met de gelegenheid tot dienstbetoon, en met het goede woord van God. En dan zullen we te zijner tijd zien wat de grote zending Ammon beschreef aan zijn zendingcollega's, alsof wij collega zijn van de zendingen die over de hele wereld werkzaam zijn:

'Ziet, de oogst was rijp, en gij zijt gezegend, want gij hebt uw sikkel ingeslagen en met al uw kracht geoogst; ja, de ganse

dag hebt gij gearbeid; en aanschouwt het aantal uwer schoven! En ze zullen in de voorraadschuren worden verzameld, zodat ze niet worden verspild.

'Ja, ze zullen ten laatste dage niet door de storm worden platgeslagen, noch door de wervelwinden worden uiteengeslagen; maar wanneer de storm komt, zullen ze in hun plaats te zamen zijn vergaderd, zodat de storm niet tot ze kan doordringen; evenmin zullen ze door onstuimige winden worden voortgedreven, waar de vijand ze ook wenst heen te voeren.

'Maar ziet, zij zijn in de handen van de Heer des oogstes, en zij zijn de Zijnen; en Hij zal hen ten laatsten dage verheffen' (Alma 26:5-7).

We kunnen, door eenvoudig gehoorzaam te zijn, de Heer behulpzaam zijn en de lammeren, zijn lammeren, in zijn handen geven en in zijn armen meenemen naar huis, naar hun Vader en onze Vader. Ik weet dat God de machten des hemels op ons zal uitstorten bij het behoud van die heilige oogst aan zielen, waarin wij verenigd zijn.

Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij leeft. En ik weet dat Hij zijn zendingen leidt en dat Hij ons leidt bij dit werk - zijn werk - om het eeuwige leven van zijn Vaders kinderen tot stand te brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Met gebruikmaking van hoofdfonehoornen luisteren buitenlandse conferentiebezoekers naar de sprekers in hun eigen taal; er werd in 34 talen getolkt.

Heiligen der laatste dagen in daad

President Gordon B. Hinckley

Ik houd van u. Ik houd van de mensen in deze kerk. Ik houd van ieder die getrouw is. Ik houd van allen die de wegen van de Heer volgen.

Ik denk dat ik afwijk van de toespraak die ik had voorbereid en gewoon een beetje met u praat, en mijn grote waardering uit jegens u.

We hebben deze conferenties nodig. We hebben ze nodig om ons aan onze taken en verplichtingen te herinneren. We mogen echter nooit vergeten dat spiritualiteit het belangrijkste doel van de kerk is.

In een recente publicatie werd de kerk geprezen als een goed georganiseerde financiële instelling met veel rijkdommen. De cijfers waren echter behoorlijk overdreven.

Het geld dat de kerk van getrouwe leden in ontvangst neemt, is gewijd. Het is geld van de Heer. Het werk van de Heer kost meer geld dan dat het oplevert. We zijn geen financiële instelling. We zijn de kerk van Jezus Christus. De ons toevertrouwde financiële middelen zijn heilig en worden absoluut eerlijk en uiterst voorzichtig besteed.

We voelen ons enorm verantwoordelijk ten opzichte van u die deze gelden doneren. We voelen ons nog verantwoordelijker ten opzichte van de Heiland, want het is zijn geld.

Broeders en zusters, we bidden dat u allemaal veilig huiswaarts mag reizen. Rij voorzichtig. Overweeg datgene wat u hebt gehoord. We hopen dat u een zelfde ervaring als koning Benjamin zult hebben. Alle mensen riepen gezamenlijk: 'Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en waar zijn, door de Geest van de Heer, de Almachtige, Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen' (Mosiah 5:2).

Laten wij de Heer bij alles wat wij doen om raad vragen. Laten we betere burenen zijn. Laten we betere werkgevers en werknemers zijn. Laten we integere en eerlijke mensen zijn, in zaken, in het onderwijs, in overheidsdienst, in ons beroep en in alle facetten van ons leven.

Ik heb u iets op te biechten, broeders en zusters. Het is eenvoudigweg dit: Ik houd van u. Ik houd van de mensen in deze kerk. Ik houd van ieder die getrouw is. Ik houd van allen die de wegen van de Heer volgen. De kerk te presideren stemt mij nederig. De woorden van Jezus blijven me bij: 'Indien iemand de eerste wil zijn,

die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar' (Marcus 9:35; LV 50:26).

Dank u voor uw gebeden, uw vertrouwen. Ik ben oprecht dankbaar voor allen die ons zo medelijdig hebben bijgestaan in onze taak.

Tot slot wil ik de geweldige woorden van Mormon voorlezen:

'Doch ziet, wat van God is, nodigt steeds uit en spoort voortdurend aan om het goede te doen; daarom is alles, wat uitnodigt en aanspoort om het goede te doen, en om God lief te hebben, en Hem te dienen, door God ingegeven. (...)

'Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is' (Moroni 7:13, 16).

En dan deze geweldige woorden, die het *bonum summum* van dit alles worden: 'Wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, dat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u geschieden' (Moroni 7:26). Ik geloof in die woorden.

We zijn er trots op om samen met u dit geweldige werk voort te zetten. We moeten het samen doen. Iedere man en iedere vrouw speelt een belangrijke rol. Ik hoop dat God ons de kracht en de wil zal geven om die rol goed te spelen.

'God zij met u tot w'u wederzien' (lofzang 105). Ik heb deze woorden wel duizend keer op verschillende plaatsen in de wereld gezongen sinds ik 39 jaar geleden werd geroepen. Opnieuw zing ik ze met liefde en genegenheid. Moge God u allen zegenen, mijn geliefde vrienden, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Met het oog op deze tijd'

Mary Ellen Smoot

Algemeen presidente zustershulpvereniging

Onze tijd is aangebroken. We moeten de geestelijke kracht bezitten om onze problemen het hoofd te bieden, met Gods hulp onze fouten nalaten, en ons leven aan de Heer geven.

Vanavond sta ik voor u, vol enthousiasme en opwinding voor de toekomst. De Heer heeft me laten zien welke schitterende mogelijkheden het lidmaatschap van de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen biedt.

In het Oude Testament lezen we over Ester en Mordekai, die bij koning Ahasveros in dienst was. Mordekai nam Ester aan als zijn eigen dochter toen haar ouders stierven. Hij bracht haar naar het paleis. Ester behaagde de koning, en hij maakte haar tot zijn koningin (Ester 2:17).

Ondertussen werd Haman, een vorst aan het hof van de koning, boos op Mordekai omdat hij niet wilde buigen voor Haman. Daarom beraamde Haman een complot om Mordekai en alle joden te vernietigen.

Toen Mordekai besefte welk gevaar er voor zijn volk dreigde, verzocht Mordekai Ester hulp te zoeken bij de koning: 'Want, als gij in deze tijd blijft zwijgen, dan zal er voor de Joden wel van andere

zijde redding en uitkomst opdagen, maar gij en uws vaders huis zult omkomen, en wie weet, of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkrege hebt' (Ester 4:14).

Denkt u zich Esters dilemma eens in: het was tegen de wet om de koning te naderen zonder ontboden te zijn. Daar kon de doodstraf op volgen. Als ze zich stil hield, zou ze waarschijnlijk een luxe en gemakkelijke leven leiden. Ze kon leven als een koningin of haar leven riskeren om haar familieleden en haar volk te redden. Ze maakte de balans op en koos ervoor tegemoet te komen aan het verlangen van haar volk en haar hart.

Ze vroeg Mordekai om alle Joden in Susan bijeen te roepen en drie dagen voor haar te vasten, wat ook zichzelf en haar dienaressen zouden doen. Toen zei ze: '(...) dan zal ik tot de koning gaan ondanks het verbod; kom ik om, dan kom ik om' (Ester 4:16).

Geestelijk voorbereid ging Ester naar de koning. Ze werd ontvangen en ze nodigde de koning en Haman uit voor een feestmaal. Tijdens dat feestmaal werd Hamans plan bekend, en Mordekai werd zeer geëerd. *Ester, met het oog op die tijd geboren, had een volk gered.*

Overal waar ik geweest ben, in Finland, Idaho, Brazilië, Washington D. C. of Rusland, heb ik het evangelie van Jezus Christus zien toepassen, en het stralende licht van het evangelie gezien in de ogen van moedige en getrouwe zusters. De geest heeft tot mij getuigd dat wij allemaal 'met het oog op deze tijd' geboren zijn.

Ongeacht uw nationaliteit, ras, status of talenten, of u nu getrouwd, alleenstaand of weduwe bent, of u uit leden van de kerk geboren bent of bekeerling en als enige in uw familie lid bent, tegen u allen zeg ik: 'Welkom thuis!' De ZHV is uw thuis, en u bent een belangrijk deel van

een wereldwijd zusterschap met een goddelijke opdracht.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat de kerk pas volledig georganiseerd was bij de oprichting van de zustershulpvereniging – het priesterschap voor de mannen en de ZHV voor de vrouwen. Hij heeft gezegd: ' (...) Nu draai ik in de naam van de Heer ten behoeve van u de sleutel om, en deze vereniging zal zich verheugen en vanaf dit ogenblik zullen kennis en intelligentie u toestromen. (...)'¹ Verder heeft hij gezegd: 'Als u uw voorrechten eer aandoet, kunnen de engelen er niet van weerhouden worden om uw metgezel te zijn.'²

Bij de oprichting van de zustershulpvereniging in 1842 waren achttien vrouwen aanwezig. Van die groep van achttien groeide de ZHV uit tot meer dan 100 duizend op haar honderdste verjaardag in 1942. De kerk schat dat de ZHV eind 1997 4,1 miljoen leden in 160 landen zal hebben. Kunt u zich voorstellen welke groei de ZHV de komende tien tot vijftig jaar zal doormaken?

Als u denkt aan de miljarden mensen die sinds het bestaan van de wereld geboren zijn, vraagt u zich dan wel eens af waarom u juist in deze tijd geboren bent? Ondanks de grote uitdagingen waarmee we tegenwoordig individueel en gezamenlijk te maken krijgen, bent u het vast wel met me eens dat we in een prachtige tijd leven. In de hele geschiedenis van de wereld is er nog nooit zo'n opwindende periode geweest. Denkt u niet dat u uitgekoken bent om met het oog op deze tijd geboren te worden?

Onze hoogste prioriteit als algemeen presidium van de ZHV is *onze zusters geestelijk te versterken, zowel individueel als gezamenlijk.*

Zusters, net als Ester moeten we ons op onze tijd voorbereiden, want onze tijd is aangebroken. We moeten de geestelijke kracht bezitten om onze problemen het hoofd te bieden, met Gods hulp onze fouten nalaten, en ons leven aan de Heer geven. We moeten naar beste kunnen onze prioriteiten richten op de opbouw van het koninkrijk van God door dienstbaar in de ZHV te zijn.

Ik lees u een brief voor die ik een paar weken geleden ontving.³

'Ik schrijf u alleen maar om te vertellen dat ik mijn hemelse Vader dankbaar ben voor de ZHV. Waarom? Ik heb geprobeerd me te bekeren en me door de Heer te laten leiden maar had steeds het gevoel dat een bepaald diep verlangen nooit vervuld zou worden; ongeacht hoe ik mijn best deed, kon ik geen controle krijgen over

omstandigheden of andere mensen. Ik geloofde dat de Heiland het zou begrijpen en aan die onvervulde behoeften tegemoet zou komen als ik me maar op Hem zou verlaten. Toen las ik toevallig een uitspraak van Boyd K. Packer:

"In al uw behoeften zal nu en in de eeuwigheid worden voorzien; alle tekorten zullen worden aangezuiverd; alles wat u geleden heeft, zal worden goedgeemaakt. Dat alles kan met u gebeuren, en spoedig, als u uzelf toewijdt aan de ZHV."⁴

Ze schrijft verder: 'Zou dat het antwoord kunnen zijn? Dat de Heiland mij zou helpen doordat ik anderen help? Ik weet zeker dat er veel verdrietige zusters zijn. Zusters, kende u deze belofte? Wilt u met mij in geloof die sprong wagen? Ik weet niet zeker wanneer we antwoord zullen krijgen, maar ik geloof wel dat het zal gebeuren. Mijn gebeden zijn al verhoord op manieren die ik nooit had kunnen bedenken; ik weet dat Hij aan me denkt en ik bid dat Hij me zal blijven leiden om veilig (en gelukkig) bij Hem terug te keren. Ik bid dat deze brief hoop kan geven aan wie hoop nodig heeft.'

Ik wil graag de vervulling van de belofte van president Packer illustreren met een voorbeeld van een ZHV-zuster in Fredericksburg (Virginia). Deze zuster was trouw. Ze werd achttien jaar geleden

lid van de kerk en geloofde met heel haar hart dat haar gezin verenigd kon worden in het evangelie van Jezus Christus. Haar man was echter nog niet zover dat hij het nodige in zijn leven kon veranderen. Hij stond achter haar besluit, maar werd geen lid. Ze had twee zoons die beïnvloed waren door de beslissing van haar man. Terwijl zij daarmee worstelde, gaf een zuster haar een bandje met een toespraak van ouderling M. Russell Ballard. Door dat bandje kwam ze erachter dat je niet tegelijkertijd geloof en twijfel kunt hebben. Ze vond houvast in de hoop dat de Heer haar in haar oprechte verlangens zou steunen als zij getrouw zou zijn. Ze vertelde het aan niemand, maar stelde een doel voor de doop van haar man en de heractivering van haar twee zoons. Steeds nieuwe ideeën schoten haar te binnen om dat te bereiken. Langzaam maar zeker begon ze vooruitgang te zien. Haar man ging in op de uitnodiging om de *zendelingenlessen opnieuw te volgen en haar zoons vroelden thuis een nieuwe geest en begonnen positief te reageren*. Eerst werden beide zoons weer actief in de kerk. En uiteindelijk liet haar man zich dopen en ontving hij het priesterschap. Het was niet toevallig dat de doop van haar man binnen drie weken viel van de datum die deze getrouwe zuster zich gesteld had om haar

gezin te verenigen in het evangelie van Jezus Christus.⁵

Zusters, als u leeft in overeenstemming met die belofte, zult u een werktuig zijn in het werk van de Heer zoals de geweldige vrouwen in de tijd van de Bijbel en de pionierszusters van de herstelling. Dat zal gebeuren in de mate waarin we toenemen in geloof in de Heer Jezus Christus, en tijdens ons leven hier op aarde zijn werk doen.

Als algemeen ZHV-presidium en -bestuur hebben we de doelen voor de ZHV vastgesteld. Dat zijn:

1. Bouwen aan geloof in de Heer Jezus Christus en de leerstellingen van het koninkrijk van God overdragen.
2. Nadruk leggen op de goddelijke waarde van het individu.
3. Elke zuster helpen, steunen en opbouwen.
4. Naastenliefde beoefenen en zorgen voor de behoeftigen.
5. Gezinnen versterken en beschermen, en ons erfgoed eren.
6. Volledig deelhebben aan de zegeningen van het priesterschap.

We zijn ook heel blij met het nieuwe leerplan voor de Melchizedekse priesterschap van de ZHV.

Het ZHV-presidium kan de bijeenkomst op de eerste zondag benutten om de zusters in te lichten over de doelen van de ZHV en om instructies van de priesterschapsleiders door te geven die besproken zijn in welzijnsvergaderingen en de wijkraad. Het presidium kan korte discussies over evangeliebeginselen in het rooster opnemen en kan daarbij voorbeelden geven om het getuigenis van de zusters te vergroten, hun huwelijk en gezin te versterken, de onderlinge band te verstevigen, vaardigheden aanleren om elkaar van dienst te zijn, en de zending van de kerk te steunen. De zusters krijgen ook de gelegenheid om hun getuigenis te geven.

Op de tweede en derde zondagen zullen zowel het quorum van de Melchizedekse priesterschap als de ZHV *Leringen van presidenten van de kerk* bestuderen, in 1998 en 1999 te beginnen met president Brigham Young. De lessen zijn geïnspireerd voor onze tijd. We zullen meer te weten komen over de leerstellingen, waarheden en beloften die ons gegeven zijn, als we zo rechtenschappen leven dat we ze kunnen ontvangen.

Op de vierde zondag van elke maand krijgen we les uit het boekje *Leringen voor onze tijd*, waarvan de onderwerpen gekozen zijn door het Eerste Presidium. We zijn heel blij met het geloof, de eenheid en de visie die door dit geïnspireerde materiaal ontwikkeld zullen worden.

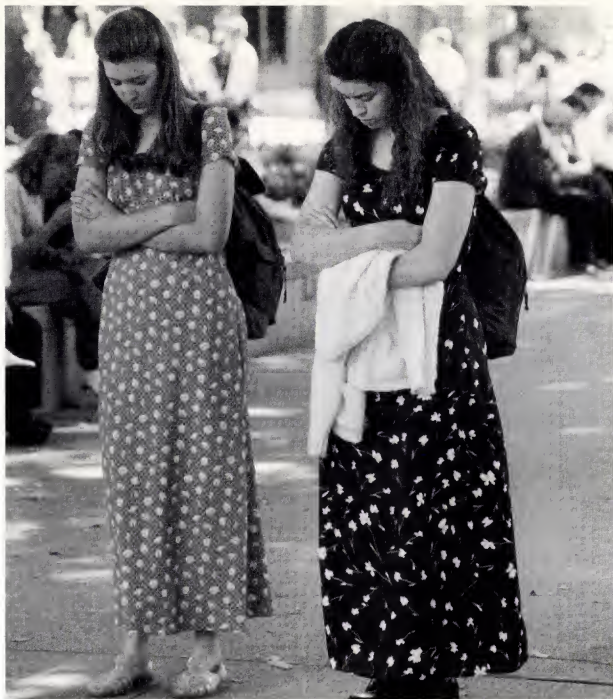
Streven wij ernaar de wil van onze vader in de hemel te doen, dan verschaft de ZHV ons grote beloften. Als we begrijpen wat de organisatie inhoudt en welke invloed zij in de wereld kan hebben. We hebben allemaal met problemen te kampen, en die problemen zijn net zo verschillend als de zusters van de ZHV. Maar één ding staat vast: *de waarheden van het evangelie van Jezus Christus zijn volmaakt van toepassing op uw en mijn problemen en omstandigheden, als we geduld en geloof hebben.* We zijn allemaal geboren om onze moeilijkheden van deze tijd onder ogen te zien en te overwinnen.

Mag ik u tot slot een verhaal vertellen over een vrouw wiens leven een voorbeeld is van beproevingen, beloften en toewijding aan de ZHV.

Jaren geleden reisden een vader en moeder met drie van hun zes dochters van Utah naar Washington. Ongeveer twintig kilometer buiten Baker (Oregon), raakte de auto in een slip, reed van de weg af en sloeg tweeenhalf maal over de kop. De tweede keer werden de moeder, die aan het stuur zat, en haar jongste dochter van tien uit de auto geslingerd. Omdat de auto niet genoeg vaart had voor de derde keer, viel hij terug en kwam met zijn gewicht op de moeder en dochter terecht. De vader overzag de situatie snel en beseftte dat zijn vrouw zou sterven als de auto niet snel verplaatst zou worden. Hij boog zijn hoofd in nederig gebed en tilde toen de grote Buick omhoog terwijl de wielen nog draaiden. De jongste dochter kroop er onderuit terwijl zijn dochter van twaalf haar moeder onder de auto vandaan trok. De moeder was ernstig gewond en had vreselijke pijn. Terwijl de vader zich over de anderen ontfermde, knielde de twaalfjarige dochter naast haar moeder om haar te troosten. De moeder pakte haar hand en zei: 'Onthoud altijd wie je bent en wees altijd lief.'

De ambulance kwam en de moeder werd snel naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht. Die avond, tijdens de kritieke ogenblikken waarin de moeder zweefde tussen leven en dood, smeekte ze haar Vader in de hemel om haar lang genoeg te laten leven om haar zes dochters in de tempel te zien trouwen. Ze beloofde dat zij, als Hij haar rechtvaardig wens vervulde, haar leven aan Hem zou toewijden.

Wonderlijk genoeg herstelde de vrouw langzaam in de daaropvolgende dagen en weken totdat ze geheel hersteld was van haar bijna dodelijke verwondingen. Toegewijder dan ooit diende ze de Heer

trouw en legde zich erop toe haar dochters op te voeden tot rechtschapenheid.

Jaren later, toen ze ZHV-presidente was van een ring in Clearfield (Utah), trouwde haar jongste dochter voor tijd en alle eeuwigheid. Die dag was de vervulling van een heilig verbond tussen een geliefde dochter van God en haar liefhebbende hemelse Vader. De vrouw, haar man, hun zes dochters en eeuwige partners stonden samen in het huis van de Heer. Haar vurige smeekbede vanuit een ziekenhuisbed jaren daarvoor was verhoord. Vanaf die dag verslechterde de gezondheid van de vrouw snel door de verwoestende gevolgen van kanker. Haar toestand werd zo slecht dat ze haar roeping als ZHV-presidente van de ring niet langer kon vervullen. Daarom aanvaardde ze aarzelend een ontheffing, slechts enkele weken voordat ze rustig en dankbaar overleed en terugkeerde naar haar hemelse Vader die haar indachtig was.

Zusters, dat twaalfjarige meisje dat zoveel jaren geleden op straat naast haar

moeder knielde, staat voor u als getuige dat 'in al uw behoeften, nu en in de eeuwigheid, [zal] worden voorzien; alle tekorten zullen worden aangezuiverd; alles wat u geleden heeft, zal worden goedgeemaakt. Dat alles kan met u gebeuren, en spoedig, als u uzelf toewijdt aan de ZHV.⁶ Onze hemelse Vader heeft ons volmaakt de richting aangegeven. Dat wij geloof zullen hebben en uit mogen zien naar de zegeningen die onze lasten zullen verlichten, is mijn gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTES

1. *History of the Church*, deel 4, blz. 607.
2. *History of the Church*, deel 4, blz. 605.
3. Met toestemming gebruikt.
4. 'The Circle of Sisters', *Ensign*, november 1980, blz. 109.
5. Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging, ouderling Boyd K. Packer, september 1980.
6. *Ensign*, november 1980, blz. 110.

Wijkplaatsen scheppen

Virginia U. Jensen

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

Een rechtschapen vrouw heeft veel kracht en grote invloed. De mogelijkheden die ze heeft om een veilige haven te scheppen voor worstelende zielen zijn overvloedig.

Gegroet, zusters. We hebben ernaar uitgekeken u vanavond te ontmoeten.

Ik wil u danken voor de vele kaarten en brieven, en vooral voor uw gebeden voor ons. Wij erkennen dankbaar en nederig de leidende, onderwijzende kracht van grote priesterschapsleiders en van onze hemelse Vader.

Pas geleden nam ik mijn kleindochter van drie mee naar een avondmaalsdienst waar een jongeman sprak die daarna op zending zou gaan. Ik had de gebruikelijke boeken en zaken meegebracht om haar aan te sporen eerbiedig te zijn, maar het is een intelligent en energiek meisje, dus op een bepaald moment liet ik haar naast me op de bank staan zodat ze de zending die aan het woord was, kon zien. Toen fluisterde ik in haar oor: 'Die jongeman gaat op zending, en dat betekent dat hij heel ver van huis de mensen alles over Jezus gaat vertellen.' Ze keek rond in de volle kerk en zei: 'Nou, waar is Jezus eigenlijk?' Ze had zijn portret in het jeugdwerk gezien, maar kon Hem niet tussen de mensen ontdekken.

Ik kan u niet vertellen hoe blij ik was dat

ik haar kon vertellen waar Jezus is. Naargelang haar begrip zal ik haar vertellen wie Hij is, wat Hij voor haar en mij gedaan heeft, en wat Hij voor haar kan betekenen. Door dat voorval werd ik eraan herinnerd wat een mogelijkheden wij als vrouw hebben om invloed uit te oefenen op mensen om ons heen. Ik houd van mijn kinderen en kleinkinderen, en ik wil dat ze veilig zijn. Soms is deze wereld een beangstigende plaats. Ik geloof echter dat vrouwen unieke mogelijkheden, bijzondere gaven en talenten hebben om anderen te beschermen, te verzorgen en te beïnvloeden. Wij kunnen 'wijkplaatsen' scheppen waar huwelijken, kinderen en gezinnen kunnen gedijen en het kwaad van de wereld kunnen vermijden.

In 1978 heeft president Spencer W. Kimball in een algemene vrouwenbijeenkomst gezegd: 'Een rechtschapen vrouw zijn is altijd iets heerlijks. Een rechtschapen vrouw zijn in de laatste dagen op aarde, voor de wederkomst van de Heiland, is een bijzonder mooie roeping. De kracht en de invloed van een rechtschapen vrouw kan in deze tijd tien maal zo groot zijn als in rustiger tijden. Zij is hier geplaatst om het gezin, dat de fundamentele en mooiste instelling van de maatschappij is, te verrijken, te beschermen en te bewaken. Andere instellingen in de maatschappij kunnen wankelen en zelfs in gebreke blijven, maar de rechtschapen vrouw kan het gezin redden, dat wel eens de laatste en enige wijkplaats zou kunnen zijn die stervelingen kennen in hun zorgen en problemen' ('Privileges and Responsibilities of Sisters', *Ensign*, november 1978, blz. 103.)

In 1996 heeft president Gordon B. Hinckley gezegd: 'U, zusters, bent de ware bouwers van het volk waartoe u behoort. Want u hebt een thuis geschapen waar kracht, vrede en veiligheid heerst, en zo'n thuis is de ware kracht van elk volk' ('Vrouwen van de kerk', *De Ster*, januari 1997, blz. 65).

Dit is een prachtige tijd om op aarde te zijn. We leven in de tijd die door alle eeuwen heen door veel profeten gezien is. Die tijd zou de bedeling van de volheid der tijden genoemd worden omdat het evangelie volledig hersteld zou worden zodat wie nu leeft erdoor gezegend mocht worden. Iedereen die de blijde tijdingen wil horen kan het voorrecht genieten toegang te hebben tot de verlossende en verheffende verordeningen van het evangelie van Jezus Christus en de vrede en het geluk die daardoor aan personen en gezinnen ten deel vallen.

En toch, zoals vader Lehi zei, is het 'noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is' (2 Nephi 2:11). Zoals de profeten deze vreugdevolle tijd voorzagen en profeteerden, zo waarschuwend ze ook dat het een tijd vol zonde zou zijn (zie 2 Timoteüs 3), een tijd van verdrukking (zie Matteüs 24:21), en een kwade dag (zie LV 27:15) waarop 'alles (...) in beroering [zal] zijn' (LV 88:91).

Zusters, ik geloof niet dat u en ik in deze bijzondere tijd hier toevallig zijn. Ik geloof dat wij, net als Ester uit vroeger tijden, naar het koninkrijk gekomen zijn 'met het oog op deze tijd' (Ester 4:14), waarin onze invloed, ons voorbeeld, onze kracht en ons geloof een bolwerk mogen vormen tegen het opkomende kwaad dat onze huizen, onze gezinnen en onze dieren bedreigt te overspoelen.

Er staat een spannend verhaal in het Boek van Mormon dat begint in hoofdstuk 48 van Alma. Het is een tijd van gevaar en onrust voor het Nephitische volk. Hun vijanden hebben gezworen

hen te verslaan en in slavernij te brengen. Ondanks de schijnbare onmogelijkheid, moet opperbevelhebber Moroni een manier vinden om zijn volk te verdedigen – om wijkplaatsen voor ze te scheppen. Hij laat zijn volk diepe greppels graven en enorme muren wallen om de steden opwerpen. Later verbeterd Moroni zijn verdedigingswerken met muren van valen met scherpe punten en ten slotte nog torens om over de omheining heen te kijken. Zijn strategie is zo doeltreffend dat de Lamanitische legers verbaasd zijn en machteloos worden, hoewel zij de Nephieten in aantal verre overtreffen. De Nephieten zijn veeltalig in hun stad en slaan de Lamanitische aanvallen af.

Terwijl zijn vijanden kracht vergaarden door bedriegrij en list, maakte Moroni de Nephieten krachtig door ze te leren God trouw te zijn (zie Alma 48:7). Hoe scheppen wij, net als opperbevelhebber Moroni, wijkplaatsen voor de mensen om ons heen in deze soms beangstigende en gevaarlijke tijden? We kunnen beginnen met het opvolgen van de aansporing in 1 Timoteüs 4:12: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'

Toen ik tien was, zat ik tijdens een avondmaalsdienst naar mijn knappe moeder te kijken die op de kansel stond te vertellen over haar belevenissen als jonge zendelinge in het zendingsgebied van de zuidelijke staten. Iemand ertoe brengen zich te laten dopen vergeleek ze met de ontroering die je voelt als je een kind ter wereld brengt. Krachtig en overtuigend gaf ze haar getuigenis. Ze hoefde me niet te vertellen dat zendingswerk belangrijk was, want haar voorbeeld sprak boekdelen. Ze hoefde me niet te vertellen wat een getuigenis was, want die dag voelde ik dat toen ik haar hoorde getuigen voor de wijk en mij. Er zijn overal mensen om ons heen voor wie ons voorbeeld nodig is. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'De meest overtuigende verhandeling over het evangelie is het leven van een voorbeeldige heilige der laatste dagen' ('Vijf miljoen leden – een mijlpaal, geen hoogtepunt', *De Ster*, oktober 1982, blz. 96).

In het jeugdwerk zingen we: 'Wees toch gehoorzaam aan de geboden, want dat is veilig, brengt vrede en rust' (*Kinderliedjes*, blz. 68). Opperbevelhebber Moroni liet zijn volk zien dat de Heer hen zou leiden als ze zijn geboden naleefden. Een vrouw die de geboden naleeft, gebruikt de blauwdruk van onze hemelse Vader bij de bouw van een wijkplaats voor zichzelf en haar gezin. Wie bij haar zijn, weten dat ze

haar kunnen vertrouwen. Zij voelen zich veilig en vredig binnen haar invloedssfeer. Zich houden aan de geboden van de Heer is het fundament van haar vesting.

Voor de veiligheid van de mensen om ons heen, moeten wij, zusters onze kennis van alle geestelijke zaken vergroten. We moeten leren, meer inzicht krijgen, en onze kinderen onderwijzen in de dingen die ze minder ontvankelijk maken voor bedrog en voor de oogmerken van degenen die tegen rechtchapheid samenspannen. Onwetendheid is niet goed; het is gevaarlijk.

In afdeling 68 van de Leer en Verbonden wordt ouders geboden hun kinderen in de eenvoudige, levensreddende waarheden van het herstelde evangelie te onderwijzen. Ons huis zou het belangrijke middelpunt moeten zijn waar over het evangelie gesproken wordt. Ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: 'Wanneer ouders tekortschieten in het overbrengen

van getuigenis en geloofsleer naast gewoon fatsoen, zijn zulke gezinnen slechts één geslacht verwijderd van ernstig geestelijk verval, daar zij hun smaak hebben verloren. De wet van de oogst blijkt nergens duidelijker en nergens onverbiddelijker dan in de gezinstuintjes' (*De Ster*, juli 1994, blz. 79). Net als de jonge krijgers in het Boek van Mormon kunnen onze kinderen gemotiveerd, gezegend en, bovendien, beschermd worden door het geloof en de wijze raad van een rechtchapen moeder.

Oprecht gebed kan ons gezin doeltreffender bescherming bieden dan de aarden wallen die Moroni optrok rond de Nephitische steden. Het is onmogelijk om neer te knielen en onze moeilijkheden aan de Heer voor te leggen zonder ons hart te hebben verzacht. Het gebed maakt veel verschil in ons gezin. Het herstelt de vrede en geeft hoop. Het geeft verlichting en geneest de pijn van de zonde. We krij-

gen weer perspectief, waardoor we, zelfs in onze beproevingen, onze zegeningen zien. En ten slotte zijn we beter in staat beslissingen te nemen. Door gebed maakte Joseph Smith een begin met de herstelling van het ware evangelie in deze laatste dagen. Door het grote voorbeeld van zijn moeder, Lucy Mack Smith, had hij geleerd te bidden.

Niet lang geleden, op een maandagavond, liep ik langs een speelplaats waar een jong gezin zich opsplijste voor een spelletje. Ik hoorde een van de kinderen roepen: 'Mam, kies mij!' Onder het lopen klonk dat nog in mijn oren. Het leven in deze wereld eist veel tijd en energie van een vrouw. We kunnen onze talenten inzetten op meer gebieden dan ooit, maar er zijn maar een paar plaatsen waar onze invloed onvervangbaar is. Ik kan me kinderen over de hele wereld voorstellen die zeggen: 'Mam, als u beslist waaraan u de door God gegeven tijd en gaven besteedt, kies mij dan.' Toen dacht ik aan de grootmoeders die eenzaam waren of te zwak om alleen de deur uit te gaan en zeiden: 'Kleindochter, als je een vriendin zoekt om mee te gaan naar de film, kies mij dan.' Ik dacht aan alleenstaande moeders

die het fijn zouden vinden als hun kinderen de invloed ondergingen van een rechtschapen priesterschapsdrager en zeiden: 'Buurman, als u iemand op uw gezinsavond wilt uitnodigen, kies dan mij en mijn kinderen.' Die keuzen, zusters, scheppen niet alleen een wijkplaats bij ons thuis, maar ook in onze buurt, onze wijken en gemeenschappen.

Joseph Smith vergeleek het leven met een wiel waarmee wij omwentelingen maken. Hij zei: 'Soms bevinden wij ons aan de bovenkant van het wiel, en iemand anders is dan onderaan. Maar op een gegeven moment is het andersom.' (Geciteerd in Truman G. Madsen, *Highest in Us*, blz. 26.) Daarom hebben we elkaar nodig. Er zijn momenten waarop we anderen kunnen opbeuren. Maar onze tijd om opgebeurd te worden zal onvermijdelijk aanbreken!

Een jaar geleden heeft president Hinckley ons tijdens de oktoberconferentie dringend het volgende verzocht: 'Er zijn weduwen die verlangen naar een vriendelijk stem waar zorg en liefde uit spreekt. Er zijn mensen die eens een brandend geloof hadden, maar bij wie het gedooft is. Velen van hen willen terug-

komen maar weten niet goed hoe. Zij hebben een vriendelijke, uitgestoken hand nodig. Met wat moeite kunnen velen van hen worden teruggebracht voor het feest aan de dis van de Heer' (*De Ster*, januari 1997, blz. 83).

Elke keer als we iemand opbeuren, scheppen we in feite een wijkplaats voor ze. President Kimball had gelijk. Een rechtschapen vrouw heeft veel kracht en grote invloed. De mogelijkheden die ze heeft om een veilige haven te scheppen voor worstelende zielen zijn overvloedig.

Ik wil u vertellen dat ik weet dat mijn Vader in de hemel echt bestaat. Hij leeft en Hij houdt meer van ons dan wij kunnen bevatten. Hij heeft zijn Zoon, Jezus Christus, gezonden om verzoening voor onze zonden te bewerkstelligen. Door Joseph Smith heeft Hij het ware evangelie op aarde hersteld. Hij leidt onze heden-daagse profeet nu. Laten we, net als opperbevelhebber Moroni alle beschikbare bronnen aanboren om dat wat ons en onze hemelse Vader dierbaar is te beschermen. Dat we dat zullen doen met wijsheid, toewijding en hernieuwde inzet is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

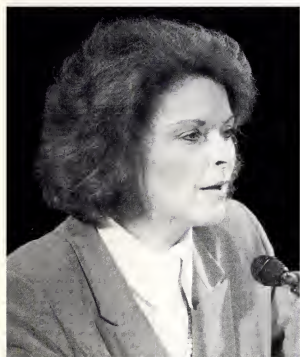

Bent u de vrouw die ik denk dat u bent?

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

Ben ik (...) de vrouw die ik wil zijn? En, wat nog belangrijker is, ben ik de vrouw die de Heiland wil dat ik ben?

Ik ben opgegroeid op een boerderij in Kansas waar we naast mijn grootmoeder Dew woonden, en ik liep haar overal achterna. We gingen overal samen naartoe – naar de bank, de dokter, de tui-niersclub, en naar oneindig veel kerkdiensten. Als het op het evangelie aankwam, stond oma in vuur en vlam. Ze sprak altijd met iedereen over de kerk – ook met haar oudste kleinkind.

Ik zal nooit het gesprek vergeten dat zij op een avond met mij had, toen we weer eens van een vergadering naar huis redden. Het begon toen ik een vraag afvuurde die in mijn achtjarig brein was opgekomen: 'Oma, als het evangelie nou eens niet waar is en we voor niets naar al die vergaderingen zijn gegaan?' Wat een schatje was ik toen, hè? 'Sheri, maak je daar maar geen zorgen over, want ik weet zeker dat het evangelie waar is.'

Ik daagde haar uit: 'Hoe kan je dat zeker weten?'

Na een paar seconden zei ze langzaam: 'Ik weet zeker dat het evangelie waar is omdat de Heilige Geest me verteld heeft dat Jezus Christus onze Heiland is en dat

dit zijn kerk is.' Ze zweeg even en voegde er iets aan toe wat ik nooit zal vergeten: 'En, Sheri, Hij zal het jou ook vertellen, en als dat gebeurt, kan je leven nooit meer hetzelfde zijn.' Ik heb nog levendige herinneringen aan wat er toen gebeurde. Er ging een ongekend gevoel door me heen, en toen begon ik te huilen. Hoewel ik niet begreep waarom ik die huilbui kreeg, weet ik zeker dat oma precies wist wat er aan de hand was: dat de Geest tot mij getuigde dat wat zij gezegd had, waar was.

Vanavond kan ik dankbaar getuigen dat ik in de tussenliggende jaren *echt* zelf te weten ben gekomen dat Jezus de Christus is, onze Heiland en onze Verlosser. En met die wetenschap is mijn leven voor altijd veranderd.

Profeten vanouds en van deze tijd hebben er bij ons op aangedrongen tot Christus te komen (zie Moroni 10:30). President Gordon B. Hinckley heeft gezegd dat '[Jezus Christus] het middelpunt [is] van onze leer en ons geloof. Elke heilige der laatste dagen heeft de plicht (...) om met grote zekerheid te weten te komen dat Jezus Christus de herren, levende Zoon van de levende God is' ('Vrees niet goed te doen' *De Ster*, oktober 1983, blz. 156).

'Kom tot Christus'. Dat is de vermaning waar het in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en dus ook in de ZHV, om draait. Daar is een goede reden voor. Het werkwoord *komen* impliceert daadkracht van onze kant. In de bekende passage in het Nieuwe Testament over het hiernamaals waarin velen bij de Heer voor zichzelf pleiten door al hun goede daden te noemen, antwoordt Christus: 'Ik heb u nooit gekend' (Matteüs 7:23). De geïnspireerde vertaling van Joseph Smith van diezelfde passage vertoont echter een belangrijk verschil: 'U hebt Mij nooit gekend' (*BJS*, Matteüs 7:33; cursivering toegevoegd), waarmee de taak om tot de Heiland te komen volledig op onze schouders wordt gelegd. Jezus

Christus heeft zelf beloofd: 'Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan' (LV 88:63).

Hij maakt geen uitzonderingen op zijn uitnodiging. *Wij* bepalen of we wel of niet tot Hem zullen komen. Wij bepalen of we naderen, zoeken, bidden en kloppen. En naarmate we meer over de Heer weten, dat wil zeggen naarmate we zijn genade, toewijding en bereidheid ervaren om ons ook te leiden als we ons daarvoor niet waardig voelen, in die mate zullen we de zekerheid hebben dat Hij onze verzoeken zal inwilligen.

Als de wisselwerking tussen Hem en ons toeneemt, zullen we zelf merken dat Hij ons nooit zal misleiden, zich nooit zal afkeren of de voorwaarden om tot Hem te komen zal veranderen. Zijn aandacht is op ons gericht, zijn broeders en zusters.

Er zijn veel manieren om te naderen, te zoeken, te bidden en te kloppen. Als bijvoorbeeld uw gebeden tot uw hemelse Vader in de naam van Christus routine zijn geworden, probeert u dan zinvol te bidden, opgestoerd en bereid tot bekeering? Als het u niet gelukt is de vrede en de kracht van de tempeldiensten te ervaren, neemt u zich dan voor om, zo vaak als uw omstandigheden dat toelaten, aan de verordeningen van het huis van de Heer deel te nemen? Als u nog niet gemerkt hebt dat verdieping in de Schriften uw gevoeligheid voor de Geest heeft vergroot, overweegt u dan om het woord van God een vastere plaats in uw leven te geven? Deze avond is een prachtig tijdstip om ermee te beginnen.

Die inspanningen en nog vele andere verstevigen onze band met Jezus Christus. Met de groei en rijping van ons getuigen van Hem gaan we meer waarde hechten aan het eeuwige leven dan aan dit leven; en we kiezen er voor, hebben ook het verlangen, om alleen te doen wat Hij nodig vindt en om te leven zoals hij van ons gevraagd heeft. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Als u ervoor kiest om Christus te volgen, kiest u ervoor om te veranderen' ('Uit God geboren', *De Ster*, januari 1986, blz. 4). Zoals mijn oma me al vertelde: 'Als je een getuigen van Jezus Christus hebt, kan je leven nooit meer hetzelfde zijn.'

Kort geleden bezocht ik een wijk aan de prachtige kust van Oregon. Ik was een beetje verbaasd toen er na de avondmaalsdienst een vrouw naar me toe kwam die vroeg: 'Bent u de vrouw die ik denk dat u bent?' Zij doelde daarmee op

mijn identiteit, maar het is mij bijgebleven. *Ben ik de vrouw die ik denk te zijn, de vrouw die ik wil zijn?* En, wat nog belangrijker is, *ben ik de vrouw die de Heiland wil dat ik ben?*

Er bestaat een verband tussen de vraag van mijn vriendin in Oregon en de les die ik van mijn oma geleerd heb. Er bestaat namelijk een direct verband tussen ons gevoel over Jezus Christus en hoe we onszelf zien. Onze toewijding aan de Heiland kan niet toenemen zonder een beter inzicht in ons doel, onze identiteit en onze overtuiging.

Ik ben graag in Nauvoo. En elke keer als ik de stad van Joseph bezoek, loop ik naar het einde van Parley Street waar de heiligen hun wagens opstelden ter voorbereiding op hun vertrek uit de stad. Daar probeer ik me voor te stellen hoe onze pionierszusters zich gevoeld moeten hebben toen ze het weinige wat ze konden meenemen op een wagen laadden, een laatste blik op hun huis wierpen en in geloof de wildernis introkken.

In Parley Street moet ik altijd huilen omdat ik me wel moet afvragen of ik die wagen wel geladen zou hebben. Zou mijn getuigenis van een hedendaagse profeet en van Jezus Christus wel zo krachtig zijn geweest dat ik bereid zou zijn geweest alles op te geven en waar dan ook naar toe te gaan?

Waarschijnlijk zal niemand in dit gezelschap gevraagd worden vanwege haar geloof zulke beproevingen te doorstaan. Maar wel wordt van ons gevraagd te leven in een tijd waarin het verschil tussen de filosofieën van mensen en de leringen van de Meester groter is dan ooit.

Dit is de tijd waarin de tegenstander een zware aanval op de vrouwen is begonnen, omdat hij weet, absoluut weet, dat een rechtschapen vrouw een enorme invloed heeft die generaties voortduurt. Hij wil dat we geen belang hechten aan het huwelijk en het moederschap; dat we verward raken door de visie van de wereld op mannen en vrouwen; dat we te afgeमत raken door het levenstempo om echt het evangelie diep in ons te laten doorwerken. Ten koste van alles wil hij ons van Jezus Christus verwijderd houden, want als we niet tot Christus komen, als we ons leven nooit aan Hem toewijden, zullen we op eigen houtje onze proeftijd moeten doorkomen in plaats van de belofte van de Heiland in vervulling te zien gaan: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28).

Wij staan elke dag aan het einde van onze eigen Parley Street. De Heer had de kracht van de vrouwen van deze kerk nodig toen het zaad van de herstellende plant en verzorgd werd. En Hij heeft ons nu ook nodig. Hij wil dat we opkomen voor wat goed is, ook als dat niet in goede aarde valt. Hij wil dat we de geestelijke volwassenheid bereiken dat we de stem van de Heer horen en de misleidingen van de tegenstander onderkennen. Hij schept vreugde in vrouwen die hun verbonden nauwgezet nakomen; vrouwen die de macht van het priesterschap eerbiedigen; vrouwen die bereid zijn om 'de dingen dezer wereld [wereld te] leggen en die van een betere [wereld te] zoeken' (LV 25:10). Hij wil dat we ons zoveel mogelijk ontplooiën om ons licht te laten

schijnen, opdat het een banier voor de natieën moge zijn (zie LV 115:5).

Zijn wij werkelijk de vrouwen die de Heer wil dat we zijn? Hebben we een dusdanig getuigenis van Jezus Christus ontvangen dat ons leven nooit meer hetzelfde kan zijn?

Nog maar een paar weken geleden had ik een gesprekje met president Hinckley. In antwoord op een vraag over mijn roeping zei ik: 'Ik vind het heerlijk om met de vrouwen van de kerk bezig te zijn. Ze zijn zo goed.' Daarop corrigeerde hij me onmiddellijk: 'Nee, Sheri. Ze zijn niet goed. Ze zijn geweldig!'

Ik geloof profeten op hun woord. En onze profeet gelooft in ons. Hij gelooft in onze geestelijke kracht en onze veerkracht, in ons geloof en in onze trouw. Ongeacht uw burgerlijke staat, uw leeftijd, of uw moedertaal, u bent van uw hemelse Vader een geliefde geestdochter die voorbestemd is een belangrijke rol te spelen in de vooruitgang van het koninkrijk van het evangelie. Eliza R. Snow heeft gezegd dat het 'ons aller *plicht*' is een heilige vrouw te zijn. (...) Er is geen zuster die zo geïsoleerd is of wiens invloedssfeer zo beperkt is dat ze Gods koninkrijk op aarde niet kan helpen vestigen' (*Woman's Exponent*, 15 september 1973, blz. 62; cursivering toegevoegd).

Herinnert u zich mijn oma? Ze leidde een eenvoudige leven in een onbekend hoekje van de wijngaard. Er leven nog maar weinig mensen die zich haar herinneren.

Maar ik heb herinneringen aan haar. Hoewel ze stierf toen ik nog maar elf was,

heeft deze getrouwe vrouw grote invloed op mij gehad. Zo is ieder van ons belangrijk voor het werk van de Heer. Wat zouden we veel goeds kunnen doen als we ons op dit moment opnieuw aan Hem, onze Verlosser, onze Redder, zouden toewijden? Hoeveel positieve invloed zouden we kunnen uitoefenen als we ons aansluiten bij de jongevrouwen in hun belofte om 'te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9).

Gelukkig hebben we elkaar. Ongeacht welke roeping u in deze kerk hebt, zusters, bent u lid van de ZHV, de vrouwenorganisatie van de Heer. Zijn wij de vrouwen die de Heer wil dat we zijn?

Laten we ons erop toelagen nog iets meer te doen dan we gedaan hebben, en in dat proces onze krachten bundelen om de vrouwen van de wereld voor te gaan in alles wat goddelijk is en verheft.

Mijn oma had gelijk. Als we te weten komen dat Jezus de Christus is, kan ons leven nooit meer hetzelfde zijn. Met mijn grootmoeder geef ik mijn getuigenis dat de Heiland de enige bron van kracht en troost is waarop we ons kunnen verlaten. Hij is gekomen om ons te troosten in ons lijden en om ons gebroken hart te helen. Hij wil ons graag opbeuren, als wij tot Hem komen.

Dat weet ik uit eigen ervaring. Ik heb niet altijd gemakkelijk en snel antwoord op mijn gebed gekregen. Maar altijd heb ik antwoord gekregen. Steeds weer heb ik de genade van de Heer en zijn leiding mogen voelen. Jezus Christus weet de weg omdat Hij de weg is. 'Want Ik zal voor u aangezicht uitgaan', heeft Hij beloofd. 'Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden' (LV 84:88).

Moroni's slotgetuigenis geeft onze koers aan: 'Ontwaak, en verrijst uit het stof, o Jeruzalem; ja, en trek uw sierlijke klederen aan, o dochter van Zion. (...) Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn' (Moroni 10:31-32).

Mogen wij in dit uur ons besluit om onze Heiland te volgen kracht bijzetten en de vrouwen zijn die Hij wil dat we zijn. Van zijn genade en kracht, van zijn almacht en heerlijkheid, en met de zekerheid dat Hij leeft, getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De grote kracht van de zustershulpvereniging

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mogen we kennis verkrijgen door studie. Mogen we ons huis tot een hemels oord maken. Mogen we vreugde scheppen in dienstbetoon.

Zusters, u bent vanavond getuige geweest van een van de grootste bijeenkomsten van de zustershulpvereniging die ooit gehouden zijn. Het was een opbouwende en inspirerende bijeenkomst.

Dit is de eerste algemene vergadering die staat onder leiding van het nieuwe presidium: presidente Mary Ellen Smoot en haar raadgeefsters Virginia Jensen en Sheri Dew. De vorige presidiums hebben ook belangrijk werk verricht. We vinden het een eer dat ze hier vanavond aanwezig zijn.

Bij mijn voorbereiding op deze gelegenheid is er een gedachte bij mij opgekomen, die ik als volgt wil verwoorden: Vergeet het verleden niet; leer ervan. Overdenk de toekomst; bereid u erop voor. Leef in het nu; wees dienstbaar. Daarin ligt de geweldige kracht van de zustershulpvereniging van deze kerk.

Vanaf de tijd van de herstelling hebben Gods profeten het belang van deze organisatie benadrukt. President Brigham Young heeft de volgende raad gegeven: 'Bisschoppen, ieder van u heeft een

slimme vrouw (...); laat haar de zustershulpvereniging in uw eigen wijk organiseren. Er zijn veel begaafde vrouwen onder ons en wij willen hun hulp hier graag bij hebben. Men denkt misschien dat dit een kleinigheid is, maar dat is niet zo; en u zult merken dat de zusters de stuwende kracht in dit werk zullen zijn.¹

President Lorenzo Snow heeft gezegd dat de ZHV een voorbeeld is van zuivere godsdienst. 'De apostel Paulus heeft gezegd dat "zuivere en onbevleete godsdienst voor God (...) is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren".² De leden van de ZHV zijn daadwerkelijk een voorbeeld van zuivere en onbevleete godsdienst: zij zijn bedroefde mensen tot steun geweest, ze hebben zich vol liefde over de wezen en weduwen ontfemerd, en ze hebben zichzelf onbesmet van de wereld gehouden. Ik kan getuigen dat er op de wereld geen zuiverder en godvrezender vrouwen zijn dan die in de ZHV.³

Ik kan die uitspraak van president Snow bevestigen. De ZHV-zusters hebben altijd anderen op de eerste plaats, en zichzelf op de laatste plaats gesteld. Ik herinner me nog uit mijn jeugd dat mijn moeder tijdens de malaise in de jaren twintig secretaresse van de ZHV in onze wijk was. In die tijd gaven ze de armen financiële ondersteuning. Mijn moeder had geen ervaring als boekhouder, daarom hielp mijn vader haar. De bijdragen waren nooit hoger dan een dollar, meestal gaf men maar een kwartje, een dubbeltje, een stuiver of een paar centen.

Ik heb veel van mijn moeder geleerd. Ik moet wel een heel actief jongetje geweest zijn, want moeder zei altijd: 'Rustig, rustig. Straks krijg je nog de sint-vitusdans!' Ik wist nooit wat dat was. Ik wist alleen dat ik volgens mijn moeder op het punt stond het te krijgen - en uit de manier waarop ze dat zei maakte ik op dat het een ernstige kwaal was.

Omdat we vlakbij de spoorweg wonden, stapten er vaak werkeloze mannen zonder enig bezit uit de trein om bij ons thuis iets te eten. Ze waren altijd beleefd. Ze boden aan om in ruil voor het eten kerwitzjes te doen. Het beeld van één van die mannen staat nog in mijn geheugen gegrift: mager en hongerig stond hij in de deuropening, met zijn hoed in de hand, vragend om voedsel. Moeder liet zo'n bezoeker altijd binnen, bracht hem naar de keuken waar hij zich kon wassen terwijl zij voor hem wat te eten maakte. Ze benknibbelde nooit op hoeveelheid of kwaliteit; de bezoeker kreeg precies hetzelfde te eten als mijn vader. Als hij dan zijn eten naar binnen werkte, greep mijn moeder de gelegenheid aan om hem te adviseren naar zijn gezin terug te gaan. Als hij van tafel opstond, was hij zowel lichamelijk als geestelijk gelaafd. Deze mannen vergaten nooit om te bedanken. De tranen in hun ogen waren het stille bewijs van hun diepe dankbaarheid.

Maar hoe zit dat in deze tijd? Zijn er geen hongerigen om te voeden? Hoeven we geen bezoeken meer af te leggen? Terwijl ik nadacht over de ZHV in onze tijd, nederig gestemd door het voorrecht u te mogen toespreken, heb ik onze hemelse Vader om leiding gevraagd.

In die geest kreeg ik de ingeving om alle ZHV-leden in de hele wereld drie doelen voor te houden:

1. Kennis verkrijgen door studie;
2. Van uw huis een hemels oord maken;
3. Vreugde scheppen in dienstbetoon.

Laten we eens nadenken over die drie doelen. Ten eerste: *kennis verkrijgen door studie*. In een belangrijke, ingrijpende openbaring heeft de Heer gezegd: 'En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof'.⁴

Ouderling Adam S. Bennion, die enkele tientallen jaren geleden lid was van de Raad van Twaalf en een goed opgeleide leerkracht en leider was, heeft dringend gevraagd: 'Moge God ons de waarde van een echte opleiding laten inzien. Als dit gebouw maar één raam had, zouden we maar een gedeelte van het universum zien. Iemand zonder opleiding beziet het leven door het kleine raampje van zijn beperkte ervaring. Door studie voorzien we het gebouw van het leven van ramen, waardoor we het universum van alle kanten kunnen bekijken.

Als we deze wereld verlaten, gaan we

de hemel, de hogeschool binnen, en ik hoop dat er bij onze betreding van dat bredere veld over onze ontwikkeling gezegd kan worden: "In de school van het leven heeft deze man of vrouw alle beschikbare mogelijkheden benut".⁵

Een voorbeeld van een bekrompen kijk op zaken die vervangen werd door een openbegrinsende visie vond enige jaren geleden plaats op de luchthaven van Monroe (Louisiana). Ik was van een regionale bijeenkomst op weg naar huis en ontmoette een aardige Afrikaans-Amerikaanse zuster die me opgewekt als volgt aansprak: 'President Monson, voordat ik lid van de kerk en van de ZHV werd, kon ik lezen noch schrijven. Niemand van mijn familie kon dat. Ziet u, we waren allemaal arme pachters. President, mijn blanke ZHV-zusters hebben me leren lezen en schrijven. Nu leer ik andere blanke zusters lezen en schrijven.' Ik bedacht hoe ontzettend gelukkig ze zich moet hebben gevoeld toen ze haar bijbel opende en voor het eerst de woorden van de Heer las: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.'⁶

Op die dag in Monroe kreeg ik de bevestiging van de Geest omtrent uw verheven doel uw zusters lezen en schrijven te leren.

Ieder van u, alleenstaand of getrouwd, ongeacht uw leeftijd, heeft de mogelijkheid om te leren en te groeien. Vergroot zowel uw verstandelijke als uw geestelijke kennis om uw volledige goddelijk potentieel tot ontwikkeling te brengen.

De Heilige Geest zal steeds uw gids zijn bij het nemen van moeilijke beslissingen. 'Want zij, die verstandig zijn (...) [hebben] de Heilige Geest tot gids (...) genomen.'⁷

Wees trouw aan uw idealen, want 'idealén zijn als sterren; u kunt ze niet aanraken. Maar (...) als u ze volgt, zult u op uw bestemming aankomen.'⁸ Geestelijke hulp bevindt zich op gebedsafstand.

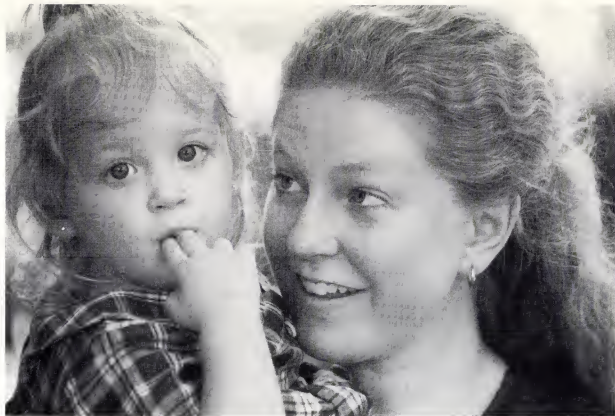
In de komende twee jaren zullen in de ZHV en de Melchizedekse priesterschap, zoals zuster Smoot heeft uitgelegd, de leringen van Brigham Young worden bestudeerd. Het lesboek is met grote zorg samengesteld; het is prachtig gedrukt en gebonden en er worden zeer toepasselijke gespreksonderwerpen in aangegeven. Op twee zondagen per maand worden de lessen gegeven, zowel in de ZHV als aan de broeders van de Melchizedekse priesterschap. Op de overige zondagen worden de gebruikelijke zaken van de ZHV en het quorum behandeld.

Jaren geleden zag ik een foto van een zondagsschoolklas van een kind 6 van de ring Pioneer in Salt Lake City, de wijk van mijn ouders. Het was een foto uit 1905. Een aardig meisje met twee vlechtjes stond op de voorste rij. Zij heette Belle Smith. Later, toen ze als Belle Smith Spafford algemeen presidente van de ZHV was, schreef ze: 'Nog nooit hebben vrouwen meer invloed gehad dan in deze tijd. Nog nooit hebben de deuren wijder voor ze opgestaan. Dit is een uitnodigende, opwindende, uitdagende en veeleisende periode voor vrouwen. Het is een lonende tijd als we in evenwicht blijven, de werkelijke waarden van het leven ontdekken en op een verstandige manier prioriteiten stellen.'⁹

Lieve zusters, dit is uw dag en uw tijd. De Schriften sieren onze boekenplank. Zorg ervoor dat ze onze geest voeden en ons leven richting geven. Ons doel is: kennis verkrijgen door studie.

Ten tweede: *van uw huis een hemels oord maken*.

Tijdens een algemene conferentie in 1945, een dag na de ZHV-conferentie, zei president George Albert Smith: 'Gisteren was dit gebouw vol met dochters van Zion, en zonder aarzelen zeg ik dat er ter

wereld geen mooier plaatje te vinden was van het vrouwelijk geslacht dan gistermiddag [tijdens de conferentie van de zustershulpverenigingen van de kerk]. Die getrouwe vrouwen, die gelovige dochters, nemen hun verantwoordelijkheden op zich en handelen ernaar. Zij maken van hun huis een hemels oord.'¹⁰

Lieve zusters, thuis – die fijne plek – behoort een toelichtsoord, een hemels oord te zijn waar de Geest van de Heer kan verblijven.

Maar al te vaak onderschatten vrouwen hun positieve invloed. Het zou goed zijn als u de formule van de Heer volgt: 'Vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.'¹¹

In zo'n huis zullen gelukkige, glimlachende kinderen wonen aan wie door voorschrift en voorbeeld de waarheid is bijgebracht. In een gezin van heiligen der laatste dagen worden kinderen niet alleen maar geduld, ze zijn er welkom; ze worden niet gecommandeerd, maar aangeemoedigd; niet gedreven, maar geleid; niet verwaarloosd, maar bemind.

De jaren verglijden, en kinderen worden onafhankelijker. Ze onttrekken zich aan moeders beschermende zorg, maar ondervinden altijd de invloed van de lessen, het voorbeeld en de liefde van hun moeder. Sommigen gedragen zich alsof ze die invloed vergeten zijn. Hoe ver de zwerper ook van huis afwaalt, het vrouw moeder brengt hem geestelijk en gevoelsmatig weer thuis. En moeder ontvangt hem, als altijd, met open armen.

President Stephen L. Richards heeft gezegd: 'De organisaties van de kerk (...) hoeveel goeds ze ook doen, kunnen in geen enkel opzicht een thuis vervangen. Ze kunnen de ouders niet vervangen. (...)

'Ik beschouw het gezin als het fundament van de maatschappij, als de hoeksteen van de natie, als de belangrijkste instelling in de kerk. Ik kan me een groot volk niet voorstellen zonder goede gezinnen. Ik geloof dat een goed gezin sticht de belangrijkste roeping van de mens is.'¹²

Tijdens een ZHV-conferentie in 1953 heeft zuster Belle Spafford gezegd: 'Moeder, u moet uw getuigenis doorvoelen voordat u uw kinderen kunt beïnvloeden of dat getuigenis aan ze kunt doorgeven.'¹³

Er zijn veel ongetrouwde vrouwen in de ZHV. Overlijden, scheiding en het ontbreken van de kans om te trouwen hebben het de vrouw in veel gevallen noodzakelijk gemaakt op eigen benen te staan. In feite hoeft zij dat niet, want onze liefhebbende hemelse Vader zal aan haar zijde staan om haar te leiden, en vrede en zekerheid te geven in die stille, eenzame momenten waarin ze mededogen behoeft.

President Joseph Fielding Smith heeft aan zusters die nooit de kans hebben gehad om te trouwen, beloofd: 'Als u in uw hart voelt dat het evangelie waar is, en onder de juiste omstandigheden deze verordeningen en verzegelende zegeningen in de tempel des Heren zou ontvangen, als u dat gelooft, hoopt en wenst, maar niet in staat bent nu een huwelijk te sluiten, dan zal de Heer het zijne doen, en u zult gezegend worden – want er zal u geen enkele zegen worden onthouden.'¹⁴

Laten we van ons huis een hemels oord maken.

Ten derde: *Vreugde scheppen in dienstbetoon.*

De profet Joseph Smith heeft geneeerd dat hij op 24 maart 1842 een uitnodiging aanvaardde om de ZHV bij te wonen, 'welke tot doel heeft de armen, de behoeftigen, de weduwe en de wees te helpen en alle liefdadige doeleinden na te streven. (...) [De zusters van de ZHV] zullen de vreemdeling onmiddellijk te hulp komen; (...) ze zullen de tranen van de wees drogen en vreugde brengen in het hart van de weduwe.'¹⁵

Soms krijgt een lid van de ZHV een verzoek tot ongewoon dienstbetoon. Tot slot wil ik u een dergelijk geval vertellen.

Toen ik bisschop was van wijk 67 in Salt Lake City, en we nog een ZHV-tijdschrift hadden, merkte ik dat er maar weinig mensen op geabonneerd waren. Na gebied zochten mijn raadgevers en ik de namen van degenen die we konden roepen als vertegenwoordigster van het blad, en door inspiratie wisten we dat Elizabeth Keachie die taak moest krijgen. Ze aanvaardde de roeping. Met haar schoonzuster, Helen Ivory, eveneens lid van de wijk, begon ze de hele wijk te bezoeken, huis na huis, straat na straat, blok na blok. Het resultaat was fantastisch. We hadden meer abonnementen op het ZHV-tijdschrift dan alle andere units van onze ring bij elkaar.

Op een zondagavond feliciteerde ik Elizabeth Keachie, en zei: 'Uw taak zit erop.'

Ze antwoordde: 'Nog niet, bisschop. Twee blokken hebben we nog niet gehad.'

Toen ze me vertelde welke blokken, zei ik: 'Zuster Keachie, daar woont niemand. Dat is allemaal industriegebied.'

'Dat maakt niet uit,' antwoordde ze, 'Ik ga er toch liever zelf kijken.'

Zuster Keachie en zuster Ivory bezochten op een regenachtige dag die laatste twee blokken, maar ontdekten geen huizen. Toen ze op het punt stonden hun zoektocht te beëindigen, ontdekten ze een oprit die vol stond met plassen van een recente stortbui. Het was vlak naast een metaalgijterij. Zuster Keachie tuurde over de oprit en zag, op ongeveer twintig meter afstand, vaag een garage met een gordijntje voor het raam.

De twee zusters besloten dat ze onderzoeken en waadden door de modder naar een plek waar ze de hele garage konden zien. Nu zagen ze een deur in de zijkant, die vanaf de straat niet te zien was, en een schoorsteen waar rook uitkwam.

Ze klopten op de deur. Een man van ongeveer 65, William Ringwood, deed open. Zij vertelden hun verhaal, dat in elk huis het tijdschrift van de ZHV zou moeten liggen. William Ringwood antwoordde: 'Dat kunt u beter aan mijn vader vragen.' Charles W. Ringwood van 93 kwam naar voren en luisterde ook naar de boodschap. Hij nam een abonnement.

Elizabeth Keachie rapporteerde me dat die twee mannen bij onze wijk hoorden. Toen ik bij de ledenadministratie in het kantoor van de presiderende bisschop van lidmaatschapskaarten opvroeg, kreeg ik te horen dat die kaarten al jaren opgeborgen waren onder de categorie spoorloze leden.

Op een zondagochtend bracht Elizabeth Keachie Charles en William Ringwood naar onze priesterschapsvergadering – de eerste keer sinds lange tijd dat ze een kerkgelooft betraden. Charles Ringwood was de oudste diaken die ik ooit ontmoet had, en zijn zoon het oudste mannelijke lid dat niet het priesterschap had.

De oudste broeder Ringwood werd tot priester en vervolgens tot ouderling geordend. Ik zal nooit mijn gesprek met hem voor zijn tempelaanbeveling vergeten. Uit een oude, versleten portemonnee haalde hij een zilveren dollar, gaf die aan mij en zei: 'Dat is mijn vastengave.'

Ik zei: 'Broeder Ringwood, u hoeft geen vastengave te geven. U heeft het zelf nodig.'

'Ik wil de zegeningen ervan ontvangen en het geld niet zelf houden', antwoordde hij.

Ik was in de gelegenheid om met Char-

les Ringwood naar de Salt Lake-tempel te gaan en zijn begrafening bij te wonen. Die avond was Elizabeth Keachie plaatsvervangster voor de overleden zuster Ringwood.

'Na de plechtigheid zei Charles Ringwood tegen mij: 'Bisschop, zestien jaar geleden, vlak voordat mijn vrouw overleed heb ik haar gezegd dat ik dit niet lang zou uitstellen. Ik ben blij dat het gebeurd is.'

Binnen twee maanden overleed Charles W. Ringwood. Bij zijn begrafenis zag ik zijn familieleden op de eerste rij van de rouwkapel, maar ook zag ik achteraan twee lieve vrouwen zitten – Elizabeth Keachie en Helen Ivory. Toen ik naar ze keek, dacht ik aan afdeling 76 van de Leer en Verbonden: 'Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen. Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.'¹⁶ Ik getuig dat we vreugde kunnen scheppen in dienstbetoon.

Zusters, mogen we kennis verkrijgen door studie. Mogen we ons huis tot een hemels oord maken. Mogen we vreugde scheppen in dienstbetoon. Als we dat doen, zullen we zien dat de belofte van de Heer in vervulling gaat: 'Ik, de Here, [heb] welbehagen.'¹⁷ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN:

1. *Deseret News Weekly*, 18 december 1867, blz. 358.
2. Jakobus 1:27.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, verz. Clyde J. Williams (1984), blz. 143.
4. LV 88:118.
5. *Relief Society Magazine*, juni 1920, blz. 338.
6. Matteüs 11:28–30.
7. LV 45:57.
8. Carl Schurz, 1859, in *Bartlett's Familiar Quotations*, 15de druk, Boston: Little, Brown en Co., 1980, blz. 602.
9. *A Woman's Reach* (1974), blz. 21.
10. Conference Report, oktober 1945, blz. 23.
11. LV 88:119.
12. Conference Report, oktober 1921, blz. 197–198.
13. Geciteerd door David O. McKay, 'Woman's Influence', *Relief Society Magazine*, december 1953, blz. 791.
14. Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 74.
15. *History of the Church*, deel 4, blz. 567.
16. LV 76:5–6.
17. LV 1:30.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

President Gordon B. Hinckley

Laten we de Heer liefhebben, ja, met al onze kracht en macht. En laten we onze medemens liefhebben. (...) Laten we vriendelijk zijn. Laten we behulpzaam zijn. Laten we de gulden regel naleven. Laten we buren zijn van wie gezegd wordt: 'Dat zijn de beste buren die ik ooit gehad heb.'

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Zoals de Heiland ons heeft gezegd: 'Ik zal u vrienden noemen, want gij zijt Mijn vrienden.' (...) Een vriend geeft meer om mensen helpen dan om lof krijgen. Een vriend geeft om je. Een vriend houdt van je. Een vriend luistert. En een vriend steekt je de hand toe.

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij zijn de pioniers van de toekomst. Laten we voortgaan als de legers van Helaman en het koninkrijk van God opbouwen.

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Onze doop is een oproep tot levenslange dienst aan Christus. Net als de mensen bij de wateren van Mormon, worden wij 'in de naam des Heren [...] gedoopt; als een getuigenis voor Hem, dat [wij] met Hem een verbond [hebben] gesloten, dat [wij] Hem wil[le]n dienen en Zijn geboden onderhouden'.

Ouderling Neal A. Maxwell

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus wil dus zeggen dat we kloekmoedig zijn in ons streven om te leven zoals Hij heeft geleefd.

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het is niet altijd even gemakkelijk of sociaal aanvaardbaar om voor waarheid en deugd te staan, maar het is wel altijd de beste keuze. Altijd.

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

[Jezus] leerde een wet van liefde, een wet van vergevingsgezindheid jegens elkaar. Hij leerde om anderen te behandelen zoals ze zelf behandeld wilden worden. Hij leerde ons de Heer lief te hebben met heel ons hart, en onze naaste als onszelf.

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De fundamentele eis aan ons is dat wij geloof in Hem hebben en Hem dan volgen – altijd. Als Hij ons uitnodigt te wandelen op zijn weg en in zijn licht, dan doet Hij dat omdat Hij die weg vóór ons heeft bewandeld, en Hij die veilig heeft gemaakt voor onze reis door dit leven. Hij weet waar de scherpe stenen en de struikelblokken verborgen liggen, en waar de doornen en distels het ergst zijn. Hij weet waar het pad gevaarlijk is en Hij weet waarheen te gaan bij een splitsing van de weg en wanneer de avond valt.

Ouderling Carl B. Pratt

van de Zeventig

Bij de opbouw van Gods koninkrijk draagt elke positieve daad, elke vriendelijke begroeting, elke warme glimlach, elk attent bedankje bij tot de kracht van het gehele.

Ouderling Richard B. Wirthlin

van de Zeventig

Wij kunnen wijsheid, gemoedsrust, eigenwaarde en vreugde ervaren, niet alleen in het leven hierna, maar in ons leven nu, door in de voetstappen van de Heiland te treden. □

Veranderingen in de leiding

Wie binnen geen plaats kon krijgen, genoot van de conferentie op Temple Square.

De leden van de kerk hebben hun steun verleend aan een heel aantal veranderingen in de leiding die tijdens de 167ste oktoberconferentie, en wel op de bijeenkomst op zaterdagmiddag, voorgesteld zijn. Drie leden van het Eerste Quorum der Zeventig kregen emeritaat; zeven leden van het Tweede Quorum der Zeventig werden eervol ontheven van hun taak, die ze vijf jaar lang hadden uitgevoerd; drie nieuwe gebiedszeventigen werden in het Derde Quorum der Zeventig geroepen; het algemene presidium van de jongemannen en dat van de zondagsschool werden gereorganiseerd; het algemeen presidium van de jongevrouwen werd ontheven en er werd een nieuw presidium geroepen.

Van het Eerste Quorum der Zeventig gingen met emeritaat de ouderlingen: J. Richard Clarke, Dean L. Larsen, Robert E. Wells. Ouderling Clarke, afkomstig uit Rexburg (Idaho), was het laatst werkzaam als eerste

raadgever in het presidium van het gebied Noord-Amerika-Midden. Op 1 oktober 1976 werd hem steun verleend als tweede raadgever in de Presiderende Bisschop; hij is de afgelopen 21 jaar als algemeen autoriteit werkzaam geweest. Ouderling Larsen, afkomstig uit Hyrum (Utah), was het laatst werkzaam als president van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest en als historicus en schrijver van de kerk. Op 1 oktober 1976 werd hem steun verleend als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en daarin is hij de afgelopen 21 jaar werkzaam geweest. Ouderling Wells, afkomstig uit Las Vegas (Nevada), was het laatst werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied Utah-Noord. Hij werd eveneens op 1 oktober 1976 in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen, waarin hij al die tijd werkzaam is geweest.

Ontheven uit het Tweede Quorum der Zeventig, na een periode van vijf jaar daarin werkzaam te zijn ge-

weest, werden de ouderlingen Lino Alvarez, C. Max Caldwell, John E. Fowler, Augusto A. Lim, V. Dallas Merrell, F. David Stanley en Kwok Yuen Tai. De eerste zes waren het laatst werkzaam als raadgever in verschillende gebieds-presidi-ums in de wereld (Ouderling Stanley was ook werkzaam als eerste raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool.) Ouderling Harold G. Hillam van het presidium van de Zeventig blijft algemeen president van de zondagsschool.

In het algemeen presidium van de jongevrouwen werd zuster Janette H. Beckham ontheven als presidente en zuster Margaret D. Nadauld in haar plaats geroepen. Zuster Carol B. Thomas, die tweede raadgeefster was, werd steun verleend als eerste raadgeefster, in plaats van zuster Virginia H. Pearce. Zuster Sharon G. Larsen werd steun verleend als tweede raadgeefster. Levensbeschrijvingen van de zusters Nadauld en Larsen verschijnen in deze uitgave; die van zuster Thomas staat in *De Ster* van juli 1977. □

bed Azië. Alledrie behoren ze tot het Derde Quorum der Zeventig.

Ouderling F. David Stanley werd ontheven als eerste raadgever in het algemeen presidium van de jongemannen en ouderling Robert K. Dellenbach werd als tweede raadgever ontheven. Daarna werd ouderling Dellenbach voorgesteld als eerste raadgever en ouderling F. Melvin Hammond van de Zeventig als tweede raadgever. Ouderling Jack H. Goasling van het presidium van de Zeventig blijft werkzaam als algemeen president van de jongemannen.

In het algemeen presidium van de zondagsschool werd ouderling F. Burton Howard van de Zeventig ontheven als eerste raadgever en ouderling Glen L. Pace als tweede raadgever. Daarna werd ouderling Pace geroepen als eerste raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool en ouderling Neil L. Andersen van de Zeventig als tweede raadgever. Ouderling Harold G. Hillam van het presidium van de Zeventig blijft algemeen president van de zondagsschool.

In het algemeen presidium van de jongevrouwen werd zuster Janette H. Beckham ontheven als presidente en zuster Margaret D. Nadauld in haar plaats geroepen. Zuster Carol B. Thomas, die tweede raadgeefster was, werd steun verleend als eerste raadgeefster, in plaats van zuster Virginia H. Pearce. Zuster Sharon G. Larsen werd steun verleend als tweede raadgeefster. Levensbeschrijvingen van de zusters Nadauld en Larsen verschijnen in deze uitgave; die van zuster Thomas staat in *De Ster* van juli 1977. □

Margaret D. Nadauld

Algemeen presidente jongevrouwen

Ik heb altijd van de jongevrouwen gehouden vanwege hun gevoelige geestelijke aard, hun zachtheid en hun schoonheid', zegt Margaret Dyreng Nadauld, die werkzaam is geweest in het algemeen bestuur van de ZHV en in vijf JV-presidi-

ums op wijkniveau, waarvan drie keer als presidente. 'Ik zie ernaar uit om meer betrokken te raken bij het leven van de jongevrouwen in de hele kerk en ik hoop dat ik wegen kan vinden om hun tot zegen en van dienst te zijn.

Margaret is geboren op 21 november 1944 in Manti (Utah), als oudste van de vier kinderen van R. Morgan Dyreng en Helen Bailey Dyreng. 'Ik zag hoe mijn ouders zich van hun leidinggevende taken in de kerk en in de gemeenschap kweten', zegt ze van haar ouders, die 30 jaar geleden meegewerkt hebben aan de totstandkoming van de Mormon Miracle Pageant. 'We zijn opgegroeid in de wetenschap dat we moeten dienen en alles

doen wat ervoor nodig is om iets te laten groeien.'

Gelegenheden om zich als leidster te profileren kreeg zuster Nadauld al vroeg in haar leven en ze bleef ze krijgen. Behalve dat ze in de jongevrouwen werkzaam is geweest, is ze ZHV-presidente en -raadgeefster geweest en raadgeefster in jeugdwerkpresidijs op ring- en wijkniveau. 'Ik heb geprobeerd zowel in de kerk als in het burgerleven actief te zijn', zegt zuster Nadauld, die presidente geweest is van de afdeling Utah van de Freedoms Foundation at Valley Forge, alsook vice-presidente van de afdeling Utah van American Mothers, Inc.

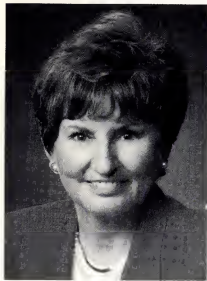
Ze heeft één jaar lang Snow College bezocht en haalde in 1967 haar diploma in mondelinge vaardigheid en Engels aan de Brigham Young University. Daarna

was ze lerares Engels in het voortgezet onderwijs in Salt Lake City en in Boston. Margaret trouwde op 11 juli 1968 met Stephen D. Nadauld in de Manti-temple. Haar man is van 1991 tot 1996 werkzaam geweest in het Tweede Quorum der Zeventig. Ze hebben nu zeven zoons. Ze hebben zowel in Boston, New York en bij San Francisco als in Utah gewoond. Hoewel ze veel van pianospelen en lezen houdt, is zuster Nadauld volgens haar zeggen het liefste bezig met zaken die het gezin samen doet, zoals sport en activiteiten buitenshuis.

'Ik weet dat ik van de Heer afhankelijk ben', zegt ze. 'Ik zal proberen te doen wat Hij mij voor de jongevrouwen wil laten doen en een ontvankelijke dienstmaagd te zijn zolang als ik Hem dien.' □

Sharon G. Larsen

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

Sharon G. Larsen was net 25 jaar en pasgetrouwd toen ze geroepen werd als jongevrouwepresidente van haar ring. Omdat ze geen jongevrouwepresidente van een wijk was

geweest, voelde ze zich overonderd door die roeping. 'Alle jongevrouwepresidentes van de wijken waren ouder dan ik,' herinnert ze zich, 'maar ze waren zo aardig en tolerant jegens deze jonge, onervaren leidster, en ik heb veel van ze geleerd.' Die roeping was een van vele die haar zouden voorbereiden op haar huidige roeping als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de jongevrouwen.

Zuster Larsen is geboren op 6 februari 1939 in de Canadese plaats Cardston (Alberta) en is opgegroeid in het stadje Glenwood (Alberta). 'Dat was de meest ideale en grandioze plaats

om je jeugd door te brengen', zegt ze. 'Bijna iedereen in het stadje was familie van elkaar en ze hadden allemaal dezelfde normen als mijn ouders. We hoorden geen dubieuze geluiden en daardoor waren mijn kinderjaren erg veilig en zeker.'

Zuster Larsen ging naar de University of Alberta in Edmonton en daarna naar de Brigham Young University, waar ze een diploma in basisonderwijs haalde en Ralph Thomas Larsen leerde kennen. Ze trouwden op 2 juli 1964 in de Albertatempel. Ze wonen nu in Farmington (Utah) en hebben twee kinderen en één kleinkind.

Zuster Larsen is jarenlang onderwijzeres geweest in Utah en Missouri en presenteerde een wekelijks educatief tv-programma, ook in Utah. Ze heeft onder andere

de volgende roepingen in de kerk gehad: ZHV-presidente op wijk- en ringniveau, lid van het algemeen bestuur van de jongevrouwen en landelijke presidente van de Lambda Delta Sigma, de vereniging van HLD-studentes. Ze heeft ook lesgegeven in het ochtendseminarie en in het instituut voor godsdienstonderwijs.

'Ik houd van jonge mensen en ik vind het een groot compliment als ze mij als hun vriendin beschouwen', zegt zuster Larsen. 'De jongevrouwen in de kerk hebben nooit sterker gestaan dan nu om in deze problematische tijd staande te blijven. Ze zijn echt goed, dapper en sterk.' In haar nieuwe roeping kan zuster Larsen een vriendin van talloze jongevrouwen in de hele kerk zijn en een positieve invloed op hen uitoefenen. □

Aankondiging van nieuwe tempels tijdens de conferentie

Tijdens de priesterschapsbijeenkomst op zaterdagavond maakte president Gordon B. Hinckley belangrijk nieuws bekend over de bouw van tempels. Hij zei dat de kerk 'kleine tempels' gaat bouwen in afgelegen gebieden 'waar het ledental maar klein is en waarschijnlijk niet veel groter zal worden in de nabije toekomst.' Vervolgens zei hij dat drie van zulke kleine tempels al ontworpen zijn – voor Anchorage (Alaska), voor de nederzettingen van de heiligen der laatste dagen in het noordwesten van Chihuahua (Mexico) en voor Monticello (Utah).

Een kleine tempel zal binnen een paar maanden gebouwd kunnen worden. Als tempelpresident wordt iemand uit de omgeving geroepen en de plaatselijke

Ontwerptekening van een kleine tempel.

Ontwerptekening van de onlangs aangekondigde Houston-tempel.

leden moeten als tempelwerker werkzaam zijn en de tempel schoonhouden en onderhouden.

Hij kondigde ook aan dat grote tempels gebouwd zullen worden in Houston (Texas) en Pôrto Alegre (Brazilië). 'In gebieden met een relatief groot aantal leden zullen we de traditionele tempels blijven bouwen', zei hij.

De aankondiging van de drie kleine tempels en de twee grote tempels brengt het aantal tempels op 71: in bedrijf 50, in aanbouw 9 en in ontwerp (waarbij de eerste-spadesteking nog niet heeft plaatsgevonden) 12. □

Gregory Sievers, Dankzegging

De Heer heeft president Brigham Young onder meer de volgende raad laten geven aan de migrerende pioniers: 'Indien gij vrolijk zijt, prijst dan de Here met (...) een gebed van lof en dankzegging. Indien gij bedroefd zijt, roept dan de Here, uw God, in smeekbeden aan, opdat uw ziele verheugd moge zijn' (LV 136: 28-29).

De leden in de 19de eeuw betaalden hun tiende vaak 'in natura' – zoals oogstopbrengst, levende have of hooi. Zoals hier uitgebeeld, brachten de leden in Salt Lake City hun donaties naar een tiendekantoor tegenover de tempel, op de plek waar nu het Joseph Smith Memorial Building staat. De Heer heeft gezegd: 'Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, (...) beproeft Mij toch daarmee (...) of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overloed over u uitgieten' (Maleachi 3:10; zie 3 Nephi 24:10).

VERSLAG VAN DE 167STE OKTOBERCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
4 EN 5 OKTOBER 1997